

Espen Dagsland

Amerikansk indianerpolitikk

En studie av John F. Kennedys generelle føderale indianerpolitikk med vektlegging på Kinzua-prosjektet

Masteroppgave i Historie
Trondheim, mai 2017

Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet
Det humanistiske fakultet
Institutt for historiske studier

Førord

Først og fremst vil jeg takke min veileder, professor Tore T. Petersen, for å ha gitt meg muligheten til å forske på noe jeg interesserer meg for. Med konstruktiv kritikk og motiverende tilbakemeldinger har denne masteroppgaven blitt til i en lærerik prosess.

I prosessen med å ferdigstille masteroppgaven er det en del personer som fortjener en oppmerksomhet for deres innsatts på mine vegne. Takk til Joel for tilbakemelding på kapittelutkast, takk til Gunhild for korrekturlesing av deler av oppgaven. For tips og råd til masterskrivingen har Halvor delt av sin kunnskap. En takk må også rettes til Emil for en interessant samtale om sammenligning mellom amerikansk føderal indianerpolitikk og norsk samisk historie. Utover den hjelpen jeg har fått må det poengteres at alle feil i denne oppgaven er mine egne.

Under arbeidet med masteroppgaven har jeg delt lesesal med Andreas, Brita, Håvard, Joel, John, Karoline, Kristoffer, Svein, og Trude. En fantastisk gjeng, som har gjort livet som masterstudent uforglemmelig. Derfor vil jeg takke hver og en av dem for å ha bidrat til et utrolig godt lesesalmiljø, som har vært givende å være en del av.

Til slutt vil jeg berømme min samboer Henni-Karine, for uvurderlig støtte, tålmodighet og kjærlighet. Å få dele alle livets opplevelser med henne gjør meg utrolig ydmyk og takknemlig for at tilfeldighetene førte til at vi møttes min første dag på NTNU.

Espen Dagsland

Trondheim, 14.mai 2017

Forkortelser

RG Record Group

TAMS Tippetts-Abbett-McCarthy-Stratton

Innholdsfortegnelse

Forord	ii
Forkortelser	v
1.0 Introduksjonskapittel	1
1.1 Innledning	1
1.2 Historiografi.....	2
1.3 Forskningsspørsmål	7
1.4 Funn	8
1.5 Teori, metode og kildepresentasjon.....	10
2.0 Historisk bakgrunn	15
2.1 Introduksjon.....	15
2.2 Amerikansk føderal indianerpolitikk.....	15
2.2.1 Traktatforhandlinger mellom likeverdige nasjoner, 1783-1871	15
2.2.2 Fordelingsperioden av privat eiendom, 1887-1928	18
2.2.3 Reorganisering av indianerpolitikken, 1934-1953.....	21
2.2.4 Termineringspolitikk, 1953-1975	22
2.3 Iroquois- og Seneca-indianerne	24
2.4 Opptakten til Canandaigua-traktaten av 1794	28
3.0 De politiske kontroversene rundt byggingen av Kinzua-prosjektet før John F. Kennedy administrasjonen	31
3.1 Introduksjon.....	31
3.2 Den politiske prosessen 1908-1945	31
3.3 Pork-Barrel systemet	34
3.4 Terminering og Eisenhower	37
4.0 John F. Kennedys involveringer i Kinzua-prosjektet	41
4.1 Introduksjon.....	41
4.2 Den politiske platformen	42

4.2.2 John F. Kennedys intensjoner for føderal indianerpolitikk	45
4.3 John F. Kennedys avgjørelser	47
5.0 Innenriksdepartementet og Bureau of Indian affairs roller i Kinzua-prosjektet	55
5.1 Introduksjon	55
5.2 Generelle føderale mål i indianerpolitikken	55
5.3 Evaluering av indianerpolitikken under Kennedy administrasjonen	58
5.4 Stewart Udall om Kinzua-prosjektet	62
5.5 Philleo Nash om Kinzua-prosjektet	64
6.0 Opposisjon mot Kinzua-prosjektet	69
6.1 Introduksjon	69
6.2 Kinzua-saken for domstolen	69
6.3 The American Indian Chicago Conference 1961	71
6.4 Den moralske kampen	73
7.0 Epilog	79
7.1 En ny politisk retning	79
7.2 Dagens indianerpolitikk	80
7.3 Seneca-indianerne etter Kinzua-prosjektet	82
7.4 Videre forskning	83
8.0 Primærkilder	85
9.0 Bibliografi	87
9.1 Litteratur	87
9.2 Avisartikler og nettressurser	90

1.0 Introduksjonskapittel

1.1 Innledning

Now, the United States acknowledge all the land within the aforementioned boundaries, to be the property of the Seneca nation and the United States will never claim the same, nor disturb the Seneca nation, nor any of the Six Nation, or of their Indian friends residing thereon, and united with them, in the free use and enjoyment thereof; but shall remain theirs, until they choose to sell the same to the people of the United States, who have the right to purchase.¹

Slik lød ordlyden i artikkel tre fra "Treaty of Canandaigua", en traktat mellom Iroquois-konføderasjonen og føderale amerikanske myndigheter inngått i 1794. Denne avtalen har siden den gang definert forholdet mellom Iroquois-konføderasjonen og amerikanske myndigheter. I 1960 bestemte USA seg for å bryte denne traktaten ved å konstruere Kinzua-demningen på territoriet til Seneca-stammen. Dette førte til sterke reaksjoner fra indianere og offentligheten og ga den nyvalgte president John F. Kennedy en innenrikspolitisk utfordring som historien i stor grad ikke har fokusert på. Byggingen av Kinzua-demningen skjedde i en tid da føderal indianerpolitikk var på vei inn i en viktig fase med borgerrettighetsbevegelse og en overgang mellom *termineringspolitikken*² og det som har blitt kalt *selv-realiseringspolitikken*³. Det er derfor interessant å se på prosessene bak den historiske utviklingen.

Da amerikanske myndigheter valgte å bygge Kinzua-demningen oversvømte de over 40km² av Seneca-stammens landområder. Dette førte til at 130 familier med til sammen 600 mennesker ble tvangsflyttet fra de oversvømte områdene. I tillegg ble en rekke historisk viktige områder for Seneca-stammen oversvømt. De viktigste var Cornplanter Tract og Coldspring Longhouse, der stammens tradisjonelle senter var.⁴ På den måten ødela byggingen av Kinzua-demningen en del av Seneca-stammens livsgrunnlag.

¹ G. Peter Jemison og Anna M. Schein, reds., *Treaty of Canandaigua 1794 : 200 Years of Treaty Relations between the Iroquois Confederacy and the United States* (Santa Fe (N.M.): Clear Light Publishers, 2000). S. 296

² Termineringspolitikken i føderal indianerpolitikk regnes som oftest mellom 1953-1975. Der den politiske metoden var å avslutte føderalt ansvar ovenfor føderalt anerkjente indianerstammer i USA så raskt som mulig. Det gikk på bekostning av intensjonen i politikken, som var å gjøre indianerne selvstyrt og integrerte i det amerikanske samfunnet.

³ Selv-realiseringspolitikken er det vanlige akademiske navnet for perioden etter termineringspolitikken, og som fremdeles brukes om indianerpolitikk i dag. Forskjellen mellom de to omtales som fravær av den politiske metoden med å avslutte føderalt ansvar så raskt som mulig.

⁴ Laurence M. Hauptman, *In the Shadow of Kinzua : The Seneca Nation of Indians since World War I* (Syracuse University Press, 2013). S. XV-XVI

Tema for oppgaven er å undersøke hvordan John F. Kennedy og deler av hans administrasjon, håndterte indianerpolitikken under vanskelighetene som oppstod som følger av byggingen av Kinzua-demningen. Dette innebærer at oppgaven vil være rettet inn mot to hovedperspektiver; generell føderal indianerpolitikk og en studie av byggingen av Kinzua-demningen. I forbindelse med valg av tematikk, har oppgaven også et mål om å øke kunnskapsnivået om forholdet mellom amerikanske myndigheter og indianere.

Denne oppgaven vil bruke terminologien *indianer* fritt. Det meste av forskningslitteraturen på engelsk bruker ordet *Indian* eller *American Indian*, og oversatt til norsk blir begge *indianer*. Det er dernest to årsaker til at denne oppgaven vil bruke denne terminologien. For det første har veldig mange offentlige navn ordet "Indian" innbakt i tittelen, som for eksempel Bureau of Indian Affairs. Samtidig har også de fleste lover og forordninger som omhandler indianere også brukt ordet "Indian."⁵ Dermed er det en konsensus på at det fra amerikansk side brukes ordet *indianer*. Det er verdt å bemerke at innen amerikansk føderal indianerpolitikk blir ikke de ulike kulturelle forskjellene innad i hver indianerstamme tatt hensyn til. Den politikken som føres på føderalt nivå vil generalisere alle føderalt anerkjente indianerstammer⁶ i politikken. Der denne oppgaven omtaler spesifikke hendelser mot en spesifikk stamme, vil stammens navn brukes. Det kan også nevnes at begrepet *Native American* som også brukes av enkelte er et så vidt begrep at det kan brukes for å beskrive alle etterfølgere etter alle immigranter i USA, og dermed blir problematisk å bruke selv i en generalisering.⁷

1.2 Historiografi

Det er skrevet veldig mye litteratur innenfor studiet av indianere og amerikansk politikk. Dette er egentlig to forskningstradisjoner som gjennom amerikansk innenrikspolitikk får et krysningspunkt. Derfor inneholder historiografien litteratur som tar opp både indianerhistorie, amerikansk politikk og krysningsfeltet amerikansk føderal indianerpolitikk. De tre forskningstradisjonene har blitt dekket av ulike fagtradisjoner, der arkeologi, antropologi, statsvitenskap, rettsvitenskap og historie er representert. Ettersom interessefeltet i denne oppgaven går inn på alle

⁵ Stephen L. Pevar, *The Rights of Indians and Tribes* (Oxford: Oxford University Press, 2012). S. 1

⁶ En føderalt anerkjent indianerstamme er: "an American Indian or Alaska Native tribal entity that is recognized as having a government-to-government relationship with the United States, with the responsibilities, powers, limitations, and obligations attached to that designation, and is eligible for funding and services from the Bureau of Indian Affairs". Informasjon hentet fra: U.S Department Of The Interior: Indian Affairs, "Frequently Asked Questions", aksessert 13. mai, 2017, <https://www.bia.gov/FAQs/index.htm>

⁷ Jake Page, *In the Hands of the Great Spirit : The 20,000-Year History of American Indians* (New York: Free Press, 2003). S. 8

tre forskningstradisjonene er det fruktbart å gjøre rede for hver enkelt tradisjon slik de er utnyttet i denne oppgaven.

For orientering i generell indianerhistorie har boken *In the Hands of the Great Spirit, The 20,000-Year History of American Indians* skrevet av Jake Page vært til stor hjelp. Denne boken inneholder en oversikt over generell indianerhistorie som begynner for 18 000 år siden og frem til i dag. Et av de viktigste bidragene denne boken kommer med er at den forteller *hele* indianerhistorien, og ikke bare de 500 årene det har vært kontakt mellom indianere og europeere. Som følge av at den tar for seg en enorm historisk periode, tar boken kun opp de aller viktigste hendelsene i indianerhistorien. Den gir ingen dyp analyse i verken enkeltstammer eller enkelt-hendelser. Det Page utfører godt i boken er å beskrive et folk som har overlevd store utfordringer og prøvelser, men som fremdeles har klart å bevare sin egen identitet og kultur.

En av de faglige diskusjonene i nyere tid om indianerhistorie har vært hvem som har skrevet historien. Mer enn 30 000 manuskripter har blitt publisert om amerikanske indianere.⁸ Kjernen i debatten handler om at 90 % av den publiserte litteraturen er skrevet av ikke-indianere. Hovedpoenget som fremlegges er at det er ikke-indianere som har formet og definert indiansk historieskriving. Dette innebærer at litteraturen i stor grad er blitt uttrykt gjennom ikke-indianske-metoder. Dermed er det et gjeldende perspektiv i indianerhistorien at det er "erobrerne som skriver historien."⁹ Indianere som ofte argumenterer for et slikt syn hevder da at den historiske fremstillingen er nok et godt eksempel på utnyttelse og urettferdig behandling.¹⁰

Denne oppgaven har innenfor indianerhistorien fokusert på Iroquois-konføderasjonen og Seneca-stammen. Etersom hver enkelt indianerstamme har sin egen kultur og levesett, var det derfor naturlig å bruke litteratur som retter seg spesifikt inn mot Iroquois-konføderasjonen og Seneca-stammen. Litterært eksisterer det en rekke bøker om Iroquois-konføderasjonen og Seneca-stammen. De to klassiske verkene denne oppgaven lener seg i stor grad på er *The Death and Rebirth of the Seneca*¹¹ skrevet av Anthony F.C. Wallace og *League of the Iroquois*¹² skrevet av Lewis Henry Morgan. Det første verket *The Death and Rebirth of the Seneca* forteller historien om den moralske og religiøse nedgangen og oppgangen i det amerikanske indianske samfunnet sett gjennom Handsome Lake-profetier og religiøse visjoner. Boken lener seg på en

⁸ Donald L. Fixico, "Ethics and Responsibilities in Writing American Indian History", i *Natives and Academics : Researching and Writing About American Indians*, red., Devon A. Mihesuah (Lincoln: University of Nebraska Press, 1998). S. 86

⁹ Ibid. S. 86

¹⁰ Ibid. S. 85

¹¹ Anthony F. C. Wallace, *The Death and Rebirth of the Seneca* (New York, NY: Random House, 1972).

¹² Lewis Henry Morgan, *League of the Iroquois* (Secaucus, N.J.: Citadel Press, 1962).

omfattende litteratur og feltstudier, samt både antropologiske og historiske forskningsmetoder, og klarer på den måten å formidle mye historisk kunnskap om Iroquois-konføderasjonen og Seneca-stammen gjennom konteksten. Det andre klassiske verket, *League of the Iroquois*, originalt publisert allerede i 1851, beskriver i stor grad den politiske autonomien i Iroquois-konføderasjonen samt en rekke aspekter ved kulturen. Dette verket av Lewis Henry Morgan har siden den gang gitt Iroquois-konføderasjonen en viktig plass i indianerhistorien.

I amerikansk politikk, med fokus på president John. F. Kennedy, har historikere i stor grad vært i overkant fiksert på de utenrikspolitiske hendelsene og i stor grad neglisjert innenrikspolitikk. I en rekke kjente biografier som Ted Sorensens *Kennedy*,¹³ Arthur M. Schlesinger, Jr. sin *A Thousand Days: John F. Kennedy in the White House*,¹⁴ Robert Dalleks *An Unfinished Life: John F. Kennedy 1917-1963*¹⁵ og Richard Reeves *Profile of Power*,¹⁶ blir ikke Kinzua-prosjektet nevnt en eneste gang. Biografier som omhandler Kennedy belyser dermed ikke alle innenrikspolitiske aspekter ved hans presidentskap. Det eksisterer en mangel i forskningsfeltet på amerikansk innenrikspolitikk i Kennedy-administrasjonens regjeringstid. Kennedys handlinger har i liten grad blitt diskutert i innenrikspolitikken. Årsaken til dette ligger i at forskningstradisjonen innen amerikansk politikk enten tar opp strukturene i amerikansk politikk eller utenrikspolitiske handlinger.

Jeg har kun funnet et verk som holder seg innenfor forskningsfeltet amerikansk politikk og samtidig skriver om Kennedys indianerpolitikk. Thomas Clarkin presenterer i sin bok *Federal Indian Policy: In the Kennedy and Johnson Administrations 1961-1969*¹⁷ et hovedsyn på Kennedys indianerpolitikk. Clarkin hevder at den føderale indianerpolitikken beveget seg i en ny retning under Kennedy.¹⁸ Han argumenterer at gjennom reformprogrammer fikk indianerne det på generelt basis bedre. Det Clarkin derimot holder mot Kennedys føderale indianerpolitikk var Kinzua-prosjektet. Som en konsekvens mener Clarkin at Kennedy i stor grad ikke gjennomførte store endringer i føderal indianerpolitikk, og dermed må regnes som en overgangspresident mellom de politiske periodene i indianerpolitikk; terminering og selv-realisering.¹⁹ Det mangler foreløpig en alternativ vurdering av Kennedys posisjon i indianerpolitikken.

¹³ Theodore C. Sorensen, *Kennedy* (New York: Harper Perennial Political Classics, 2009).

¹⁴ Arthur M. Schlesinger, *A Thousand Days : John F. Kennedy in the White House* (Boston: Houghton Mifflin, 2002).

¹⁵ Robert Dallek, *An Unfinished Life : John F. Kennedy, 1917-1963* (New York: Back Bay Books, 2013).

¹⁶ Richard Reeves, *President Kennedy : Profile of Power* (New York: Simon & Schuster, 1994).

¹⁷ Thomas Clarkin, *Federal Indian Policy in the Kennedy and Johnson Administrations, 1961-1969* (Albuquerque: University of New Mexico Press, 2001).

¹⁸ *Ibid.* S. 77

¹⁹ *Ibid.* S. 79

Et alternativ kan være å lese biografier om personer som jobbet tett opp mot president Kennedy. En av dem som har vært relevant for denne oppgaven er Lee C. White, som var spesialrådgiver for Kennedy med ansvar for borgerrettigheter og innenrikssaker. Han har gitt ut en biografi om sin politiske karriere.²⁰ Der skriver han ingenting om Kinzua-prosjektet. Egentlig ikke veldig overraskende ettersom Kinzua-prosjektet ikke kan regnes som en positiv hendelse i hans karriere. Problemet med biografiers evne til å gjenfortelle historien, er at forfatterne som oftest ønsker å stå frem som en positiv figur i det historiske ettermålet. Troverdigheten i det en politiker selv skriver om sin egen politiske virksomhet må dermed tolkes under særs skeptiske øyne.

Forskningsfeltet amerikansk indianerpolitikk skiller seg fra amerikansk politisk historie ved at temaet som blir tatt opp nesten alltid er skrevet med et blikk fra indianernes side. Betydningen av dette i litteraturen er at forfatterne ofte skriver redegjørende om de politiske prosessene for å deretter drøfte konsekvensene for indianerne. Forklaringskraften i disse fremstillingene ligger hos indianerne og ikke hos politikerne. De politiske handlingene drøftes dermed ikke, kun resultatene av handlingene. Det er der skillet i forskningstradisjonene amerikansk politikk og amerikansk indianerpolitikk ligger. Det er også derfor jeg velger å tolke amerikansk indianerpolitikk som en egen forskningstradisjon. I denne oppgaven har det blitt brukt publikasjoner som tar opp temaet Kinzua-prosjektet.

Laurence M. Hauptman er en nestor innen historieskriving om Iroquois- og Seneca-stammens kamp mot amerikansk byråkrati. Til forskjell fra Morgan og Wallaces klassiske historiske verk om Iroquois- og Seneca-stammen har Hauptman gått i dybden på den politiske drakampen indianerne har vært en del av i amerikansk politikk. I både *The Iroquois Struggle for Survival*²¹ og *In the Shadow of Kinzua*²² kommer det frem at Iroquois- og Seneca-indianerne har møtt enorme forandringer og motstand i det amerikanske byråkratiet, men har klart å bevare sin kultur som indianere til tross for gjentatte tap. Hauptman er tydelig indianervennlig i sine beskrivelser og har lite til overs for hvordan amerikanske myndigheter har behandlet Iroquois-konføderasjonen. Dette kommer tydelig frem da han vurderer den amerikanske føderale indianerpolitikken for fremtiden; "(...) they will continue to serve the Indian world of North America as

²⁰ Lee C. White, *Government for the People : Reflections of a White House Counsel to Presidents Kennedy and Johnson* (Lanham, Md.: Hamilton Books, 2008).

²¹ Laurence M. Hauptman, *The Iroquois Struggle for Survival : World War Ii to Red Power* (Syracuse, N.Y.: Syracuse University Press, 1986).

²² Hauptman, *In the Shadow of Kinzua : The Seneca Nation of Indians since World War Ii*.

the symbolic eagle warning other native peoples about the dangerous and shifting winds of Indian policies"²³

I *The Iroquois Struggle for Survival: World War I to Red Power* argumenterer Hauptman for at president Eisenhower hadde en stor skyld i byggingen av Kinzua-demningen. Gjennom det som for ettertiden har blitt kalt termineringspolitikken mener Hauptman at Eisenhower-administrasjonen i stor grad la til rette for at utfallet ble byggingen av Kinzua-demningen. Videre argumenterer også Hauptman for at Kennedy i realiteten ikke hadde noe politisk handlingsrom til å stoppe Kinzua-prosjektet som følge av politisk press fra allierte og Kongressen.²⁴ Selv om Hauptman argumenterer godt for sitt politiske syn er han mer opptatt av hvordan handlingene i administrasjonene har påvirket Seneca-indianerne. Hovedfokuset blir dermed på indianerne og ikke på presidentadministrasjonen til Kennedy.

Dersom en ønsker en oversikt om amerikansk føderal indianerpolitikk kan *A History of Indian Policy*²⁵ skrevet av S. Lyman Taylor være nyttig. Styrken i denne fremstillingen av føderal indianerpolitikk er at den forholder seg nøytralt til all politikk den redegjør for. Den forteller om fordeler og ulemper, og uenighet, men tar ikke et standpunkt selv. Svakheten i boken er også nøytraliteten, uten en evaluering av innholdet fremstår den mer som et oppslagsverk enn et fortolkende verk innen amerikansk føderal indianerpolitikk.

Ofte er det traktater mellom USA og indianere som definerer den amerikanske indianerpolitikken. Det finnes en rekke forfattere som tar opp traktathistorien mellom indianere og amerikanske myndigheter. Francis Paul Prucha har blant annet skrevet to verk *American Indian Treaties*²⁶ og *Document of United States Indian Policy*.²⁷ Det førstnevnte verket tar for seg prosessen i traktatinngåelser. Den andre inneholder direkte utdrag fra de viktigste forordningene og lovendringene fra amerikansk side, samt noen korte kommentarer om betydningen de hadde. Traktathistorie er nært beslektet med juridisk historie. Et eksempel som tar for seg betydningen av lov i indianerhistorien er Stephen L. Pevar i boken *The Rights of Indians and Tribes*. Den tar

²³ Hauptman, *The Iroquois Struggle for Survival : World War I to Red Power*. S. 243

²⁴ Ibid. S. 121-122

²⁵ S. Lyman Tyler, *A History of Indian Policy* (Honolulu, Hawaii: University Press of the Pacific, 2001).

²⁶ Francis Paul Prucha, *American Indian Treaties - the History of a Political Anomaly* (University of California Press, 1997).

²⁷ Francis Paul Prucha, *Documents of United States Indian Policy*. 2utg, red., utvidet. utg. (Lincoln, Neb: University of Nebraska Press, 1990).

opp en rekke juridiske elementer rundt indianske relasjoner med lovverket både statlig og føderalt i USA.²⁸

Nevnte Prucha tilhører forskningstradisjonen amerikansk indianerpolitikk. Selv om han ikke har skrevet noen verk som knytter seg direkte til Kennedy eller Kinzua-prosjektet har han skrevet en rekke verk om amerikansk føderal indianerpolitikk. Som nevnte Lyman Taylor har Prucha skrevet et verk som tar for seg relasjonen mellom amerikansk føderal politikk og indianere²⁹. Prucha forholder seg derimot ikke nøytral i diskusjonen rundt politikken. Selv om Prucha ikke skriver en dyp analyse kommenterer han Kennedys rolle i amerikansk føderal indianerpolitikk som "(...) a new mood and outlook"³⁰ Uten en videre diskusjon om dette faktisk stemmer må en anta at Prucha regner Kennedy-administrasjonen som en positiv endring i amerikansk-indianske relasjoner.

1.3 Forskningsspørsmål

I historiografien kommer det tydelig frem at det er en mangel i forskningen av Kennedy-administrasjonens håndtering av Kinzua-prosjektet. Det jeg ønsker å gjøre i denne oppgaven er å knytte Kinzua-prosjektet opp mot en den generelle føderale amerikanske indianerpolitikken. Spesielt rollen til Kennedy ønsker jeg å belyse i størst mulig grad. Hovedproblemstillingen denne oppgaven ønsker å besvare er derfor: *Representerte John F. Kennedy-administrasjonen et brudd på den generelle føderale indianerpolitikken?* Dette skal oppgaven svare på gjennom en undersøkelse av Kinzua-prosjektet. Dermed vil oppgaven foreta en nærstudie av handlingene til John F. Kennedy og deler av hans administrasjon i Kinzua-prosjektet, for å deretter relatere det opp mot den generelle føderale amerikanske indianerpolitikken.

Hovedproblemstillingen kan generere to underproblemstillinger som oppgaven benytter seg av for å belyse forskningsspørsmålet i størst mulig grad. Disse er; *Hvilken indianerpolitikk ble ført før Kennedy-administrasjonen?* og *Hvilken motstand møtte Kennedy-administrasjonen ved byggingen av Kinzua-demingen?* Der den første underproblemstillingen gir bakgrunnen for å kunne vurdere om Kennedy og hans administrasjon representerte et brudd på den generelle føderale indianerpolitikken. Den andre underproblemstillingen tar opp responsen handlingene

²⁸ Pevar, *The Rights of Indians and Tribes*.

²⁹ Francis Paul Prucha, *The Great Father : The United States Government and the American Indians* (Lincoln: University of Nebraska Press, 1996).

³⁰ Ibid. S. 358

til Kennedy-administrasjonen fikk fra indianerne. Dette viser at handlingene til Kennedy-administrasjon fikk konsekvenser, og setter hovedproblemstillingen inn i et historisk perspektiv med flere aktører.

Problemstillingene samlet vil dermed ikke forsøke å forklare elementer som spesifikk indianerpolitikk, statlig eller lokal indianerpolitikk. Den vil heller ikke se Kinzua-prosjektet i et komparativt perspektiv. I en studie om John. F. Kennedys politiske bidrag for den føderale indianerpolitikken er det viktig å understreke at evalueringen av de politiske handlingene ikke gir et helhetlig bilde av hele den føderale amerikanske indianerpolitikken. Kinzua-prosjektet som blir vektlagt i oppgaven blir dermed grunnlaget for vurderinger av Kennedy og hans administrasjons politiske virke.

1. 4 Funns

Oppgavens hovedfunns vil være tredelt tematisk og inneholde funns for Kennedys handlinger, funns for administrasjonens handlinger og funns for opposisjonen mot Kinzua-prosjektet.

I årene før John F. Kennedy-administrasjonen ble det ført en indianerpolitikk som for ettertiden har blitt kalt en katastrofepolitikk for indianeres velferd og kulturarv. Den politiske perioden med det som i litteraturen har blitt kalt termineringspolitikk innebar at føderale myndigheter forsøkte å avslutte ansvaret og forpliktelsene overfor føderalt anerkjente indianerstammer så raskt som mulig. Målet var å integrere indianerne inn i det amerikanske samfunnet hurtig. I etterkant fremstår perioden som et forsøk på å tvangsassimilere en folkegruppe inn i det amerikanske samfunnet. Gjennom en rekke løfter om indianerpolitikken var det mange indianere som var håpefulle da Kennedy og hans administrasjon fikk makten.

Det hersker liten tvil om at John. F. Kennedy ønsket en ny retning i indianerpolitikken. Det er dokumentert godt i både taler, brev og partiplattform. Problemet var at da han ble valgt inn som president hadde han begrenset handlingsrom. Kennedy-administrasjonens forsøk på holde løftene overfor indianerne ble stoppet effektivt av Kongressen som ikke var klar for intensjonene Kennedy hadde for indianerpolitikken. For en nyvalgt president var det vanskelig å arbeide mot en sterk pork-barrel virksomhet i Kongressen. I realitet må dermed Kennedys forsøk på å endre indianerpolitikken fra det hvite hus i stor grad anses som mislykket, spesielt målt opp mot handlingene i Kinzua-prosjektet. Det må derimot understrekes at intensjon og holdningsforandringen i underliggende departementer og etater ble endret. Ettersom deres oppgave er å utføre

presidentens politikk, må Kennedy anerkjennes for å delvis implementere en endring i indianerpolitikken.

Hovedfunnet i forbindelse med Kennedys håndtering av Kinzua-prosjektet, var at apparatet rundt presidenten og sannsynligvis presidenten selv anså det som viktigere å ivareta imaget sitt, istedenfor å bruke all politisk kapital på en sak som Kinzua-prosjektet. Kennedys handlinger kan dermed i stor grad forklares ut ifra et ønske om å bevare imaget sitt for den resterende presidentperioden. Dette viser at Kennedy som president var pragmatisk og ikke bare idealistisk.

Det som må regnes som positivt var at Kennedy klarte å overføre sine intensjoner for indianerpolitikken nedover i administrasjonen. Både innenriksdepartementet, men særlig Bureau of Indian Affairs oppnådde å fremme den politikken Kennedy hadde lovet på et generelt føderalt nivå. Innenriksdepartementet og Bureau of Indian Affairs arbeidet målrettet for å gjenvinne tilliten mellom indianere og føderale myndigheter. Dette må i stor grad anses som vellykket på et generelt nivå. Den nye politiske retningen inneholdt nesten samme mål som termineringspolitikken, men med en vesentlig forskjell; målet skulle ikke oppnås i samme grad av hurtighet. I så måte står Kennedy-administrasjonen i et brudd med et av hovedprinsippene bak termineringspolitikken.

I Kinzua-prosjektet fraskriver Stewart Udall (Innenriksminister) og Philleo Nash (kommisær for Bureau of Indian Affairs) seg ansvaret i stor grad. Begge legger hovedskylden over på Kongressen og U.S Army Corps of Engineers. Det de begge understreker er at saken fikk stor oppmerksomhet og gav administrasjonen et dilemma som var vanskelig å håndtere. Ansvarsfraskrivelse henger ofte sammen med et politisk virke som embetsmenn ikke ønsker å assosieres med. Det kan dermed tyde på at Stewart Udall og Philleo Nash ikke ønsket at deres ettermæle skulle forbindes med Kinzua-saken.

Indianerne tok til motmæle mot den føderale indianerpolitikken. I 1961 ble The American Indian Chicago Conference arrangert. Konferansens betydning var stor for indiansk samhold i opposisjon mot føderale myndigheter. Det viktigste budskapet som ble utformet på konferansen var *Declaration of Indian Purpose*, som kan regnes som et første steg i borgerrettighetskampen for indianerne.

Et av hovedtemaene som ble tatt opp på konferansen var Kinzua-prosjektet. Der hele konferansen stilte seg bak Seneca-stammens ønske om å stoppe utbyggingen. Det var ikke bare indianerne som støttet Seneca-stammen. Innenriksdepartementet ble nedlesset av sympatiserende

brev. Støtteerklæringer ble publisert i en rekke aviser, der den mest kjente skribenten var Eleanor Roosevelt. I tillegg skrev journalister en rekke artikler der de kritiserte myndighetenes behandling av indianere. Kinzua-saken fikk dermed enorm oppmerksomhet og skapte mye sympati overfor ikke bare Seneca-stammen, men indianere generelt.

Funnene som er gjort i denne oppgaven indikerer at indianerpolitikken under Kennedy-administrasjonen var et brudd på den gjeldende termineringspolitikken. Dessverre for Kennedy vil ikke intensjonene hans bli knyttet til hans politiske ettermæle som følge av hans handlinger i Kinzua-prosjektet, der Kennedys visjoner for indianerpolitikken falt helt sammen. I praksis var det innenriksdepartementet og Bureau of Indian Affairs som synliggjorde endringene Kennedy ønsket og som utførte endringene i indianerpolitikken.

I kontrast til den nye generelle føderale indianerpolitikken var Kinzua-prosjektet en tydelig belastning for Kennedy-administrasjonen. Kinzua-prosjektet står igjen som symbolet på at Kennedys image var viktigere enn indianernes velferd og kulturarv. En kulturarv som veldig mange gav uttrykk for at burde bli bedre beskyttet. Opposisjonen mot Kinzua-prosjektet fikk et resultat da det kan regnes som en del av starten på borgerrettighetskampen til indianerne; Red Power.

1. 5 Teori, metode og kildepresentasjon

Denne oppgavens bidrag vil falle inn under forskningstradisjonen amerikansk politikk med fokus på indianerpolitikk. Den vil forsøke å tolke historiske kilder utelukkende fra amerikanske arkiv og vil derfor primært være skrevet med et amerikansk perspektiv på hendelser. Historie er ikke det eneste faget som interesserer seg for fortiden. Det innebærer at fagtradisjonen ikke har enerett på å formidle fortiden. Det er derfor viktig å understreke at formidlingen kan skje på forskjellige måter.³¹

Det blir ikke riktig å si at historikere er motstandere av teori ettersom vi indirekte benytter oss av en rekke teoretiske grep. Når vi snakker om teori innebærer det at vi generaliserer, og historikere bruker generaliseringer i sin forskningstradisjon. Det er måten vi bruker generalisering på som er det essensielle. Historikere bruker generalisering til spesielle formål i sin fremstilling av fortiden. Dette til forskjell fra samfunnsvitenskapen som bruker generalisering til universelle

³¹ Knut Kjeldstadli, *Fortida er ikke hva den en gang var : en innføring i historiefaget*, 2. utg. red. (Oslo: Universitetsforlaget, 1999). S. 99

formål. På denne måten blir historikerens viktigste oppgave å forklare.³² Det er også det denne oppgaven setter som mål å gjøre.

I akademisk forskning eksisterer det to hovedretninger, med to forskjellige forskningstilnæringer. Den ene er den positivistiske forskningstradisjonen, litt enkelt forklart er det en forskningstradisjon som søker årsaksforklaringer gjennom en deduktiv metode som utspringer fra naturvitenskapen. For å forklare et historisk fenomen på denne måten innebærer det å finne den allmenne loven som hver enkelt historisk hendelse tilhører.³³ Den andre metoden som har stått som motstykket, og som i større grad har blitt benyttet av historikere, er den hermeneutiske metoden. Forskjellen er at i stedet for å søke årsaksforklaringer, søker den hermeneutiske metoden å forstå fortiden.³⁴ Ifølge Knut Kjelstadli kan dette gjøres ved å tolke hensikter, mål og motiver i menneskelige handlinger, og dermed forstå meninger i ytringer og tegn bak institusjoner og ritualer. Hovedforskjellen mellom de to forskningstradisjonene er hvordan mennesker skal betraktes. I den positivistiske forskningstradisjonen er mennesker betraktet som eksempler på allmenne lover, til forskjell fra den hermeneutiske forskningstradisjonen der mennesker betraktes som frie tenkende individer. Denne oppgaven studerer enkeltmenneskers handlinger og følger i så måte den tradisjonelle hermeneutiske fremstillingen av historie. Til tross for dette, er denne oppgaven ikke uten årsaksforklaringer og må dermed kunne sies å være en moderne fremstilling av historie der begge forskningsmetodene benyttes. Poenget da er at selve forklaringen ligger i fortellingen. Det er også slik mange historikere arbeider i praksis.³⁵

En historiker må være bevisst sin egen rolle. Det er historikerens jobb å konstruere fortiden, men i den prosessen må historikeren være bevisst at det er han selv som konstruerer. Det er derfor viktig for en historiker å være konsekvent i sine resonnementer og inneha en logisk oppbygning.³⁶ De ulike formidlingsmetodene er mange, det har derfor vært et mål i denne oppgaven å holde seg til den tradisjonelle historieformidlingen slik Leopold Von Ranke uttrykte det "Wie es eigentlich gewesen".³⁷ Formuleringens betydning innebærer at en historiker må undersøke fortiden med en objektiv vitenskapelig metode. Det aller viktigste var å arbeide med de originale overleveringene fra fortiden og ikke arbeide ut i fra andre forskeres fremstillinger. Ut fra

³² John Lewis Gaddis, *The Landscape of History : How Historians Map the Past* (Oxford: Oxford University Press, 2002). S. 62

³³ Kjelstadli, *Fortida er ikke hva den en gang var : en innføring i historiefaget*. S. 119-122

³⁴ Ibid. S. 122

³⁵ Ibid. S. 125

³⁶ Anders Florén og Henrik Ågren, *Historiska undersökningar : grunder i historisk teori, metod och framställningssätt*, 2. utg. red. (Lund: Studentlitteratur, 2006). S. 83

³⁷ Kjelstadli, *Fortida er ikke hva den en gang var : en innføring i historiefaget*. S. 59

det overnevnte er denne oppgavens fremstilling basert på en kvalitativ, kildetolkende fremstilling av fortiden, utført med en narrativ presentasjon.

Opgaven er inndelt tematisk. Dette er mest hensiktsmessig for å belyse problemstillingen best mulig fra ulike perspektiver uten at analysen blir avbrutt av å følge en kronologisk struktur. På denne måten vil empirien kunne analysere forskjellige aktører fullstendig tematisk uten at oppgaven følger forskjellige analyser i en kronologisk fremstilling. Dette gjør det enklere for leseren å forstå helheten i de utøvende aktørene som analyseres i empirien.

Historikere skiller mellom kilder og litteratur. Kilder er de originale sporene fra fortiden som brukes til å konstruere en fremstilling om fortiden. Litteratur er andre forfatters forsøk på å konstruere fortiden.³⁸ Historikere deler også kildematerialet i førstehåndskilde og annenhåndskilde. Videre blir det også skilt mellom primærkilder og sekundærkilder. Der primærkilden alltid er den som er nærmest i tid og rom i forhold til en hendelse, av de kildene som er tilgjengelige.³⁹ Det er måten historikere behandler kilden som gjør forskningen transparent og etterprøvable. Dermed er kildene det viktigste instrumentet for å oppnå en objektiv vitenskapelig tilnærming i oppgaven.

Det kildemateriale som er benyttet i denne oppgaven er hentet fra National Archives i Washington D.C, og de digitaliserte kildene ved John F. Kennedy Presidential Library and Museum. Det innebærer at noe av kildematerialet ble innhentet ved en arkivreise til Washington D.C våren 2016, og det andre materialet er hentet digitalt. Begge stedene kildene er hentet fra tilhører statsarkivene i USA og inneholder derfor enorme mengder dokumenter.

Denne oppgaven bruker innhenting av kildematerialet fra National Archive i Washington D.C som en førstehåndskilde hovedsakelig som primærkilder. Enkelte steder forekommer det at disse også er å anse som sekundærkilder. Kildematerialet som er hentet digitalt fra John F. Kennedy Presidential Library and Museum er brukt som en annenhåndskilde, både som primærkilde og sekundærkilde. Hovedsakelig er dette gjort fordi kildene gjennom digitalisering ikke er benyttet i sitt originale format.

Kildene i National Archive er sortert etter forskjellige departementer eller uavhengige byråer. Innhenting av kildematerialet til denne oppgaven er hentet fra blant annet Bureau of Indian Affairs-arkivene. I National Archives blir dette arkivet kategorisert ved Record Group (RG) 75.

³⁸ Ibid. S. 170

³⁹ Ibid. S. 177

Videre inneholder denne gruppen arkivmaterial et hierarkisk system som kan bestå av en undergruppe, deretter serienummer, mappennummer og i noen tilfeller et spesifikt dokument. Et eksempel på en kilde herfra kan derfor se ut slik som dette: RG 75 Records of the Bureau of Indian Affairs, Central Classified files 1958-1957, General Service files 14569-1960-341,9 to 12873-1961-314,9 Part A, Box 593, Mappe 12873-1961 1/2.

Under mitt besøk i National Archives innhentet jeg også kildemateriale fra Congressional Publications. Dette ligger sortert innenfor Legislative Archives som er lokalisert samme sted som hovedbygningen til National Archives i Washington D.C. Der kan forskere finne journaler fra både representantenes hus og senatet, samt Congressional Records som inneholder lovforslag, vedtekter, rapporter, høringer og diverse annet materiale som hører til Kongressens arkiv. Disse inneholder et litt annet system for kildeføring og er forskjellig alt etter hvilken type kilde som brukes. Det som oftest alltid skal være med er hvilken del av Kongressen som omtales, deretter titler på komiteer, lovforslag, eller vedtekt. Deretter kommer som oftest tittelen på selve dokumentet, videre opplyses det om hvilken type dokument som det refereres til. Kildehenvisningen avsluttes med nummeret på hvilken kongressamling det er snakk om, hvilken sesjon og årstall. Et typisk eksempel kan da være: U.S. Congress. House. Committee on Interior and Insular affairs, Kinzua Dam (Seneca Indian Relocation): Hearing before the Subcommittee on Indian affairs. 88 Cong., 1st sess., May 18, 1963.

De digitale kildene er innhentet ved søk i databasen på hjemmesiden til John F. Kennedy Presidential Library and Museum. Ettersom presidentarkivet er en del av National Archives, benyttes samme hierarkiske oppbygning som vist tidligere. Forskjellen er at det også legges til en digital referanse, med innhentingsdato for den enkelte kilden.

2.0 Historisk bakgrunn

2.1 Introduksjon

Denne oppgaven inneholder en tematikk som er ukjent innen norsk historieskriving. Derfor vil det være nyttig å gi en oversikt over den historiske bakgrunnen som ligger til grunn for denne oppgavens tema og diskusjon. De temaene som oppgaven relaterer seg til er amerikansk føderal indianerpolitikk, Iroquois- og Seneca-indianerne, samt Canandaigua-traktaten. For å kunne drøfte et brudd i indianerpolitikken under John F. Kennedy vil det være viktig å forstå den historiske utviklingen og den akademiske inndelingen av amerikansk føderal indianerpolitikk. Derfor viser dette kapitlet de historiske periodene indianerpolitikken har blitt inndelt i. Dette gir også en bedre forståelse av fagfeltet oppgaven skriver seg inn i. Videre vil oppgaven kreve en kjennskap til Iroquois- og Seneca-indianerne som en av hovedaktørene i Kinzua-prosjektet. Det er viktig med en forståelse av indianerne for å forklare relasjonen mellom amerikanske myndigheter og én bestemt indianerstamme. Til slutt vil inngåelsen av Canandaigua-traktaten presenteres for å gi en forståelse av hvilken traktat som blir brutt ved byggingen av Kinzua-demningen.

2.2 Amerikansk føderal indianerpolitikk

2.2.1 Traktatforhandlinger mellom likeverdige nasjoner, 1783-1871

Amerikansk føderal indianerpolitikk har blitt plassert i periodiske epoker. Den første epoken regnes som oftest mellom 1778-1871 og kalles traktatperioden. Det var i denne perioden amerikanske myndigheter inngikk alle ratifiserte indianertraktater. Totalt ble det inngått 367 traktater som uten tvil har blitt ratifisert i Kongressen.⁴⁰ Traktatperioden ble avsluttet offisielt i 1871,⁴¹ gjennom en forordning som eksplisitt uttrykte "That hereafter no Indian nation or tribe within the territory of the United States shall be acknowledged or recognized as an indeendent nation, tribe or power with whom the United States may contract by treaty"⁴²

⁴⁰ Prucha, *American Indian Treaties - the History of a Political Anomaly*. S. 1

⁴¹ Tyler, *A History of Indian Policy*. S. 84

⁴² Prucha, *Documents of United States Indian Policy*. S. 82

Amerikansk føderal indianerpolitikk ble en realitet i 1783, da amerikanerne vant uavhengighetskrigen og ble en egen stat ved fredsavtalen i Paris. Før dette hadde indianerne etablert relasjoner med britene, franskmenn, nederlendere og spanjoler.⁴³ Fredsavtalen som ble underskrevet i Paris inkluderte ikke hvordan kolonistene skulle behandle indianerne og deres landområder. De første årene var det problematisk å finne ut hvem som skulle utforme politikken. Det var ikke et klart lovverk som etablerte om det var føderalt eller det statlige nivået som hadde ansvaret for indianerne. Til tross for et uklart lovverk gikk det ikke ut over den praktiske politikken, da det i perioden 1776-1789 ble bevilget 58, 010 341 amerikanske dollar til forhandlinger med indianere.⁴⁴ Et stort beløp på den tiden og som indikerer to forhold. For det første at amerikanske myndigheter anså indianere som en selvstendig nasjon. Et sentralt element i dette var gyldigheten av traktater; "The most important of which is that the parties to a treaty are sovereign"⁴⁵ Det andre forholdet innebærer at indianerne på det tidspunktet var sterke militært sett i forhold til kolonistene og utgjorde dermed en trussel mot den nyetablerte amerikanske konføderasjonen.⁴⁶ Det var derfor viktig å få etablert fred mellom amerikanerne og indianerne. For å gjennomføre dette etablerte Kongressen en kommisær som skulle forhandle frem fred.⁴⁷

Det var en rekke andre politiske forhold mellom føderale amerikanske myndigheter og indianerne som også ble utført i perioden 1783-1871. I etterkant av årene 1784-1794, som var den første fasen av traktatperioden, ble det inngått en rekke traktater på andre områder. Et av det viktigste politiske feltet å regulere var handel. Handel var et instrument for den nye Kongressen til å dempe urolighetene i områder der nybyggere og indianere levde som naboer. Allerede i 1790 ble de første handelslovene ratifisert.⁴⁸ Denne handelsavtalen ble ratifisert på ny i 1796 og 1799, før en mer permanent handelsavtale ble ratifisert i 1802.⁴⁹ Formålet med handelsavtalen som fredsbevarende kommer eksplisitt til uttrykk da den begynner med ordene; "An Act to regulate trade and intercourse with the Indians tribes, and preserve peace on the frontiers".⁵⁰

De amerikanske myndighetene opprettholdt politikken med å holde fred med indianerne frem mot 1819. Gjennom opprettelsen av et tilsynsvesen med myndighetenes representanter plassert

⁴³ Tyler, *A History of Indian Policy*. S. 23-30

⁴⁴ Ibid. S. 36

⁴⁵ Bruce G. Trigger og Wilcomb E. Washburn, *The Cambridge History of the Native Peoples of the Americas : Vol. 1 : North America* (Cambridge: Cambridge University Press, 1996). S. 486

⁴⁶ Pevar, *The Rights of Indians and Tribes*. S. 6

⁴⁷ Jack Campisi og William A. Starna, "On the Road to Canandaigua: The Treaty of 1794," *American Indian Quarterly* 19, nr. 4 (1995). S. 468

⁴⁸ Prucha, *Documents of United States Indian Policy*. S. 14

⁴⁹ Ibid. S. 17

⁵⁰ Ibid. S. 17

med overoppsyn for hvert sitt geografiske område håpet de at uenigheter mellom nybyggere og indianere skulle bli løst. I 1817 ble det etablert et kriminalsistem der de samme lovene gjaldt for indianere som ikke-indianere på indiansk territorium. Dette innebar for eksempel at indianernes territorium ble underlagt føderal domstol. Et problem med innføringen av jurisdiksjon over indianernes territorium var at den kunne overstyre traktater som var underskrevet. Derfor ble det lagt inn en beskyttelsesfrase i lovverket som gjorde at ingen av traktatene ble endret som følge av føderal jurisdiksjon.⁵¹ Amerikanske myndigheter ble mer og mer interessert i å "sivilisere" indianerne. Med dette menes at de ønsket at indianerne skulle slutte med jakt og fiske og begynne med jordbruk. I tillegg ønsket myndigheter å "sivilisere" indianerne gjennom utdanning. Det ble for eksempel opprette en "Civilization Found Act" for å bevilge penger årlig til det Kongressen navnga "Civilization found" til å promotere skoler og utdanning for indianerne med mål om å øke "siviliseringen" av indianerne.⁵²

Et annet viktig politisk bidrag i traktatperioden var opprettelsen av Bureau of Indian Affairs i 1824. Da Bureau of Indian Affairs ble opprettet ble det underlagt krigsdepartementet. Det ble flyttet til innenriksdepartementet først i 1849.⁵³ Det at Bureau of Indian Affairs ble underlagt krigsdepartementet var et tydelig signal for at myndighetene anså indianerne som en potensiell trussel. Hovedoppgaven til Bureau of Indian Affairs var og har alltid vært; "(...) enhance the quality of life, to promote economic opportunity, and to carry out the responsibility to protect and improve the trust assets of American Indians, Indian tribes, and Alaska Natives."⁵⁴ Bureau of Indian Affairs ble opprettet uten autorisasjon av Kongressen. Det var først i 1832 Kongressen godkjente det som ble kalt "Office of Indian Affairs" og som i 1849 ble lagt under innenriksdepartementet.⁵⁵

Utover 1820-tallet ble det et stadig økende press fra føderale myndigheter om å endre på politikken som ble ført mot indianerne. Det mest drastiske og kanskje en av de mest hensynsløse lovene som har blitt innført var "Indian Removal Act" som daværende president Andrew Jackson presset gjennom Kongressen. Denne loven førte til at alle indianere øst for elven Mississippi ble tvangsflyttet til vestsiden. Poenget var at indianerne ikke lengre kunne være en uavhengig nasjon inni en stat. Det er på denne tiden at tanken om et eget indiansk land blir diskutert. Dette

⁵¹ Tyler, *A History of Indian Policy*. S. 45

⁵² Prucha, *Documents of United States Indian Policy*. S. 33

⁵³ Ibid. S. 80

⁵⁴ U.S Department Of The Interior: Indian Affairs, "Who we are", aksessert 24. mars 2017, <https://www.bia.gov/WhoWeAre/index.htm>

⁵⁵ Tyler, *A History of Indian Policy*. S. 52-53

ble aldri formelt organisert og ble dermed ikke utført i praksis.⁵⁶ Poenget innebærer at for å fortsette å eksistere som en uavhengig nasjon i årene etter innføringen av "Indian Removal Act", måtte indianerne emigrere til vest. Alternativet var å bli underlagt statlig lovgivning i den staten indianerne bebodde.⁵⁷ Dette innebar også en form for ny politisk retning i amerikansk indianerpolitikk. Utpressing av indianere var nå blitt mulig som følge av at den amerikanske nasjonen nå var blitt militært sterk nok til å utkjempet kriger mot indianerne og vinne med letthet.

Den travleste traktatperioden var årene 1853-1856. Da ble 52 traktater forhandlet frem og resultatet var at indianerne mistet enorme landområder.⁵⁸ Et annet resultat var at ved å ta så store landområder fra indianerne ble det naturlig å begynne å dele opp områdene som indianerne bebodde i reservater. Reservatsystemet ble en integrert politikk i perioden som omtales som traktatperioden i føderal indianerpolitikk. Hovedfaktoren var at indianerne måtte flytte seg for nybyggere og en stadig økende befolkningsvekst ved grenseområdene. Målet var å forflytte indianere bort fra såkalte siviliserte områder. Tanken var at indianere ble flyttet til et område som var uforstyrret av nybyggerne, og dermed kunne leve og opprettholde sin kulturelle og tradisjonsrike levemåte.⁵⁹ Det var også enkelte som fremholdt ideen om et eget indiansk land som en mulighet. Denne ideen var ikke ny og hadde blitt foreslått allerede i 1803 av Thomas Jefferson.⁶⁰ Denne ideen ble enda sterkere forfulgt i reservatperioden og var gjeldende i den føderale indianerpolitikken helt frem til det i 1887, da en helt ny hovedretning i politikken ble utformet.

2.2.2 Fordelingsperioden av privat eiendom, 1887-1928

I årene fra 1871 da traktatperioden ble avsluttet og frem til 1887 ble det diskutert hvilken retning føderal indianerpolitikk skulle få. Alternativer der militære skulle involveres mer for å kontrollere indianerne var et forslag. For eksempel ble det diskutert om Bureau of Indian Affairs skulle underlegges krigsdepartementet igjen. Dette ble gjort fordi det var problemer med reservasjonsystemet, der indianere ikke føyde seg etter den føderale indianerpolitikken. Hovedutfordringen var at det fortsatt var vanskelig å "sivilisere" indianerne.⁶¹ I årene mellom 1871-1887 var indianerpolitikken gjennom en eksperimentell periode, der føderal politikk testet ut program for

⁵⁶ Ibid. S. 65

⁵⁷ Ibid. S. 56-59

⁵⁸ Ibid. S. 74

⁵⁹ Ibid. S. 72-75

⁶⁰ Prucha, *Documents of United States Indian Policy*. S. 21

⁶¹ Tyler, *A History of Indian Policy*. S. 84-85

utdanning-, helse-, velferd-, økonomi-, rettslig- og ordens-programmer. De fleste programmene hadde ingen effekt, men forsøkene hadde en betydning for fremtidig tenking i indianerpolitikken.⁶² Som en konsekvens av opphevelsen av traktatpolitikken ble indianerne overlatt i stor grad til selvregjerende enheter i de enkelte stammene. Dette fikk en stopp da "Dawes Act" ble innført i 1887.⁶³

Innføringen av "Dawes Act" i Kongressen betydde at føderale myndigheter kunne bryte opp indianerreservater og bosette innbyggerne på individuelle landområder. Dette førte til at indianerne ble selveiende bønder ved å fordele eiendom til dem. Planen var at de etter hvert skulle bli absorbert inn i det amerikanske samfunnet.⁶⁴ Fra amerikansk side var dette gunstig fordi stammene ble brutt opp og metoden løste det såkalte indianske problemet. Kort fortalt var det indianske problemet at indianerne var til hinder for de hvites ekspansjon mot vest. Løsningen på dette problemet var å integrere indianerne inn i det amerikanske samfunnet og det var det "Dawes Act" hadde som mål å løse.

Den ideologiske bakgrunnen for innføringen av "Dawes Act" kom ifølge Tore T. Petersen fra en gruppe kristne reformatorer som kalte seg 'friends of the Indian'. Denne gruppen kristne var overbevist om at deres kristne sivilisasjon var overlegen den indianske og brydde seg ikke med å høre hva indianerne ønsket selv. Målet var å sivilisere indianerne. Dette kunne kun utføres dersom hver enkelt mannlig indianer ble tildelt privat eiendom. Dette skulle gi insentiver til å jobbe på sin egen jord istedenfor å opprettholde den felles jorden indianerne tradisjonelt eide som stamme. Det andre middelet var å opprette et universelt skolesystem for å oppdra den yngre delen av indianerne til å bli gode amerikanske borgere. Denne typen assimileringpolitikk var dermed et resultat av press fra de kristne reformatorene og amerikansk ekspansjon vestover.⁶⁵ Tore T. Petersen konkluderer med at dersom målet med "Dawes Act" var å bedre indianernes liv, mislyktes dette totalt.⁶⁶ Den føderale amerikanske indianerpolitikken fulgte målene i "Dawes Act" helt frem de ble erstattet av Indian Reorganisation Act i 1934.

For indianerne ble 1920-årene meget viktige for utviklingen av forholdet til føderale amerikanske myndigheter. I 1924 gjennomførte Kongressen for eksempel en lovendring som gjorde alle indianere som var født innenfor USAs grenser til amerikanske statsborgere. En milepæl i

⁶² Ibid. S: 91

⁶³ Ibid. S. 91-95

⁶⁴ Tore T. Petersen, *The Military Conquest of the Prairie : Native American Resistance, Evasion and Survival, 1865-1890* (Sussex Academic Press, 2016). S. 108

⁶⁵ Ibid. S. 109

⁶⁶ Ibid. S. 110

amerikansk indianerpolitikk. 1920-tallet har blitt omtalt som et skandaletår innen indianerpolitikk.⁶⁷ Delvis skyldtes dette at fordelingspolitikken feilet i å legge til rette for indianske individuelle jordbruksentreprenører og fordi det skapte såkalte landløse indianere som fikk stor offentlig sympati. I tillegg ble indianerne utnyttet i salg av eiendom til selskaper som ønsket å drive med mineraluthenting. Et siste punkt var at indianerne i undersøkelser hadde lavere helse og velferdstilstand enn de andre amerikanske borgerne.⁶⁸ Dette førte til at det ble iverksatt en undersøkelse på den offentlige indianerpolitikken med fokus på administrative handlingsplaner. Rapporten ble utført av Institute of Government Research på ordre fra innenriksdepartementet. Rapporten er kjent under navnet "Meriam Report".⁶⁹

Meriam-rapporten ble ferdigstilt i 1928 og var en reaksjon på all kritikken som kom mot indianerpolitikken og myndighetenes ansvar i indianernes dårlige levestandard.⁷⁰ Tittelen på rapporten indikerer også at den var særlig kritisk mot myndighetene da den ble gitt tittelen *The Problem of Indian Administration*. Spesielt fordelingspolitikken i "Dawes Act" fikk gjennomgå i rapporten, hvor fordelingspolitikken blir kalt på grensen til diktatorisk. En rekke politiske områdefelt som helse, utdanning og økonomi ble kritisert kraftig.⁷¹ Meriam-rapportens forslag var å satse på en politikk der målet var; "to make the Indian a self-sustaining, self-respecting American citizen just as rapidly as this can be bought about."⁷²

Bureau of Indian Affairs-ansatte forstod for eksempel ikke hvordan enkelte indianere overlevde i så stor fattigdom.⁷³ Selv om rapporten ble berømmet av Kongressen var de overraskende lite villige til å støtte Bureau of Indian Affairs i å gjennomføre forslagene som ble foreslått i Meriam-rapporten. Det største bidraget i Meriam-rapporten var å samle alle forslagene i en stor rapport. Den omtales som "It was a document that all who were interested in the Indian were able to rally behind: the Congress, the Bureau, the reformers, and the general public. It was to be a "bible" for Indian administration."⁷⁴ Meriam-rapporten ble en guide for føderale myndigheter å styre politikken sin etter for de neste 20 årene.⁷⁵ Dette til tross for at det de første årene ikke var stor gjennomføringskraft.

⁶⁷ Paul Stuart, "United States Indian Policy: From the Dawes Act to the American Indian Policy Review Commission," *Social Service Review* 51, nr. 3 (1977). S. 454

⁶⁸ Ibid. S. 454

⁶⁹ Ibid. S. 455

⁷⁰ Page, *In the Hands of the Great Spirit : The 20,000-Year History of American Indians*. S. 355

⁷¹ Ibid. S. 356

⁷² Tyler, *A History of Indian Policy*. S. 116

⁷³ Page, *In the Hands of the Great Spirit : The 20,000-Year History of American Indians*. S. 356

⁷⁴ Tyler, *A History of Indian Policy*. S. 116

⁷⁵ Prucha, *Documents of United States Indian Policy*. S. 219

2.2.3 Reorganisering av indianerpolitikken, 1934-1953

Resultatet av Meriam-rapporten ble at en ny periode i føderal indianerpolitikk ble startet da Franklin D. Roosevelt ble president. Han valgte reformatorene Harold Ickes som innenriksminister og som igjen valgte John Collier som kommisær for Bureau of Indian Affairs. De fikk ansvaret for å føre den føderale politikken i en ny retning og resultatet ble et nytt lovforslag i 1934, "Wheeler-Howard Act" som er bedre kjent under navnet "Indian Reorganization Act". Denne reverserte den eksisterende fordelingspolitikken som hadde blitt ført siden 1887.⁷⁶ Et annet hovedpoeng i lovinnføringen var at indianerstammer fikk mulighet til å lage sine egne grunnlover, noe som ville gjøre dem til likestilte med selvstyrende bykommuner. Dermed kunne de forhandle selvstendig med føderale myndigheter, statsmyndigheter og lokale myndigheter.⁷⁷ Et av formålene var å assimilere indianere inn i det amerikanske samfunnet. Denne gangen ved hjelp av å likestille indianernes rettigheter ved forhandlinger.

Innføringen av "Indian Reorganization Act" var ikke uten problemer. Den originale utgaven av lovforslaget ble endret en rekke ganger og dårlig kommunikasjon gjorde at mange indianere ikke fikk med seg at det ble gjort endringer i lovforslaget. Da indianerne skulle stemme for om de ønsket lovforslaget var det derfor mange som stemte på originalutgaven av lovforslaget, og ikke det forslaget som det faktisk ble stemt over. Samtidig med at indianere hadde mistillit til føderale myndigheter gjorde det at lovforslaget krevde mye arbeid.⁷⁸ Til tross for dette var det over 70 % av stammene i USA som aksepterte lovforslaget.⁷⁹

Den nye politiske retningen i føderal indianerpolitikk har blitt vurdert av blant andre William Zimmerman. Jr. til å på generelt grunnlag være en mer fordelaktig politikk for indianerne enn den som ble ført tidligere. Jake Page har i sin bok skrevet at de to første administrasjonsperiodene til Franklin D. Roosevelt "... saved the cultures of American Indians from sliding into oblivion."⁸⁰ I kontrast til et slikt perspektiv har også "Indian Reorganization Act" blitt kritisert

⁷⁶ Ibid. S. 222

⁷⁷ Page, *In the Hands of the Great Spirit : The 20,000-Year History of American Indians*. S. 360

⁷⁸ William Zimmerman, "The Role of the Bureau of Indian Affairs since 1933," *Annals of the American Academy of Political and Social Science* 311 (1957). S. 33

⁷⁹ Stuart, "United States Indian Policy: From the Dawes Act to the American Indian Policy Review Commission." S. 456

⁸⁰ Page, *In the Hands of the Great Spirit : The 20,000-Year History of American Indians*. S. 358

for å være teoretisk god for indianerne, men i praksis har den vært svært mangelfull.⁸¹ Dermed står perioden fra 1934-1953 igjen som en kritisk periode i amerikansk føderal indianerpolitikk.

2.2.4 Termineringspolitikk, 1953-1975

Dwight D. Eisenhowers innsettelse som amerikansk president i 1953 blir regnet som en viktig faktor for at det utviklet seg en ny periode i føderal indianerpolitikk. Under hans ledelse ble den nye politikken best uttrykt gjennom innføringen av House Concurrent Resolution 108 i 1953. Formålet var at føderale myndigheter skulle avslutte forholdet til føderalt anerkjente indianerstammer i USA. Dette skulle skje så raskt det lot seg gjøre.⁸² Hvilket innebar at amerikanske myndigheter undersøkte hvilke stammer som var klare til å være selvstyrende, uten et formynderskap og føderale forpliktelser, gjennom Bureau of Indian Affairs og den amerikanske Kongressen. De stammene som ble ansett som klare for selvstyre, ville amerikanske myndigheter avslutte formynderskapet ovenfor. På denne måten ville amerikanske myndigheter ta bort de spesielle bevilgningene av økonomiske midler til indianere, og håpet at kløften mellom det amerikanske samfunnet og det indianske samfunnet dermed skulle bli mindre. Satt på spissen kan det argumenteres for at House Concurrent Resolution 108 ble innført for å tvinge indianere til å integrere seg mer med det amerikanske samfunnet fordi amerikanske myndigheter tok bort en viktig støtte i deres hverdag, nemlig de økonomiske bevilgningene fra amerikanske myndigheter og særavtaler for skattlegging av eiendom.⁸³

Nesten samtidig gjennomførte føderale amerikanske myndigheter innføringen av HR 1063, en forordning som overførte sivilt og kriminelt juridisk ansvar overfor indianere i fem stater, fra føderalt til statlig nivå. Dette var nok et steg i å avslutte føderalt ansvar overfor indianere. Forordningen ble signert av Dwight D. Eisenhower og ble deretter Public Law 280. Det er House Concurrent Resolution 108 og Public Law 280 som eksemplifiserer den nye politikken overfor indianerne som administrasjonen til Eisenhower innførte fra 1953. Det er også de to politiske tiltakene som nevnes oftest i forbindelse med hva den nye politikken fikk for ettertiden. I etterkant har politikken under Eisenhower blitt kalt termineringspolitikk. Til tross for at ordet "terminering" i seg selv ikke er nevnt, var konsekvensen for indianerne en terminering av livsgrunnlag gjennom House Concurrent Resolution 108 samt et tap av selvstendighet, ettersom

⁸¹ Tyler, *A History of Indian Policy*. S. 152

⁸² Donald L. Fixico, *Termination and Relocation Federal Indian Policy 1945-1960* (Albuquerque: University of New Mexico Press, 1992). S. 91-92

⁸³ Clarkin, *Federal Indian Policy in the Kennedy and Johnson Administrations, 1961-1969*. S. 7

de mistet suverenitet som følge av at de juridisk ble flyttet ned et ansvarsnivå innad i hierarkiet hos amerikanske myndigheter.⁸⁴

Selv om termineringspolitikken oftest regnes fra starten av Eisenhowers presidentperiode, så må det nevnes at den terministiske politikken ikke ble oppfunnet av Eisenhower. Han var den som gjennomførte politikken, men selve ideene kom fra to andre utgangspunkt som ofte ikke nevnes i forbindelse med terminering. De to faktorene som omtales som spiren til termineringspolitikken var to studier; Hoover Task Force Commission Report og Zimmerman Plan.⁸⁵ Hoover Task Force Commission Report som ble utgitt i 1948 anbefalte et redusert føderalt tilsyn over indianerne.⁸⁶ Anbefalingen gikk ut på at indianerne var klare for å innta rollen som fullverdige amerikanske borgere. Zimmerman-planen gikk enda lengre ved å kategorisere stammer inn i tre kategorier basert på hvor klar de var for å inndra føderalt ansvar overfor stammene.⁸⁷ Begge disse studiene og anbefalingene kom frem under Truman-administrasjonens regjeringstid, det blir derfor feil å legge skylden kun på Eisenhower-administrasjonen for å utføre termineringspolitikken. Dette til tross for at skillet i føderal indianerpolitikk blir lagt til da Eisenhower ble innvalgt som president i 1953.

Termineringspolitikken slutt er vanskelig å tidfeste. Oftest har termineringspolitikken blitt regnet som teoretisk slutt ved innføringen av "Indian Self-Determination and Education Assistance Act" fra 1975.⁸⁸ I praksis derimot er det vanskelig å tidfeste et veldig klart skille på når denne politikken ble opphevet. Det er vanlig å regne perioden mellom 1960-1975 som en borgerrettighetsperiode. For eksempel er det mulig å sette et skille ved forordningen "Indian Civil Rights Act" som ble innført i 1968 og som var en start på "Red Power" som borgerrettighetsbevegelsen for indianere har blitt kalt.⁸⁹ Det er også mulig å sette en skillelinje ved American Indian Chicago Conference i 1961, der en av de første felles erklæringer av indianerne for en økende selvstyring ble forfattet.⁹⁰

Problemet med å definere slutten på termineringsperioden er at det eksisterer en mangel på en annen ny politisk retning. Målet i termineringspolitikken var å gjøre indianerne selvstyrende og integrert i det amerikanske samfunnet. Ofte er det den politiske metoden som kritiseres som

⁸⁴ Ibid. S. 7-8

⁸⁵ Fixico, *Termination and Relocation Federal Indian Policy 1945-1960*. S: 183-184

⁸⁶ Ibid. S. 54

⁸⁷ Ibid. S. 184

⁸⁸ Prucha, *Documents of United States Indian Policy*. S. 274

⁸⁹ Page, *In the Hands of the Great Spirit : The 20,000-Year History of American Indians*. S.382

⁹⁰ Guy B. Senese, *Self-Determination and the Social Education of Native Americans* (New York: Praeger, 1991). S. 152

mislykket, og ikke intensjonen. Perioden etter termineringspolitikken har derfor blitt karakterisert som "self-determination without termination"⁹¹ Oversatt blir det da selv-realisering uten terminering.

Til slutt må det også nevnes at det eksisterer forskere som er kritisk til selv-realiseringsbegrepet i indianerpolitikken. Guy B. Senese skriver blant annet at selv-realiseringspolitikken ble utviklet som sosial terapi for politikerne og ikke egentlig var en ny retning i indianerpolitikken.⁹² Dette begrunner han med at indianerpolitikken måtte tilfredsstillte liberale reformatorer som kjempet for en terminering av føderalt formynderskap over indianerne, men som samtidig måtte få en ordlyd som kunne bli berettiget og som arbeidet for sosial, kulturell og institusjonell kompetanse. Poenget var å uskadeliggjøre indiansk skepsis til terminering.⁹³

2.3 Iroquois- og Seneca-indianerne

Av amerikanske indianere er det kun et fåtall som har oppnådd den innflytelsen som Iroquois-konføderasjonen oppnådde. Det er kun indianerne i Mexico og Peru som muligens har hatt samme grad av innflytelse.⁹⁴ Iroquois-konføderasjonen består av de fem originale medlemmene Mohawk, Oneida, Onondagas, Cayugas og Seneca. Den sjettede stammen som har kommet til er Tuscarora. Sammen dannet de en av de mektigste konføderasjonene som noen gang har eksistert i Nord-Amerika. Akkurat når konføderasjonen ble inngått hersker det stor usikkerhet rundt. Jake Page skriver at ingen vet eksakt når denne alliansen oppstod, men at enkelte forskere hevder at konføderasjonen ble dannet rundt et århundre før europeisk kontakt.⁹⁵ Det antas at alle stammene kommer fra en hovedstamme, som i utgangspunktet var bosatt lengre sør. For å unngå utrydding har trolig stammen flyttet nordover og bosatt seg ved Seneca-elven, som ligger sentralt i det historiske området som tilhørte Iroquois-konføderasjonen. Fra der har de etter hvert vokst i antall og flyttet i separate stammer med felles grenser.⁹⁶ Alle stammene i Iroquois-konføderasjonen er i dag føderalt anerkjente indianerstammer.

Selvbildet av konføderasjonen var at de illustrerte et langhus. Et tradisjonelt hus som alle medlemmene brukte til boliger. Geografisk var konføderasjonens tilholdssted historisk på sørsiden

⁹¹ George Pierre Castile, *To Show Heart : Native American Self Determination and Federal Indian Policy, 1960-1975* (Tucson: University of Arizona Press, 1998). S. 176

⁹² Senese, *Self-Determination and the Social Education of Native Americans*. S. 193

⁹³ Ibid. S. 2

⁹⁴ Morgan, *League of the Iroquois*. S. 3

⁹⁵ Page, *In the Hands of the Great Spirit : The 20,000-Year History of American Indians*. S. 164

⁹⁶ Morgan, *League of the Iroquois*. S. 6

av Lake Ontario, der de lå på rekke og formet det de selv regnet som et langhus. Mohawk-stammen lå lengst til øst og var derfor vokterne av den østlige inngangen. Deretter lå Oneida-stammen etterfulgt av Onondagas, som blant annet holdt konføderasjonens rådsmøte en gang i året. Den neste stammen var Cyugas og til slutt vokterne av den vestlige inngangen, Seneca-stammen.⁹⁷ I dagens geografiske kart innebærer det at konføderasjonen hadde tilhold nord i statene Pennsylvania, Ohio og New York.

Seneca-stammen var den mest folkerike og mektigste medlemmet i konføderasjonen på 1700-tallet. Dermed fikk de stor betydning for de militære operasjonen både defensivt og offensivt. Iroquois-konføderasjonen drev en kontinuerlig krigføring fra 1640-1700 mot indianerstammer i stor utstrekning. Seneca-stammen var en viktig del av krigføringen. "To be a Seneca was to be a member of one of the most feared, most courted, and most respected Indian tribes in North America"⁹⁸ Krigføringen var i stor grad vellykket og var årsaken til maktinnflytelsen Iroquois-konføderasjonen oppnådde.

Primært livnærte Seneca-indianerne seg av jordbruk. Korn og mais ble dyrket og enten brukt til mat med en gang etter innhøsting eller lagret til vinteren. De dyrkbare områdene rundt hver landsby var eid av stammen. Kun kvinner hadde formelt rett på en liten bit dyrkbar jord, men ettersom jordområder ikke var en mangelvare var det få som faktisk krevde jord. Det ble kollektivt samlet inn mat til hele stammen. I tillegg til jordbruk, utnyttet Seneca-indianerne jaktmuligheter på vilt og fiske samt sanking av diverse bær og røtter fra skogen. Fordelingen av arbeidsoppgaver var slik at kvinner hadde ansvaret for husstell, oppdragelse av unger og jordbruk. Menneses oppgaver var å sanke bær og røtter, samt jakt og fiske. Spesielt jakt på pelsdyr var viktig for å skaffe pels til handel. I tillegg var krigføring mennenes privilegium.⁹⁹

Samfunnet var organisert uten lover og politifolk for å håndheve lovene. Landsbysamfunnet var styrt av en tradisjonsrik muntlig forestilling om plikt, frykt for sladder og redsel fra heksekunst. Lokalsamfunnet var avhengig av hverandre og det forekom derfor minimalt med tyverier eller vandalisme. Dersom en indianer for eksempel stjal en ku til seg selv og det ble oppdaget, eksisterte det ikke noen form for rettslig straffeforfølgelse, men ugjerningen ble festet til personen ved å gi kallenavn. Den høyt respekterte Seneca-høvdingen Red Jack fikk for eksempel

⁹⁷ Page, *In the Hands of the Great Spirit : The 20,000-Year History of American Indians*. S.164

⁹⁸ Wallace, *The Death and Rebirth of the Seneca*. S. 22

⁹⁹ Ibid. S. 23-25

tilnavnet ku-dreperen. Skammen lå i at den skyldige manglet mot og ble kalt ku-dreper fordi han drepte kuer istedenfor menn.¹⁰⁰

Den familiære organiseringen av Iroquois-konføderasjonen var slik at alle seks stammer hadde samme stammesystem innad. Hver stamme var inndelt i klaner; ulv, bjørn, bever, skilpadde, hjort, slange, fiskehegre, hauk. Tradisjonelt var bjørn og hjort de to klanene som var originale, de andre klanene har mest sannsynlig blitt til som følge av befolkningsvekst.¹⁰¹ Disse klanene var organisert slik at hver klan var i praksis delt opp i seks divisjoner, en i hver indianerstamme. Dette betydde at en Mohawk-indianer fra ulveklanen var i slektskap med en Seneca-indianer fra ulveklanen. Båndet mellom ulveklanene ble omtalt som at de var brødre. Lewis Henry Morgan omtaler denne familiære tilhørigheten i konføderasjonen som "It became the means of effecting the most perfect union of separate nations ever devised by the wit of man".¹⁰² Dette familiære slektskapet fikk store betydninger for hvordan Iroquois-konføderasjonen organiserte det politiske systemet.

Den familiære organiseringen av konføderasjonen gjorde at alle titler og eiendommer tilhørte kvinnenens ætt. Noe som er en høyst uvanlig politisk organisering sett i lys av moderne sivilisasjoner. Prinsippet med at en indianer var "sønn av sin mor" og ikke "sønn av sin far" førte til at en sønn aldri kunne arve en tittel som hans far hadde innehatt, for eksempel posisjonen som en av de 50 sachemene¹⁰³ i konføderasjonen. Den posisjonen ble dermed ikke videreført i arv til sønner. Et annet poeng med dette var at indianerne kunne bare være sikker på at sønnen var sitt mors barn. Det var derimot vanskeligere å etablere hvem som var faren.

Den politiske organiseringen av Iroquois-konføderasjonen var matriarkalsk. Dette på bakgrunn av den samfunnsmessige inndelingen, men også av politiske grunner. Mennene var ofte ute på reise i forbindelse med jakt, rådsmøter eller krig. Dermed ble mye av det politiske ansvaret lagt på kvinner. Selv om kvinner ikke kunne bli sachems eller inneha noe politiske eller religiøse verv utøvde kvinner sin politiske stilling gjennom tre punkter; 1) dersom en av de 49¹⁰⁴ sachemene i konføderasjonen døde, ville den eldste kvinnen i den døde sachemens slekt velge arvtakeren til den ledige plassen. 2) Under landsbymøter drev kvinner med det vi i dag kaller lobbyisme for å påvirke mennene som skulle ta den endelige beslutningen. 3) dersom en slektning

¹⁰⁰ Ibid. S. 25-26

¹⁰¹ Morgan, *League of the Iroquois*. S. 79-80

¹⁰² Ibid. S. 81

¹⁰³ Sachem er ordet som brukes på høvdinger i indianerstammer som har geografisk tilholdsted nordøst i USA.

¹⁰⁴ Det var 50 sachemer i Iroquois-konføderasjonen ifølge Lewis Henry Morgan, mens Anthony F.C. Wallace skriver at det eksisterte 49 sachemer i Iroquois-konføderasjonen. I dag har konføderasjonen 50 sachemer.

ble myrdet, kunne kvinnene kreve at slektningens plass ble fylt av en ikke Iroquois-indianer. Dette innebar at Iroquois-konføderasjonen måtte sende ut krigere for å skaffe fanger.¹⁰⁵

De 50 sachemene var fordelt mellom stammene slik at Mohawk hadde 9 sachemer, Oneida hadde 9 sachemer, Onondaga hadde 14 sachemer, Cayuga hadde 10 sachemer og Seneca hadde 8 sachemer. Tuscarora hadde ingen sachemer i Iroquois-konføderasjonen, men hadde sitteplass i det årlige rådsrådet uten talerett. Til tross for ulik tildeling av sachemer, var det ingen sachemer som stod over en annen. De var likeverdige og utøvde like mye makt. I konføderasjonen eksisterte det kun tre faste sachemtitler. Den ene var reservert for Onondaga-stammen og innehadde navnet *To-do-dä'-ho* og ble regnet som den edleste sachemen. De to andre faste sachemtitlene tilhørte Seneca-stammen og hadde navnene; *Ta-wan'-ne-ars* som betydde "needle breaker" og *So-no'-so-wä*, som betydde "great oyster shell." Deres faste ansvarsområde var å være krigssachemer og kommanderte Iroquois-konføderasjonens militære styrker dersom det ble utført militære operasjoner på tvers av stammene i konføderasjonen.¹⁰⁶

I 1848 ble det en politisk endring i Seneca-stammen. Som følge av en revolusjon i Seneca-stammen ble det opptegnet en ny grunnlov som gjaldt for Seneca-stammen.¹⁰⁷ Med dette erstattet Seneca-stammen det tradisjonelle høvdingssystemet med et demokratisk valgsystem.¹⁰⁸ Der det ble innført offentlige politiske posisjoner som president, finansminister og en sekretær.¹⁰⁹ Denne grunnloven ble endret igjen i 1898 og har siden vært å regne som Seneca-nasjonens grunnlov. Dette medførte at Seneca-stammen ikke lenger var et formelt medlem av Iroquois-konføderasjonen og har siden vært en selvstendig indianernasjon.¹¹⁰ Selv om båndene til Iroquois-konføderasjonen alltid har vært sterke siden den gang. I forbindelse med oppteignelsen av en grunnlov ble Seneca-stammen splittet. Cattaraugus-, Allegany- og Oil Spring-reservatene ble en del av de som ønsket grunnloven velkommen. I samme prosess ble Senecaene ved Tonawanda-reservatet etterlatt til sin egen form for styresett. Etter andre verdenskrig bestod Senecaenes reservater av fire hovedområder. Allegany, Cattaraugus, Oil Spring og Cornplanter.¹¹¹

¹⁰⁵ Wallace, *The Death and Rebirth of the Seneca*. S. 28-29

¹⁰⁶ Morgan, *League of the Iroquois*. S. 63, 67 og 74

¹⁰⁷ Thomas S. Abler, "Friends, Factions, and the Seneca Nation Revolution of 1848," *Niagara Frontier* 21, nr. 4 (1974). S. 76-78

¹⁰⁸ George H. J. Abrams, *The Seneca People* (Phoenix: Indian Tribal Series, 1976). S. 67

¹⁰⁹ Seneca Nation of Indians, "Our Government", aksessert 03. april 2017, <https://sni.org/government/>

¹¹⁰ Hauptman, *In the Shadow of Kinzua : The Seneca Nation of Indians since World War II*. S. XIX

¹¹¹ *Ibid.* S. XXII

2.4 Opptakten til Canandaigua-traktaten av 1794

Oppgaven fokuserer spesielt på byggingen av Kinzua-demningen. Det vil derfor være relevant å gi en mer detaljert beskrivelse av den historiske bakgrunnen for hvilken traktat som blir brutt ved byggingen av Kinzua-demningen. Det blir dermed lettere å forstå hvilken historisk tradisjon som blir brutt og hvor stor betydning en slik avtale hadde for indianere.

I oktober 1784 inngikk USA en traktat med Iroquois-konføderasjonen ved Fort Stanwix. Fire av medlemmene av Iroquois; Seneca, Cayugas, Onondagas og Mohawk fikk en hard straff for å ha deltatt på britisk side i revolusjonen. Avtalen innebar store tap av landområder. I 1785 ved Fort McIntosh fremsatte USA nok en traktat som tok fra Iroquois-konføderasjonen enda mer landområder. Dette skapte veldig mye frustrasjon og sinne blant de berørte stammene. En av USAs strategier var å tilsidesette Iroquois-konføderasjonen ved å forhandle med hver stamme individuelt. På denne måten håpet de også å bryte opp konføderasjonen ved å skape splid som følge av forskjellsbehandlingen som ble gitt til de som hadde sympatisert med revolusjonistene; Oneida og Tuscaroras.¹¹²

Den økende misnøyen blant indianerne var et problem for USA, som fremdeles fryktet Iroquois-konføderasjonens krigsmakt i en tid da USA selv var utmattet etter revolusjonen. Indianerpolitikken som ble ført av den kontinentale Kongressen var en feiltakelse. Daværende krigsminister Henry Knox skrev i en rapport til president George Washington at indianerne var spesielt følsomme overfor landområdene sine, han skrev videre at å ta landområder med makt ville bli dyrt, og gav råd om at politikken burde innrette seg etter slik de britiske kolonistene hadde håndtert indianerne. Det lønnet seg å kjøpe landområdene og det var dette føderale myndigheter burde gjør i tilfellet med Iroquois-konføderasjonen.¹¹³

I 1789 utformet Henry Knox den nye politikken, der han ønsket å drive krig mot indianerne lokalisert vest for områdene Iroquois-konføderasjonen okkuperte. For å kunne krige i vest ble det viktig å sikre nøytralitet fra Iroquois-konføderasjonen, spesielt fra den fryktede Senecastammen. For å få til dette sendte Knox den nylig utnevnte kommisæren for indianerhåndtering Timothy Pickering.¹¹⁴

¹¹² Campisi og Starna, "On the Road to Canandaigua: The Treaty of 1794." S. 468-469

¹¹³ Ibid. S. 470

¹¹⁴ Ibid. S. 471-478

Fra 1790-1794 ble det avholdt en rekke møter mellom Pickering og Iroquois-konføderasjonen, men dårlig kommunikasjon skapte en konflikt som nesten ledet til krig. Iroquois-konføderasjonen var innstilt på å kjempe til døden dersom en ny traktat med bedre vilkår for landområdene ikke kom på plass. President George Washington selv bestemte at et nytt rådsmøte med Iroquois-konføderasjonen skulle finne sted høsten 1794 ved Canandaigua. Timothy Pickering fikk oppgaven med å forhandle frem en traktat, denne gangen som representant direkte for George Washington.¹¹⁵

11. november 1794 ble avtalen underskrevet av Pickering og 59 høvdinger som representanter for Iroquois-konføderasjonen. Traktaten inneholdt syv artikler, og artikkel nummer en etablerer hovedformålet til USA. "Peace and friendship are hereby firmly established, and shall be perpetual, between the United States and the Six Nations."¹¹⁶ Artikkel nummer to tar for seg landområdene som skal tilhøre Oneida, Onondaga og Cayuga. Artikkel tre er en egen artikkel rettet mot Seneca-stammens landområder, med en detaljert beskrivelse av hvilke områder som skal tilhøre Seneca-stammen. I både artikkel to og tre blir det eksplisitt skrevet at USA aldri skal kreve disse landområdene fra indianerne. Artikkel fire gjentar denne bekreftelsen på at landområdene som beskrevet i traktaten skal tilhøre de respektive indianerstammene. Artikkel fem forklarer rettigheten om en vei gjennom indianerterritoriet og fri ferdsel for amerikanske borgere. Artikkel seks tar for seg at USA forplikter seg til å gi økonomisk støtte årlig for all fremtid (4 400 dollar årlig). Artikkel syv tar for seg hvordan enkeltpersoner skal behandles dersom de ikke overholder avtalen. USA ønsket ingen form for privat hevnutførelse slik som var vanlig skikk i Iroquois-konføderasjonen.¹¹⁷ Avtalen ble ratifisert og innført som gjeldende 21. januar 1795 av president George Washington.¹¹⁸

¹¹⁵ Ibid. S. 479

¹¹⁶ Jemison og Schein, *Treaty of Canandaigua 1794 : 200 Years of Treaty Relations between the Iroquois Confederacy and the United States*. S. 296

¹¹⁷ Ibid. S. 296-297

¹¹⁸ Ibid. S. 304

3.0 De politiske kontroversene rundt byggingen av Kinzua-prosjektet før John F. Kennedy administrasjonen

3.1 Introduksjon

Kapittelet viser den politiske utviklingen i Kinzua-prosjektet før John F. Kennedy ble innsatt som president. Kapittelet viser dermed hva som var tilfelle i amerikansk føderal indianerpolitikk før Kennedy-administrasjonen. De viktigste funnene i denne perioden er i hvor stor grad den politiske eliten i Kongressen kontrollerte indianerpolitikken. Dernest tar kapittelet opp det amerikanske politiske systemets demokratiske svakhet gjennom den såkalte pork-barrel funksjonen¹¹⁹. Kapitelet viser også at U.S Army Corps of Engineers hadde enorm stor påvirkningskraft, og konsekvensen av det i forhold til Kinzua-prosjektet. Den viktigste aktøren i utøvende politikk var president Dwight D. Eisenhower og hans godkjenning av den såkalte termineringspolitikken, som ble et slag for Kinzua-prosjektet.

3.2 Den politiske prosessen 1908-1945

De første planene om å bygge en demning i øvre del av Allegheny elven som en del av et flomkontrolltiltak for Ohio-elvens flodområde, ble for første gang foreslått i 1908. Henry John Heinz, kanskje mest kjent som grunnleggeren av selskapet som produserer Heinz-ketchup, var den ledende initiativtakeren. Det var ingen tvil om at det var nødvendig med en flomkontroll i Ohio-elvens flodområde. Området hadde en rekke flomkatastrofer, blant annet Dayton flommen i 1913, som drepte 200 mennesker og gjorde skade for 200 millioner dollar.¹²⁰

I en slik politisk prosess er det mer enn bare politikerne som er involvert. De som hadde hovedansvaret for tekniske utredninger var The United States Army Corps of Engineers. Dette er et av verdens største ingeniørselskaper, og er en del av den amerikanske hæren. Ansvarsområdet deres er å vedlikeholde og opprettholde amerikansk infrastruktur til nytte for hæren, marinen, flyvåpenet, samt nasjonens innbyggere. I dag er U.S Army Corps of Engineers viktige i arbeidet

¹¹⁹ Pork-barrel funksjonen innebærer at en kongressrepresentant skaffer føderale penger til hjemkretsens prosjekter gjennom det føderale budsjettet, i bytte for en motytelse. Dette kan for eksempel være en stemme for et lovforslag.

¹²⁰ Hauptman, *The Iroquois Struggle for Survival : World War Ii to Red Power*. S. 91-92

med å redusere risikoen forbundet med tornadoer og stormer, samt opprydding av farlig avfall, deriblant radioaktivt materiale.¹²¹

I forbindelse med arbeidet om Ohio-nedslagsfeltet ble U.S Army Corps of Engineers en aktør allerede i 1924. Deres involvering innebærer en tilstedeværelse av amerikanske myndigheter ved at U.S Army Corps of Engineers er en del av hæren, hvilket i praksis er et verktøy for amerikanske myndigheter. U.S Army Corps of Engineers tilstedeværelse økte presset for å bygge flomtiltak i området nord for Pittsburgh.

Til tross for mange planer og utredninger ble det lite politisk gjennomslag for byggingen av en demning i Allegheny elven. I 1936 ble Pittsburgh rammet av en ødeleggende flom, der sentrum av byen ble oversvømt med en rekordhøy vannstand. Dette ble en ny pådriver for å få politisk gjennomslag for å få på plass en politisk beslutning som tok for seg flomproblemene i Ohio-elvens flodområde.¹²²

Det første politiske tiltaket kom 22. juni 1936, da Kongressen godkjente H.R. 10618 som autoriserte byggingen av en rekke offentlige arbeider på elver og havner for flomkontroll. I den tilhørende rapporten begrunnes valget med å godkjenne H.R. 10618 med følgende utsagn: "As a result and following the great floods of 1935 and 1936, the Congress passed the act of June 22, 1936 (...)"¹²³ I så måte må det kunne hevdes at den ødeleggende flommen som rammet Pittsburgh i 1936 var avgjørende for å få på plass et politisk tiltak for å redusere flomfaren i øvre Ohio-deltaet. Det er viktig å understreke at det fremdeles var lang vei frem til det som skulle kulminere i byggingen av Kinzua-demningen.

En konsekvens av H.R. 10618 var at det ble påbegynt et omfattende arbeid for å kartlegge en rekke flomutsatte områder i USA. I 1937 rammet en ny flom i Ohio flodområde. En utredning av denne flommen utført av U.S Army Corps of Engineers ble overført til Committee on Flood Control of the House of Representatives, sammen med et brev fra presidenten. Daværende president Franklin D. Roosevelt oppfordret da Kongressen til å fortsette undersøkelser gjennom høringer og rapporter for å utrede flomkontrolltiltak videre for Ohio flodområde.¹²⁴ I løpet av 1937 og 1938 ble det innført to forordninger. Den første som spesifikt omhandlet Ohio-elven,

¹²¹ The United States Army Corps of Engineers, "About Us", aksessert 10. oktober 2016, <http://www.usace.army.mil/About/>.

¹²² Hauptman, *The Iroquois Struggle for Survival : World War II to Red Power*. S. 92

¹²³ House Committee on Flood Control, *Report of Comprehensive Flood-Control Plans and Works for Reservoirs, Levees and Floodwalls*, 75th Cong., 3d sess., 1938, H. Rep. 2353. S. 1

¹²⁴ House Committee on Flood Control, *Report of Comprehensive Flood-Control Plans and Works for Reservoirs, Levees and Floodwalls*, 75th Cong., 3d sess., 1938, H. Rep. 2353. S. 2-3

bevilget 24 877 000 dollar til bygging av diker, flomvegger og utløpsrør. Forordning nummer to, omhandlet flere prosjekt, og går under samlebetegnelsen "Comprehensive Flood Control Plans". I sin helhet dekket forordningen alle amerikanske nedslagsfelt, som potensielt kunne bli et problem for samfunnet og med det, ble det også beregnet enorme kostnader. Estimerer på rundt 300 000 000 dollar ble beregnet i lovforslaget som tok for seg de prioriterte nedslagsfeltene, der Ohios nedslagsfelt var inkludert.¹²⁵

En av årsakene til at presset for utbygging av en demning økte var at politikerne ønsket å bevare arbeidsplasser, og for å bevare arbeidsplasser var de avhengig av prosjekter som kunne sysselsette mange personer. Dette var et særlig viktig poeng i løpet av depresjonen og de sterke nedgangstidene på 1930-tallet i USA. I Pittsburghs industrimiljø¹²⁶ var det også et stort ønske om å konstruere flomtiltak. Hovedargumentene fra industriens side var at ved å holde Allegheny-elvans vannstand jevn, kunne det redusere forurensning fra svovel og kullutslipp i byens omgivelser.¹²⁷ U.S Army Corps of Engineers og industriell lobbyisme i Pittsburgh var viktige aktører og pådrivere for at et politisk tiltak skulle gjennomføres. Rollen til U.S Army Corps of Engineers er sentral i alle faser, i et prosjekt på størrelsen av det Comprehensive Flood Control Plans var. Et viktig punkt i rapporten fra komiteen for flomkontroll var at det var U.S Army Corps of Engineers anbefalinger til planer og prosjekter som skulle inkluderes i lovforslaget. Dette er et sentralt punkt da det overlater mye av bestemmelsesretten til U.S Army Corps of Engineers og lite til politikerne. Dermed blir det en fordeling av makt, der U.S Army Corps of Engineers får nesten absolutt makt i hvilke områder som skal prioriteres, og politikerne får kun makt til å bevilge penger til bestemte områder. Det er en effektiv måte å utføre tiltak på, men kan føre til at aktører utnytter sin egen maktposisjon.¹²⁸ Slik Roy Evans Brant skriver i sin doktorgradsavhandling "The adoption of a flood control project requires the cooperation of the national, state, and local governments; but most important, it requires the approval of the United States Army Corps of Engineers"¹²⁹

Viktigheten av Ohio-elvans flodområde blir understreket i rapporten som blir fremlagt for komiteen for flomkontroll. Der blir det beskrevet at Ohio-elvans flodområde omhandler deler eller

¹²⁵ House Committee on Flood Control, *Report of Comprehensive Flood-Control Plans and Works for Reservoirs, Levees and Floodwalls*, 75th Cong., 3d sess., 1938, H. Rep. 2353. S. 3

¹²⁶ For en beskrivelse av industrielle aktørers involvering i Kinzua-prosjektet se: Hauptman, *In the Shadow of Kinzua : The Seneca Nation of Indians since World War Ii*. S. 21-78

¹²⁷ Hauptman, *The Iroquois Struggle for Survival : World War Ii to Red Power*. S. 90-92

¹²⁸ House Committee. *Report of Comprehensive Flood-Control Plans and Works for Reservoirs, Levees and Floodwalls*, 75th Cong., 3d sess., 1938, H. Rep. 2353.S. 3

¹²⁹ Roy Evans Brant, "A Flood Control Dam for the Upper Allegheny River : Forty Years of Controversy" (PhD diss, University of Pittsburgh, 1970). S. 115

i helhet 14 stater, og er et av de viktigste flodområdene i USA fra et industrielt og landbruks-perspektiv. Den første rapporten fra U.S Army Corps of Engineers som planlegger hele Ohio elvens flodområde inkludert Alleghaney-elven og Kinzua-demningen, inneholdt en anbefaling om at demninger og reservoarer var den mest hensiktsmessige måten å kontrollere flomproble-mene i Ohio elvens flodområde. Denne rapporten ble publisert i 1935 under navnet House Document 306 og er det første steget mot byggingen av Kinzua-demningen.¹³⁰

Den politiske prosessen videre innebar at Kongressen modifiserte forordningen fra 1938. I 1941 ble en forordning innført som autoriserte konstruksjonen av en demning ved Kinzua i Pennsyl-vania.¹³¹ Hovedproblemet med konstruksjonen av en demning i dette området av Allegheny-elven var at en stor del av området som ble oversvømt av demningen ville være landområder som tilhørte Seneca-stammen.

Det største problemet med ta i bruk Seneca-stammens landområder var at de landområdene som Seneca-stammen besitter er deres. Forholdet mellom USA og indianere er en kompleks situa-sjon. Avtaler, eller traktater som USA har inngått med Indianere, deriblant Seneca-stammen er forankret i prinsippet om at begge parter er å oppfatte som selvstendige. Avtaler eller traktater skal dermed forhandles frem på føderalt nivå. Et av de største problemene for amerikanske myndigheter i forbindelse med byggingen av Kinzua-demningen var Canandaigua-traktaten. Den innebar at USA gav landområder for all fremtid til de ulike medlemmene i konføderasjo-nen, deriblant Seneca-stammen. Det var nettopp dette landområde som var gitt for all fremtid Kongressen ville oversvømme ved konstruksjonen av Kinzua-demningen.

3.3 Pork-Barrel systemet

Viljen til å bryte en så signifikant traktat som en 150 år gammel traktat med Seneca-stammen var ikke tilstede. Anstrengelsene til U.S Army Corps of Engineers og Pittsburgh-industrien ble på 1940-tallet hindret av motviljen i justis- og innenriks-departementene til å bryte traktaten. Lawrence M. Hauptman skriver i *The Iroquois Struggle for Survival* at Harold Ickes (innen-riksminister) blant annet motarbeidet forsøkene på å bygge demningen under New Deal pro-grammet til Roosevelt-administrasjonen. Et annet viktig poeng Hauptman viser til, var et brev

¹³⁰ House Committee. *Report of Comprehensive Flood-Control Plans and Works for Reservoirs, Levees and Floodwalls*, 75th Cong., 3d sess., 1938, H. Rep. 2353. S. 9

¹³¹ Leonard Ware til kommisjonær P. Nash, 6 oktober, 1961, Summary information on the Kinzua project, the Seneca Indians of the Allegany Reservation, and present Federal and State relations with the New York Indians, RG 75, Bureau of Indian Affairs Central Classified Files 1958-1975, General Service 14569-1960-341,9 to 12873-1961-341,9 Part 1-A, Box 593, Mappe 12873-1961 Part 1, 1/2, National Archives Building, Washington D.C

fra Oscar Chapman daværende sekretær i innenriksdepartementet skrev til forsvarsdepartementet. Der slår Oscar Chapman fast at forsvarsdepartementet burde trå varsomt når det kom til føderale forpliktelser overfor indianer-traktater. Videre skrev han at dersom det skulle bli enighet om overtakelse av landområder fra indianere burde dette ikke inkluderes i eksisterende forordninger, men innføres gjennom en egen forordning i Kongressen.¹³² Ut fra dette kan vi slå fast at den politiske prosessen i Kinzua-prosjektet møtte motstand og ikke ukritisk ble akseptert. Fremgangen i planene ble også stoppet, slik at en realisering av prosjektet fremdeles lå 20 år frem i tid.

I ettertid er det i litteraturen diskutert mye hvorvidt det var mulig å stoppe planene i det hele tatt. Et mye omtalt tema er den såkalte pork-barrel funksjonen innen det amerikanske politiske systemet. Kort fortalt innebærer uttrykket at en kongressrepresentant skaffer føderale penger til hjemkretsens prosjekter gjennom det føderale budsjettet, i bytte mot en stemme til for eksempel et lovforslag.¹³³ Pork-barrel systemet i USA er ikke en ulovlig handling utført av kongressrepresentanter, det er heller ikke snakk om en utnyttelse av huller i systemet. Det er ikke en overfladisk handling utført av få representanter for politisk vinning. Pork-barrel systemet er dypt forankret i den politiske virksomheten i Kongressen, der Kongressen selv har lagt til rette for at et slikt system skal være i bruk. Det er så utbredt at pork-barrel metoden er en av noen få aktiviteter som brukes av amerikanske myndigheter for å styre USA.¹³⁴

I den forbindelse rundt Kinzua-prosjektet har det blitt hevdet at det har oppstått en såkalt politisk "Iron Triangle". Dette begrepet innebærer en treenighet mellom tre forskjellige aktører. Disse er kongressrepresentanten, de lokale brukerne og lobbyister, samt det føderale byrået. Dersom disse tre aktørene har gjensidig interesse for et samarbeid, vil de kunne påvirke et prosjekt i stor grad. I Kinzua-prosjektet eksisterte det en lokal vilje for en demning i industrien og lokalpolitikken. Det eksisterte noen som kunne bygge prosjektet, nemlig U.S Army Corps of Engineers, samt det var vilje i Kongressen til å betale for det.¹³⁵

For kongressrepresentanten eksisterer det en tro på at vannprosjekter vil få dem valgt igjen. Dette fordi det viser at kongressrepresentanten faktisk kan gjøre noe for velgerne i valgkretsene sine fra Washington D.C, og enda viktigere så gagner et vannprosjekt ofte noe få velorganiserte

¹³² Hauptman, *The Iroquois Struggle for Survival : World War II to Red Power*. S. 93

¹³³ John A. Ferejohn, *Pork Barrel Politics : Rivers and Harbors Legislation, 1947-1968* (Stanford, Cal: Stanford University Press, 1974). S. 43-46

¹³⁴ William Ashworth, *Under the Influence : Congress, Lobbies, and the American Pork-Barrel System* (New York: Hawthorn/Dutton, 1981). S. 25

¹³⁵ Hauptman, *The Iroquois Struggle for Survival : World War II to Red Power*. S. 95

grupper i det lokale distriktet, som anleggsarbeidere, kontraktører og lokale forretningsfolk. Et vannprosjekt regnes derfor som en enkel måte å bli gjenvalgt på, og dersom en representant får et slikt positivt prosjekt til distriktet sitt åpner det opp for et større handlingsrom i andre saker, der kongressrepresentanten da kan stemme etter egen interesse.¹³⁶

Problemet med "iron triangle" er at de ulike aktørene har vanskelig for å bryte ut av et triangel og sette spørsmålsteget ved en av de andre aktørene. Dette fordi de i fremtiden kan komme til å trenge de andres støtte til sitt prosjekt, og det vil da være vanskelig å få dem med, dersom de selv ikke innvilger de andres ønsker innimellom. Derfor vil det være veldig vanskelig for en av aktørene å bryte ut av et triangel. Arthur E. Morgan¹³⁷ har gitt en krass kritikk mot spesielt en av aktørene U.S Army Corps of Engineers.

The Corps manipulates appropriation in the control of individual Congressmen and profits by the exploitation of public eagerness for the gifts of the Corps to local projects, to be paid for by Federal rather local funds. The incredible political power of the Corps, with the arrogance and stupidity of many of its projects, supported by its own misleading reports of its work, a program amounting to billions of dollars, constitutes a regime of favored dominance rarely paralleled in our government¹³⁸

Det er også slik at den amerikanske politikken har lagt opp til effektivisering. Landet er så stort og har så mange saker å ta seg av at det er ikke ulogisk at representanter stemmer på hverandres forslag for å få gjennom sine egne forslag. Dersom de skulle argumentert og diskutert hver enkelt forordning ville ikke Kongressen fått til mange politiske tiltak i året. Derfor stoler Kongressen i stor grad på at underkomiteer gjør mesteparten av vurderingene. Problemet er da også den lite kritiske holdningen blant Kongressens representanter. Slik Senator William Proxmire fra Wisconsin beskrev det å være motstander av en forordning i et pork-barrel system; "it was like trying to make Niagara Falls run uphill-and I would't be suprised to see them put that in a public-works bill someday"¹³⁹ Et utsagn som både viser hvor vanskelig det er å arbeide mot et prosjekt innad i Kongressen, men også er en sarkastisk henvisning til hvor ukritisk den amerikanske Kongressen utøver pork-barrel funksjonen. Det kan derfor hevdes at for mye makt blir lagt til lavere nivåer, selv om det øker effektiviteten. I det store perspektivet kan pork-barrel funksjonen være et tegn på en demokratisk svakhet i det amerikanske styresettet.

¹³⁶ Ferejohn, *Pork Barrel Politics : Rivers and Harbors Legislation, 1947-1968*. S. 49-50

¹³⁷ Arthur E. Morgan var en ingeniør som arbeidet for Seneca-indianerne og var sentral i utredningen av Conewango-Cattaraugus-planen, en alternativ lokasjon for bygging av en demning. Dette er diskutert mer i kapittel 4, på side 52-54.

¹³⁸ Arthur E. Morgan, *Dams and Other Disasters; a Century of the Army Corps of Engineers in Civil Works* (Boston: P. Sargent, 1971). S. 366-367

¹³⁹ Ashworth, *Under the Influence : Congress, Lobbies, and the American Pork-Barrel System*. S. 6

I et historisk perspektiv er det også et poeng å nevne 2. verdenskrig som en årsak til at planene for Kinzua-prosjektet ble satt på vent. Med sterke krigsprioriteringer i økonomien og industrien var det åpenbart at sivile innenriksplaner ble nedprioritert. Slik sett ble 1940-tallet en seier for de som ikke ønsket Kinzua-prosjektet. Problemene var derimot ikke overvunnet, og da krigsårene var over, blusset situasjonen opp igjen.

3.4 Terminering og Eisenhower

Årene etter 2. verdenskrig innebar store endringer. I forbindelse med Kinzua-prosjektet ble den føderale politikken under president Eisenhower skjebnesvanger. De to store endringene i føderal indianerpolitikk var innføringen House Concurrent Resolution 108 i 1953 og Public Law 280.

House Concurrent Resolution 108 var selve kjernen i det som er kalt termineringspolitikk. Ved å spesifisere navngitte indianerstammer og stater der føderalt ansvar skulle stoppes, ble politikken satt ut i praksis.¹⁴⁰ Dersom føderalt ansvar skulle stoppe helt opp ville mange indianerstammer ikke kunnet klare seg selv. Det største problemet var hurtigheten i termineringen av føderalt ansvar skulle skje i. Selv om de fleste var enig i at en endring måtte til, var det mange som protesterte mot at politikerne tilsynelatende ønsket en forandring over natten.¹⁴¹

Public Law 280 innebærer en viktig symbols betydning. Indianerne ble flyttet hierarkisk ned til samme juridiske nivå som en vanlig amerikaner normalt sett innehar. Symbolikken i at indianere ikke lengre var å regne som en form for spesialborgere med særbehandling kan kun tolkes som en del av hensikten med å tvangsassimilere indianere. Å miste særrettigheter for et folk må ikke tas lett på. Konsekvensene av en slik overføring betyr ofte mye for en minoritet, og med tanke på hvordan indianere har blitt behandlet de siste 200 årene kan det forstås at indianere følte seg sviktet av amerikanske myndigheter. Innføringen av Public Law 280 innebar også at amerikanske myndigheters tillit blant indianerne ble svekket. I noen av de statene Public Law 280 tredde i kraft ble den juridiske sikkerheten til indianerne svekket fordi staten ikke skaffet seg tilstrekkelig lovgivning i indianersaker. Som en følge av dette ble det forsøkt å korrigere Public Law 280 direkte gjennom kongressen, men som så mange ganger før talte indianeren for

¹⁴⁰ Tyler, *A History of Indian Policy*. S. 172

¹⁴¹ Ibid. S. 174-176

døve ører.¹⁴² Et annet poeng i overføringen av jurisdiksjon fra føderalt til statlig nivå er at det på den måten indirekte gir domstolen mer makt på statlig nivå til å styre indianerpolitikken gjennom lovgivning på et mer lokalt plan. Dermed mister også Kongressen litt av sin makt i kontrollen over indianerpolitikk, noe som igjen leder til at kongressrepresentanter ikke fant det interessant å bruke energi på indianerpolitikk. Satt i kontekst innebar etterkrigsårene et stort slag for den politiske motstanden som Kinzua-prosjektet hadde hatt på 1940-tallet. Med Eisenhowers inntreden og den tilsvarende endringen i politikken overfor indianerne ble det vanskeligere å yte motstand mot Kinzua-prosjektet.

Eisenhowers rolle var ikke bare innen de politiske tiltakene eksemplifisert gjennom House Concurrent Resolution 108 og Public Law 280, men også som den såkalte "hidden hand" støtten. Fred I. Greenstein er den som har utviklet "hidden hand" begrepet og koblet det til Eisenhower. Greenstein hevder at Eisenhower "deliberately cultivated the impression that he was not involved even in the most successful of the maneuvers in which he directly participated"¹⁴³ En antakelse av Greenstein som han fikk rett i er at det i dag ikke eksisterer samme forutsetning for å kunne skjule sin aktivitet som president i like stor grad som det Eisenhower klarte.¹⁴⁴ Lawrence M. Hauptman argumenterer sterkt for at "iron triangle" konseptet hadde sterk støtte fra det utøvende maktapparatet i det Hvite Hus, spesielt under Eisenhower. Årsaken til dette var ifølge Hauptman, Eisenhowers organisering av departementene. Presidenten overlot mye av bestemmelsesretten til de ulike ministerne og de ansvarlige nedover i hierarkiet. De visste på sin side hvor grensen for deres egen autoritet og bestemmelsesrett var. Et viktig skille som manifesterte seg fordi det ble etablert en ny struktur, var at de to tidligere departementene som var imot Kinzua-prosjektet, innenriks- og justisdepartementet nå skiftet mening og ønsket en utbygging av Allegheny-elven.¹⁴⁵ Administrasjonen til Eisenhower ble dermed en pådriver for prosjektet uten at Eisenhower var direkte involvert. Selv om det kan understrekes at Eisenhower satt med makten til å ta den endelige beslutningen, ble Eisenhowers engasjement skjult av byråkratiet og administrasjonen rundt ham.

Eisenhower administrasjonen hadde også små problemer i Kongressen. Mye av arbeidet med indianerpolitikk ble lagt til underkomiteer. Det betydde at det var få personer i komiteearbeid

¹⁴² Vine Deloria og Clifford M. Lytle, *The Nations Within : The Past and Future of American Indian Sovereignty* (New York: Pantheon Books, 1984). S. 207

¹⁴³ Fred I. Greenstein, "Eisenhower as an Activist President: A Look at New Evidence," *Political Science Quarterly Political Science Quarterly* 94, nr. 4 (1979). S. 597

¹⁴⁴ Fred I. Greenstein, *The Hidden-Hand Presidency : Eisenhower as Leader* (Baltimore, Md.; London: Johns Hopkins University Press, 1994). S. 234

¹⁴⁵ Hauptman, *The Iroquois Struggle for Survival : World War II to Red Power*. S. 97

som for det meste stod for det Kongressen gjennomførte. I Kongressen ble det foretatt endringer i 1946, da komiteen for Indian Affairs ble oppløst, og alle saker om indianere ble lagt under komiteen Committee on Public Lands, senere kalt Committee on Interior and Insular Affairs. Disse komiteene var fylt av folk fra veststatene, som stilte få kritiske spørsmål angående saker der indianere var innblandet. Underkomiteene var dominert av pro-termineringsfolk og ledet av blant annet Senator Arthur V. Watkins fra Uta og representant Ellis Y. Berry fra South Dakota som begge var termineringsvennlige.¹⁴⁶ I en oppsummeringsrapport med navn *Accomplishments of the Department of Interior, 1953-1960* skriver Eisenhower administrasjonen om seg selv "The policies of this administration mark a turning point in the history of Indian affairs in the United States".¹⁴⁷ Det som må legges til da er at selv om politikken markerte et skille i amerikansk indianerpolitikk, betyr ikke det nødvendigvis at endringen var utelukkende positiv.

Kinzua-prosjektet hadde under Eisenhower mange forkjempere i Kongressen, lokalt og i U.S Army Corps of Engineers, men den viktigste var muligens Major General John S. Bragdon. I 1955 opprettet Eisenhower White House Office of Public Works Planning og ansatte Bragdon som sin assistent for kontoret. I ettertid er denne utnevnelsen blitt eksempelet på at rådgivere under Eisenhower arbeidet direkte med direktiver som påvirket indianere.¹⁴⁸ Som tidligere nevnt har litteraturen fokusert på "hidden hand" styret til Eisenhower, og Bragdons rolle passer godt inn i et slikt bilde. Der de i det Hvite Hus ikke brydde seg nevneverdig om politikk angående indianere var de desto mer opptatt av offentlige arbeid, som Kinzua-prosjektet var en del av gjennom 1938 forordningen for "Comprehensive Flood Control Plans". Derfor ble rollen til Bragdon en viktig del i gjennomføringen av Kinzua-prosjektet. John S. Bragdon var for det første en gammel klassekamerat av Eisenhower fra militærakademiet West Point. Slik at posisjonen hans hos Eisenhower kan ikke beskrives som annet enn innflytelsesrik. Videre kan det settes spørsmålstejn rundt habiliteten til Bragdon, spesielt opp mot Kinzua-prosjektet. Begrunnelsen for dette er at Bragdon selv var fra byen Pittsburgh, som nevnt den byen som ønsket Kinzua-prosjektet lokalt og hadde mest å tjene på at demningen ble bygget. Som om ikke det var nok for å sette spørsmålstejn ved habiliteten til Bragdon, så kan det også trekkes frem at etter West Point utdannelsen sin, brukte han resten av sin militære karriere på jobber for U.S

¹⁴⁶ Prucha, *The Great Father : The United States Government and the American Indians*. S. 346

¹⁴⁷ Accomplishments of the Department of the Interior, 1953-1960, "Ann Whitman Files: Administrative Series, Box 36, "Fred Seaton (1), " Eisenhower Library, Abilene, Kan. Sitert fra: Hauptman, *The Iroquis Struggle for Survival : World War li to Red Power*. S. 98

¹⁴⁸ Laurence M. Hauptman, "General John S. Bragdon, the Office of Public Works Planning, and the Decision to Build Pennsylvania's Kinzua Dam," *Pennsylvania History: A Journal of Mid-Atlantic Studies* 53, nr. 3 (1986). S. 181

Army Corps of Engineers. Det firmaet som i 20 år hadde levert planer om Kinzua-prosjektet og som skulle bygge demningen.¹⁴⁹

Laurence M. Hauptman argumenterer for at Bragdon's rolle var den siste link til hvordan prosjektet ble gjennomført.¹⁵⁰ Bragdon behandlet Kinzua-prosjektet fra 1957 og gjennom resten av Eisenhowers presidentperiode. Spesielt et brev sendt 18 juli 1957 trekkes frem av Hauptman som viktig. Et brev som inneholder Bragdon's resonnementer til Eisenhower om hvorfor Kinzua-demningen burde bli konstruert. Der argumenterer Bragdon for at prosjektet er berettiget basert på tilgjengelig informasjon. Videre skriver han at høringer i Kongressen så langt har vært i favør prosjektet og at problemet med indiansk landovertakelse kan løses rettferdig. Brevet tar opp noen flere punkter som ikke er like relevante. Det ene poenget som kan trekkes ut er at Bragdon allerede fra starten regnet med at demningen ville bli bygd. Poeng nummer to er hva dette førte til i budsjettet for 1958, der han anbefalte at bevilgningene på 1 million dollar til Kinzua-prosjektet ikke skulle bli fjernet. Spesielt dette poenget skulle få store konsekvenser for den videre politiske prosessen i Kinzua-prosjektet.¹⁵¹

¹⁴⁹ Ibid. S. 185-186

¹⁵⁰ Ibid. S. 186

¹⁵¹ Det ble brukt som et av argumentene til de føderale domstolene for hvorfor det var mulig å bryte Canandaigua-traktaten. Dette poenget blir tatt opp i kapittel 6, side 69-71

4.0 John F. Kennedys involveringer i Kinzua-prosjektet

"Great nations, like great men, should keep their word"¹⁵²

4.1 Introduksjon

John F. Kennedy, en av USAs mest kjente presidenter fikk en nøkkelrolle på et kritisk punkt i Kinzua-prosjektet. Det er hans handlinger som vil være hovedfokuset i dette empirikapitlet.

Dette kapitlet viser at Kennedy hadde intensjoner om føre en indianerpolitikk som var positiv for den indianske befolkningen. Problemet til Kennedy var at Kongressen overkjørte presidentens ønsker for indianerpolitikken. Spesielt i forbindelse med Kinzua-prosjektet. Dermed ble realiteten at Kennedy mislyktes i å bli en stor reformator av indianerpolitikken. Et viktig funn i forbindelse med Kinzua-prosjektet var at Kennedy-administrasjonen aktivt arbeidet for å ivareta presidentens image på bekostning av Seneca-stammens kulturarv. Dette var viktig for å opprettholde den nyvalgte presidentens handlingsrom.

Da Kennedy først var innsatt som president kunne han ikke følge sine personlige ønsker og ideologisk politikk. Handlingsrommet til en president bestemmes ut i fra hvor stor politisk kapital presidenten innehar i det hvite hus. Hva presidenten velger å bruke denne politiske kapitalen på kan være viktige vurderinger for den politiske fremtiden for en president, både med tanke på politisk fremgang over tid og ettermælet. Et typisk eksempel fra moderne tid er Barack Obamas innføring av "The Patient Protection and Affordable Care Act" eller ObamaCare som den er mer kjent som. I innføringen av denne forordningen brukte Obama mye av sin politiske kapital for å få vedtatt forordningen i Kongressen. I Kennedys tilfelle kunne han valgt å bruke den politiske kapitalen på å omgjøre beslutningen om å bygge Kinzua-demningen, men valgte å ikke gjøre det.

¹⁵² Hugo L. Black dissens i Federal Power Commission vs. Tuscarora Indian Nation 1960 sitert fra Philadelphia Yearly Meeting of Friends, "The Kinzua Dam Controversy: A Practical Solution—Without Shame", KINZUA PROJECT of the Indian Committee 1961, RG 75 Records of the Bureau of Indian Affairs, Central Classified files 1958-1957, General Service files 14569-1960-341,9 to 12873-1961-314,9 Part A, Box 593, Mappe 12873-1961 1/2, National Archives Building, Wasington D.C

4.2 Den politiske platformen

I 1960 var det presidentvalg i USA. De to kandidatene var republikanske Richard Nixon og demokratiske John F. Kennedy. I en av de mest omtalte valgkampene noensinne representerte Nixon erfaring og stabilitet fordi han hadde sittet som visepresident under Eisenhower. Kennedy på sin side var ungdommen og reformatoren i valgkampen, selv om han hadde lang erfaring som senator. Midt under den kalde krigen var det enormt viktig å velge den rette lederen for den liberalistiske ideologien. Spesielt i USA ble dette viktig ettersom de var forkjempere i den ideologiske kampen mellom øst og vest. Den viktigste faktoren for hvem som skulle bli valgt var uten tvil hvilken utenrikspolitikk den nye presidenten ville føre. John F. Kennedy vant valget så vidt og ble innsatt som president i 20 januar 1961.

Den faglige litteraturen om John F. Kennedy har i stor grad konsentrert seg om utenrikspolitiske spørsmål. Dette har dermed ledet til en underkommunisering av innenrikspolitikk. I valgkampen derimot var det viktig for presidentkandidatene å få frem viktige innenrikspolitiske mål, ettersom mange velgere egentlig ikke brydde seg om den geopolitiske kampen og heller ville stemme ut i fra hvilken politikk innenriks som kom til å hjelpe den enkelte. Begge partiene hadde et partipolitisk program som kandidatene representerte.

Den Republikanske platformen for saker som angikk urbefolkningen i USA ble omtalt under overskriften "Indian Affairs".¹⁵³ Retorisk et interessant grep ettersom man ved å bruke et så politisk nøytralt begrep opprettholder en distanse mellom politikk og velgere. Etter årene med termineringsvennlige Eisenhower er det opplagt at republikanerne anså muligheten for et nært politisk budskap som nytteløst overfor velgere som gjennom Eisenhower årene hadde mistet tillit til republikanerne. I segmentet om "Indian Affairs" er det et stort fokus på velferdsgoder som skolegang for alle indianere og en forbedring av helseprogram. I så måte et nokså standard politisk budskap som retter fokus mot unges muligheter til å ha et velfungerende liv gjennom bedre helsevilkår og utdanning. Et budskap om at den amerikanske drømmen også skulle være tilgjengelig for de unge. Slik sett var det bare et overhengende skalkeskjul for en fortsettelse av tvangsintegreringen av indianere i det amerikanske samfunnet, som i realiteten var terminering skjult i velferdsgoder. I siste avsnitt i den republikanske partiplattformen for "Indian Affairs" blir terminering omtalt eksplisitt. Ordlyden var "We are opposed to precipitous termination of the federal Indian trusteeship responsibility, and pledge not to support any termination plan for

¹⁵³ The American Presidency Project, "Political Party Platform: Republican Party Platform of 1960," aksessert 04. januar 2017, <http://www.presidency.ucsb.edu/ws/?pid=25839>.

any tribe which has not approved such action."¹⁵⁴ Det interessante i ordlyden rundt begrepet terminering er formulering "precipitous termination" der man raskt kan få oppfattelsen av at republikanerne var imot terminering, når de egentlig sier de er imot en hastig terminering. Hvilket innebærer at de i utgangspunktet fortsatt var for termineringspolitikk, selv om den fremstår som mildere enn under Eisenhower administrasjonen.

John F. Kennedy presenterte sitt kjente slagord "The New Frontier" i godkjenningstalen på den demokratiske konferansen, som demokratenes kandidat for presidentembetet 15 juli 1960. Kennedy presenterte sin politiske platform som "(...) -and we stand today on the edge of a New Frontier – the frontier of the 1960's – a frontier of unknown opportunities and perils – a frontier of unfulfilled hopes and threats"¹⁵⁵ videre forklarte han innholdet i "The New Frontier" politikken som "But the New Frontier of which I speak is not a set of promises – it is a set of challenges. It sums up not what I intend to offer the American people, but what I intend to ask of them".¹⁵⁶ Målet med slagordet var så klart å få amerikanske velgere til å være med på Kennedys visjon for USAs fremtid. Innholdet Kennedy presenterte var en fremtid fylt av ambisiøse planer for å forbedre alle amerikanske borgeres rettigheter og velferdsgoder. For å få dette til politisk oppfordret han hele USA til å bidra i denne kampen. "The New Frontier" ambisjoner ble gjentatt i innsettingstalen med de velkjente ordene "ask not what your country can do for you – ask what you can do for your country". Ordene inneholder samme budskap om en optimistisk fremtid for USA, dersom alle bidrar i samme retning. Optimismen grunner ut i at det ikke fantes noen hindringer som USA ikke kunne overvinne. I ettertid er Kennedys utenrikspolitikk og innenrikspolitikk ofte omtalt gjennom ordene "The New Frontier" politikken. Dette innebærer også indianerpolitikken.

Den demokratiske plattformen som John F. Kennedy representerte omtaler indianerpolitikken sin under overskriften "American Indians".¹⁵⁷ Allerede her skiller demokratene seg vesentlig fra republikanernes plattform i det jeg vil kalle en mye mer folkelig tilnærming. Dette gir demokratene en større nærhet til velgerne. Indianerne ble ikke omtalt som en spesiell minoritet, men en minoritet som en del av det amerikanske samfunnet. Lovnadene i den demokratiske

¹⁵⁴ Ibid.

¹⁵⁵ Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. President's Office Files. Special Events Through the Years, Convention acceptance speech, "The New Frontier," 15 July 1960. S. 6, akseptert 30. januar 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKPOF-137-003.aspx>

¹⁵⁶ Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. President's Office Files. Special Events Through the Years, Convention acceptance speech, "The New Frontier," 15 July 1960. S. 6, akseptert 30. januar 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKPOF-137-003.aspx>

¹⁵⁷ The American Presidency Project, "Political Party Platform: 1960 Democratic Party Platform," akseptert 04 januar 2017, <http://www.presidency.ucsb.edu/ws/?pid=29602>

plattformen begynner med "We recognize the unique legal and moral responsibility of the Federal Government for Indians in the restitution for the injustice that has sometimes been done to them."¹⁵⁸ Noe som kan tolkes som en delvis unnskyldning til det indianske folket for behandlingen de har mottatt fra føderale myndigheter. I neste del av avsnittet kommer satsingen på velferdsgoder frem som lover stort sett det samme som republikanerne. Det som kan observeres er at i avslutningen på avsnittet blir det presisert at velferdsgodene skal hjelpe indianerne å ta vare på sin kulturarv.¹⁵⁹ Som en minoritet og med de tradisjonene indianerne har som viktige verdier vil viktigheten av å nevne bevaringen av kulturarven bli ansett som veldig viktig. Det kan også være taktisk politisk å få inn en slik generell benevnelse som anses som veldig viktig for indianerne uten å spesifikt definere hvordan man skal gjennomføre det i praksis foruten en økning av velferdsgodene.

Den demokratiske plattformen inneholdt en setning til som har direkte tilknytning til termineringspolitikken. "Free consent of the Indian tribes concerned shall be required before the Federal Government makes any change in any Federal-Indian treaty or other contractual relationship".¹⁶⁰ Denne lovnaden innebærer at det fra indianernes side ikke skal oppleves at føderale myndigheters ansvar overfor indianerstammer ble avsluttet, slik det ble gjort gjennom House Concurrent Resolution 108 og Public Law 280. Den demokratiske plattformens setning inneholder også et viktig poeng til, nemlig at det ikke skal gjøres endringer i indianertraktater uten frivillig samtykke fra indianerstammene selv. I lys av bruddet på Canandaigua-traktaten ved byggingen av Kinzua-demningen må denne lovnaden anses som brutt i det øyeblikk John F. Kennedy ikke stanser byggingen av demningen mot Seneca-stammens vilje.

Videre er indianerpolitikken i demokratens plattform oppbygd ulik republikanernes. Demokratene går nemlig til i direkte konfrontasjon med termineringspolitikken med sin første lovnad og fortsetter i samme spor i neste avsnitt. Med dette markerer de en signifikant forskjell fra den republikanske plattformen som må stå mer til ansvar for Eisenhowers politikk.

¹⁵⁸ Philadelphia Yearly Meeting of Friends, "The Kinzua Dam Controversy: A Practical Solution—Without Shame", KINZUA PROJECT of the Indian Committee 1961. S. 11. RG 75 Records of the Bureau of Indian Affairs, Central Classified files 1958-1957, General Service files 14569-1960-341,9 to 12873-1961-314,9 Part A, Box 593, Mappe 12873-1961 1/2, National Archives Building, Washington D.C

¹⁵⁹ The American Presidency Project, "Political Party Platform: 1960 Democratic Party Platform," aksessert 04 januar 2017, <http://www.presidency.ucsb.edu/ws/?pid=29602>

¹⁶⁰ Philadelphia Yearly Meeting of Friends, "The Kinzua Dam Controversy: A Practical Solution—Without Shame", KINZUA PROJECT of the Indian Committee 1961. S. 11. RG 75 Records of the Bureau of Indian Affairs, Central Classified files 1958-1957, General Service files 14569-1960-341,9 to 12873-1961-314,9 Part A, Box 593, Mappe 12873-1961 1/2, National Archives Building, Washington D.C

4.2.2 John F. Kennedys intensjoner for føderal indianerpolitikk

Seneca-stammen har opplevd tre presidents lovnader om å respektere traktater og indianernes interesser. Alle løftene fra presidentene har blitt brutt ved byggingen av Kinzua-demningen.

Den første presidenten var selveste George Washington. Hans innflytelse på hvordan amerikanere ser på seg selv er fortsatt gjeldende i dag. Å bryte et løfte gitt av nasjonens far George Washington faller tungt hos mange amerikanere. Det er også derfor Seneca-indianerne fikk så stor folkelig støtte for sine protester mot byggingen av Kinzua-demningen. President George Washington lovt i 1790 "(...) the sale of your lands, in the future, will depend entirely upon yourselves".¹⁶¹ Det er rimelig klart at det var ikke i Senecaenes hender da Kongressen bestemte seg for å konstruere en demning på Seneca-landområder og i tillegg oversvømme de mest hellige områdene som var igjen av stammens kulturarv. Videre tok heller ikke høyesterett høyde for dette da de heller ikke anerkjente Senecaenes krav om å undersøke andre alternativer til konstruksjonssted.

Seneca-stammen fikk nok en bekreftelse fra USAs president noen år senere da Thomas Jefferson i 1802 nok en gang lovet at landområdene til Seneca-stammen skulle være deres til evig tid. Thomas Jefferson var og er en av USAs mest kjente presidenter som følge av at han skrev uavhengighetserklæringen. Han ordla seg omtrent likt som George Washington da han erklærte at det for alle borgere av USA var forbudt å forstyrre indianer-nasjonene som levde på reserver som var indianernes til evig tid.¹⁶² Dette sa han på bakgrunn av en forordning som ble innført i 1802 med navn "Trade and Intercourse Act" med hovedformålet "An act for the preservation of peace with the Indian tribes".¹⁶³ Noe som gjorde at amerikanske borgere faktisk kunne bli straffet dersom de forstyrret indianerne. Strafferammen var på maks 2000 dollar og opp til to år i fengsel, noe som må anses som en betydelig straff i datidens målestokk. Forordningen var gjeldende helt frem til 1934, da den ble opphevet av en ny politisk linje.¹⁶⁴

Det kan siden diskuteres om forordningen var et politisk grep av Jefferson for å opptre imøtekommende mot indianerne. Dette fordi Jefferson selv opprettet en rekke handelshus for å drive

¹⁶¹ Philadelphia Yearly Meeting of Friends, "The Kinzua Dam Controversy: A Practical Solution—Without Shame", KINZUA PROJECT of the Indian Committee 1961. S. 14. RG 75 Records of the Bureau of Indian Affairs, Central Classified files 1958-1957, General Service files 14569-1960-341,9 to 12873-1961-314,9 Part A, Box 593, Mappe 12873-1961 1/2, National Archives Building, Washington D.C

¹⁶² Philadelphia Yearly Meeting of Friends, "The Kinzua Dam Controversy: A Practical Solution—Without Shame", KINZUA PROJECT of the Indian Committee 1961. S. 14. RG 75 Records of the Bureau of Indian Affairs, Central Classified files 1958-1957, General Service files 14569-1960-341,9 to 12873-1961-314,9 Part A, Box 593, Mappe 12873-1961 1/2, National Archives Building, Washington D.C

¹⁶³ Prucha, *Documents of United States Indian Policy*. S. 17

¹⁶⁴ Tyler, *A History of Indian Policy*. S. 42

handel med indianere og dermed hadde en interesse i profitt som en mulig årsak til at Jefferson ønsket gode relasjoner med indianere.¹⁶⁵ Det er også vanskelig å finne et svar på om det faktisk var noen som ble straffet for å forstyrre freden med indianere. Til tross for svakhetene i Jeffersons faktiske intensjoner er det etablert at en uttalelse fra en amerikansk president innehar stor verdi i amerikansk-indianske relasjoner. Uavhengig om det var et retorisk politisk grep eller faktisk ønskelig fra Jefferson.

Den tredje presidenten som tar opp behandlingen av indianerstammer på samme måte som Washington og Jefferson, var John F. Kennedy. Teknisk sett var Kennedy fremdeles senator da han personlig lovet presidenten for Association on American Indian Affairs, Oliver LaFarge "(...) there would be no change in treaty or contractual relationships without the consent of the tribes concerned. No steps would be taken by the Federal government to impair the cultural heritage of any group. There would be protection of the Indian land base (...)" og "Indians have heard fine words and promises long enough. They are right in asking for deeds (...)"¹⁶⁶ På denne måten kan man spore intensjonene til Kennedy som indianervennlige. Dette var før han ble valgt til president, og som de fleste kandidater loves det mer enn det som kan utføres, selv om intensjonene er gode.

Det kan diskuteres hvor reelt Kennedy faktisk mente å opprettholde løftene sine. Det kommer derimot meget tydelig frem i budsjettet for 1960. Der kommer det frem at Kennedy ikke hadde foreslått noen bevilgninger til Kinzua-prosjektet i budsjettet. Det var mot Kongressens ønsker og førte til at budsjettet ikke ble godkjent. Kongressen tvang dermed Kennedy til å bevilge penger til Kinzua-prosjektet gjennom budsjettet for å godkjenne det. Det kan dermed argumenteres for at det var Kongressen som drev frem prosjektet gjennom å bevilge penger. I motsetning til hva Kennedy selv hadde forsøkt. Dessverre for Seneca-indianerne fungerte ikke den politiske lurestreken og Kongressen bevilget en sum på 1,4 millioner amerikanske dollar etter en rekke høringer for og imot prosjektet. Dette medførte videre at Kennedy for budsjettet i 1961 bevilget omtrent 4,5 millioner amerikanske dollar til Kinzua-prosjektet. Denne gang ble dette foreslått av presidenten selv, ettersom han antok at det ikke var noen nye synspunkter i Kongressen enn det som var foregående år.¹⁶⁷

¹⁶⁵ Prucha, *The Great Father : The United States Government and the American Indians*. S. 36

¹⁶⁶ Philadelphia Yearly Meeting of Friends, "The Kinzua Dam Controversy: A Practical Solution—Without Shame", KINZUA PROJECT of the Indian Committee 1961. S. 14. RG 75 Records of the Bureau of Indian Affairs, Central Classified files 1958-1957, General Service files 14569-1960-341,9 to 12873-1961-314,9 Part A, Box 593, Mappe 12873-1961 1/2, National Archives Building, Washington D.C

¹⁶⁷ House Committee on Interior and Insular affairs, Kinzua Dam (Seneca Indian Relocation): Hearings on H.R. 1794. H.R. 3343 and H.R. 7354, 88 Cong., 1st sess., 1963. S. 3

Det overnevnte poenget må regnes som betydelige beviser for Kennedys intensjoner for den generelle føderale indianerpolitikken, men også som et viktig bidrag mot prosessen i Kinzua-prosjektet. Budsjettforhandlingene viser at Kennedy forsøkte å opprettholde sine løfter fra valgplattformen og respektere Seneca-indianernes ønsker. Det som kom i veien for den ideologiske politikken var Kongressen som blokkerte forsøkene på å gjennomføre politikken. Det som er viktig å forstå er at handlingene fra Kennedy representerte et brudd på den tidligere politikken ført fra det Hvite Hus, USAs øverste leder. At de folkevalgte ikke var enige i bruddet og at Kennedy ikke klarte å gjennomføre politikken betyr ikke at han ikke representerer et brudd.

Det som kan bemerkes er at John F. Kennedy eksplisitt uttrykte en ny politisk linje overfor indianerne i både brev og i partiplattform. Den demokratiske plattformen var utformet som veldig konfronterende med termineringspolitikken og uttrykte omtrent en unnskyldning overfor indianerne. Deretter har indianerne mottatt løfter fra tre innflytelsesrike presidenter, der den siste var John F. Kennedy om at indianernes rettigheter og traktater skal overholdes. Dermed blir det neste skrittet å se på om Kennedys intensjoner ble utført i praksis eller om det bare var politisk retorikk for å sanke stemmer til presidentvalget.

4.3 John F. Kennedys avgjørelser

Den prosedyren president Kennedy kunne benyttet seg av for å hindre Kinzua-prosjektet var en såkalt presidentordre. Disse kan komme som ulike dekretter. De deles ofte inn i *utøvende ordre, handlinger/uttalelser, memorandum og proklamasjoner*. De ulike dekretene er ulike i betydning og styrke. Dette betyr at noen presidentordre innebærer mer handlekraft og er mer juridisk bindende enn andre. Den kraftigste presidentordren er såkalt "executive order" eller *utøvende ordre*, som er juridisk bindende og blir ført i et eget føderalt register. Disse er å regne på linje med en lovinnføring, men i en mye smalere politisk nisje. Videre kan presidentens memorandummer inneholde den prioriterte rekkefølgen administrasjonen skal jobbe under, og er på den måten et virkemiddel fra president for hvordan han instruerer departementer til å jobbe. Handlinger/uttalelser innebærer en uttalelse om et politisk ståsted som presidenten innehar og kan med sitt innflytelsesrike embete påvirke gjennom handlinger og uttalelser. Proklamasjoner på sin side inneholder et seremonielt preg og er typisk benådninger eller utdeling av medaljer.¹⁶⁸

¹⁶⁸ Anders Tvegård, "Dette Trenger Du Å Vite Om Trumps Presidentordre," NRK 2017, aksessert 11. mai, 2017, <https://www.nrk.no/urix/dette-trenger-du-a-vite-om-trumps-presidentordre-1.13343401>

Kennedy-administrasjonen kunne gjennom en utøvende ordre gjennomført et tiltak som heter "impound" eller konfiskere penger som er bevilget til et prosjekt som Kinzua-demningen. Dette gjøres gjennom en ordre til sjefen for budsjettet i administrasjonen. Ordren går ut på at han blir nektet å bruke penger som Kongressen har bevilget til et prosjekt slik at prosjektet blir stoppet på grunn av manglende økonomiske midler.¹⁶⁹ Dette gjorde ikke Kennedy, noe som må regnes som en naturlig handling av presidenten fordi han politisk ikke ville kommet noen vei med det. Årsaken til det er at ved å iverksette konfiskeringen av bevilgninger så kunne Kongressen overstyre en slik ordre. Etersom Kennedy ikke hadde støtte i Kongressen for å stoppe prosjektet ble en slik ordre derfor kun sløsing av politisk kapital.

Det kan virke merkelig å påstå at Kennedy ikke hadde støtte i Kongressen ettersom det var demokratisk flertall i både Senatet og Representantenes hus. Som tidligere nevnt var pork-barrel funksjonen til stor hinder i Kinzua-saken, og forårsaket en stopping av prosjektet, uavhengig av president Kennedy sine løfter til indianerne i partiplattformen og personlige løfter gjennom brev og uttalelser.

John F. Kennedy representerte det han selv kalte "The new Frontier of the 1960". Dette setter Kennedys handlinger inn i et historisk perspektiv der det må understrekes at indianere hadde begrensede rettigheter i 1960. Kinzua-prosjektet fikk så stor oppmerksomhet at det til slutt endte opp på pulten til John F. Kennedy. Det eksisterer en mye omtalt brevtutveksling mellom Senecastammens president Basil Williams og John F. Kennedy. Denne utvekslingen startet med et brev fra Williams den 22. februar 1961. I dette brevet begynner Williams med å henvise til Kennedys lovnader i valgkampen som er nevnt overfor. Deretter kommenterer Williams at Seneca reservatene som eksisterer i dag lever under beskyttelse av Canandaigua-traktaten og ber Kennedy om å overholde denne traktaten. Williams påpeker at denne traktaten er den eldste traktaten som USA er en part av som fremdeles opprettholdes av begge parter. Videre skrev Williams "To the Seneca Nation, the 1794 Treaty is more than a contract, more than a symbol; to us who have lived by its terms for more than 165 years, the 1794 Treaty is a way of life" og "Break that promise, invade our reservations without our consent, and the United States will destroy the Seneca Nation as an Indian community."¹⁷⁰ Et uttrykk for hvor viktig områdene som Kinzua-demningen ville oversvømme var for Seneca-indianerne. Brevet er en oppfordring

¹⁶⁹ Clarkin, *Federal Indian Policy in the Kennedy and Johnson Administrations, 1961-1969*. S. 54

¹⁷⁰ Basil Williams til John F. Kennedy, 22 februar 1961, Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. Resources: Kinzua Dam, 23 June 1960-1961, aksersert 30. januar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-014-003.aspx>

til Kennedy med et sterkt ønske om å få en stopper for prosjektet. For indianerne har Canandaigua-traktaten påvirket deres levemåte i 165 år som Williams skriver. Dette gjennom respekt for landområdet, men også gjennom de andre punktene i traktaten som ikke handler om landområder. Ettersom traktaten ikke bare omhandler landområder spiller Williams på tradisjoner i forholdet mellom USA og Seneca-indianerne. Videre i brevet understreker Williams at Seneca-indianerne ikke er imot et prosjekt som nasjonen vil ha nytte av. Han argumenterer for at alternative planer ikke er vurdert godt nok. Williams skriver at Dr. Arthur Morgans planer selv om de skulle være mer kostbare har en verdi ut over bare tall. Deretter siterer han høyesteretts justis Hugo L. Black ord "Great Nations, like great men, should keep their word".¹⁷¹ Til slutt ber Williams om at det foretas en ny utredning og undersøkelse av Kinzua-prosjektet og ber Kennedy om å sette prosjektet på vent i påvente av resultatet fra den nye undersøkelsen.¹⁷² Brevet er tungt med moralsk ansvar gjennom tradisjon og løfter som er gitt. Det er tydelig at man har lagt ned arbeid i å fremheve den historiske forbindelsen mellom Seneca-stammen og USA. Som en ekstra symbolikk ble brevet sendt på George Washingtons fødselsdag og referer i så måte til 1794 Canandaigua-traktaten ettersom det var han som godkjente traktaten.

Det første svaret fra Kennedy-administrasjonen kom fra Executive Office of The President den 21. mars 1961. I det brevet skrives det at presidenten setter pris på Seneca-indianernes syn på prosjektet. Deretter går brevet raskt over til å argumentere for en politikk som ikke støtter Seneca-indianernes ønske om å sette prosjektet på vent. Dette gjøres ved å understreke at det alltid vil være uenigheter rundt et offentlig prosjekt som Kinzua-demningen. Det trekkes også frem at Kongressen og høyesterett hadde sagt sitt og at det var de som hadde avgjort dette spørsmålet allerede. Dersom prosjektet skulle stanses var det Kongressen som måtte gjøre det og ikke presidenten.¹⁷³ På denne måten klargjøres Kennedy-administrasjonens holdninger til prosjektet. I slutten av brevet skriver Executive Office of The President at de skal gjøre det de kan for å

¹⁷¹ Basil Williams til John F. Kennedy, 22 februar 1961, Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. Resources: Kinzua Dam, 23 June 1960-1961, akseptert 30. januar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-014-003.aspx>

¹⁷² Basil Williams til John F. Kennedy, 22 februar 1961, Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. Resources: Kinzua Dam, 23 June 1960-1961, akseptert 30. januar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-014-003.aspx>

¹⁷³ Elmer B. Staats til Basil Williams, 21 mars 1961, Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. Resources: Kinzua Dam, 23 June 1960-1961, akseptert 30. januar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-014-003.aspx>

hjelpe Seneca-stammen for å redusere utfordringene til stammen.¹⁷⁴ En mager trøst og egentlig bare en etablering av noe som allerede var en av oppgavene til administrasjonen.

Svaret fra administrasjonen blir ikke godt mottatt av Basil Williams og han forfatter et nytt brev som sendes den 23. mai til John F. Kennedy igjen. Der påpeker Williams at deres første forespørsel ble besvart med at Kennedy ikke kunne gjøre noe ettersom det var bestemt av Kongressen og høyesterett. Williams skriver:

We respectfully submit, Mr. President, that this reply is unworthy of a great nation. The major issue in the Kinzua Dam case is wheter the United States has a moral right unilaterally to break its oldest treaty – in particular where an admittedly feasible alternative course is available¹⁷⁵

Til slutt i brevet ber Williams om audiens til Kennedy for å diskutere saken sammen med lederne av nasjonen og et par andre interesserte. Brevet viser tydelig at Basil Williams føler at han ikke når frem med budskapet sitt og ikke blir tatt på alvor. Det er nok også derfor han svarer såpass krast med tanke på hvordan Kennedy-administrasjonen fraskrev seg ansvaret og la det på Kongressen og høyesterett.

På dette brevet får Williams svar fra enda høyere opp i systemet. Den 7 juni skriver Lee C. White, spesialrådgiver for Kennedy med ansvarsområde for borgerrettigheter at han svarer på vegne av presidenten. White skriver at han har begynt å samle inn opplysninger i saken, og blant annet hatt et møte med til Seneca-nasjonens advokat, Arthur Lazarus. Ifølge White gjøres dette for å klargjøre en orientering av John F. Kennedy i sakens kjernepunkter. Til slutt avslutter han med å si at denne saken skal bli undersøkt av administrasjonen med "(...) a sympathetic attitude toward the position urged by the Seneca Nation."¹⁷⁶ Der sympatetisk er ordet som gir håp for Seneca-stammen, men det fremkommer at dette muligens bare er diplomatisk språk for å berolige Seneca-stammen. I et memorandum White sendte til Kenny O'Donnell noen uker

¹⁷⁴ Elmer B. Staats til Basil Williams, 21 mars 1961, Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. Resources: Kinzua Dam, 23 June 1960-1961, aksessert 30. januar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-014-003.aspx>

¹⁷⁵ Basil Williams til John F. Kennedy, 23 mai 1961, Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. Resources: Kinzua Dam, 23 June 1960-1961, aksessert 30. januar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-014-003.aspx>

¹⁷⁶ Lee C. White til Basil Williams, 7 juni 1961, Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. Resources: Kinzua Dam, 23 June 1960-1961, aksessert 30. januar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-014-003.aspx>

senere kommer dette frem da White skriver "I rather believe that the answers will be only partially satisfactory to the Senecas."¹⁷⁷ Noe som tyder på at han antar at ordene vil bli gjennomskuet dersom det ikke vises mer handlekraft i saken.

I de neste ukene ble det i administrasjonen utformet et personlig brev fra presidenten. Den beste løsningen blir deretter sendt fra John F. Kennedy til Basil Williams den 9 august 1961. Dette er det viktigste brevet i Kinzua-saken som ble utformet under Kennedy-administrasjonen, med presidentens underskrift. Dette betyr at saken til slutt ble vurdert som så betent at den beste løsningen for en respons på Seneca-stammens forespørsel måtte komme fra presidenten selv. I brevet fra Kennedy kommer det frem at prosjektet ikke blir stoppet på bakgrunn av to hovedargumenter. Det ene er at det er ønskelig fra Kongressens sin side å gjennomføre prosjektet og at det er bevilget penger allerede og at det derfor ikke ville være rett å stoppe prosessen. I denne sammenheng påpekes det også at høyesterett har avgjort at prosjektet er juridisk lovlig å gjennomføre. Det andre argumentet Kennedy legger vekt på er at U.S. Army Corps of Engineers hadde forsikret om at alle alternative planer, inkludert Arthur E. Morgans planer har blitt undersøkt og konklusjonen er at de alle er dårligere alternativer enn nåværende Kinzua-prosjekt.¹⁷⁸ Videre i brevet skriver Kennedy at han har gitt ordre til administrasjonen og byråer om å vurdere følgende punkter;

(1) the possibility of the Federal Government securing a tract of land suitable for tribal purposes and uses contiguous to the remaining Seneca lands in exchange for the area to be flooded; (2) a careful review of the recreation potential resulting from construction of the reservoir, and the manner in which the Seneca Nation could share in the benefits from developing this potential; (3) a determination of whether any special damages will be sustained because of the substantial proportion of the total Seneca land to be taken; and (4) special attention and assistance to be given those members of the Seneca Nation required to achieve these objectives, I have asked that recommendations be prepared.¹⁷⁹

Disse fire punktene omhandler bare tilrettelegging og fasilitering og nevner ikke noe om den egentlige forespørselen fra Williams, som var enten å stoppe prosjektet eller å tillate en audiens. Brevet fra Kennedy er basert på Lee C. White sine anbefalinger og han må ses på som en viktig

¹⁷⁷ Memorandum Lee C. White til Kenny O'Donnell, 21 juni 1961, Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. Resources: Kinzua Dam, 23 June 1960-1961, aksessert 30. januar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-014-003.aspx>

¹⁷⁸ John F. Kennedy til Basil Williams, 9 august 1961, Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. Resources: Kinzua Dam, 23 June 1960-1961, aksessert 30. januar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-014-003.aspx>

¹⁷⁹ John F. Kennedy til Basil Williams, 9 august 1961, Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. Resources: Kinzua Dam, 23 June 1960-1961, aksessert 30. januar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-014-003.aspx>

rådgivende aktør i denne saken. Det kan argumenteres for at administrasjonens største bekymring var presidentens image, og ikke selve kjernen i saken indianernes velferd og kulturarv.¹⁸⁰ Ettersom påvirkningen fra Lee C. White kan ha vært så stor, er det godt grunnlag for at Kennedy selv ikke satte seg veldig godt inn i dette spørsmålet, men kun fikk administrasjonens anbefalinger. Til tross for det, må det understrekes at Kennedy selv alltid er ansvarlig for politiske avgjørelser.

Jeg mener også at administrasjonen ikke mottok god nok informasjon fra U.S Army Corps of Engineers angående andre alternative planer. Lee C. White lener seg på kun U.S Army Corps of Engineers sin versjon og tar ingen notis av at Basil Williams er totalt uenig med U.S Army Corps of Engineers sin vurdering av andre planer. Dette kommer frem i et memorandum til Kennedy dagen før det endelige avslaget sendes.¹⁸¹ Det kan hevdes at administrasjonen ikke var godt nok informert om Arthur E. Morgans alternative planer. Kennedy-administrasjonen skrev at de hadde undersøkt alle alternativer grundig, noe som kan trekkes i tvil. Det kan baseres på en rekke faktorer. Som nevnt tidligere vil det politiske systemet med pork-barrel funksjonen i Kongressen være en faktor. Neste faktor som underbygger en tjenestefeil av administrasjonen var at de ikke så den partiske rollen det såkalte "uavhengige" ingeniørselskapet hadde i saken. Ved at U.S Army Corps of Engineers var hovedkunden til det uavhengige selskapet og det ble også ledet av tidligere ansatte i U.S Army Corps of Engineers. Den tredje faktoren som kan trekkes frem er rapporten som ble fremlagt av det uavhengige selskapet. Det selskapet som ble leid inn var Tippetts-Abbott-McCarthy-Stratton (TAMS) fra New York og rapporten går derfor under navnet TAMS-rapporten i denne saken.¹⁸²

Arthur E. Morgan, som først var en innleid konsulent for Seneca indianerne og var en dyktig anerkjent ingeniør kritiserte TAMS-rapporten flere ganger både i høringer, bøker og brev. I et brev til Walter Taylor, leder av Philadelphia Yearly Meeting of Friends¹⁸³ tar han for seg hovedargumentene i rapporten. Særlig konklusjonen fra rapporten er interessant. Der står det:

There is no engineering or construction reason why either the Authorized Project or any of the alternative plans cannot be built, and either the Authorized Project

¹⁸⁰ Clarkin, *Federal Indian Policy in the Kennedy and Johnson Administrations, 1961-1969*. S. 56-57

¹⁸¹ Memorandum Lee C. White til The President, 8 august 1961, Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. Resources: Kinzua Dam, 23 June 1960-1961, aksessert 30. januar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-014-003.aspx>

¹⁸² Hauptman, *The Iroquois Struggle for Survival : World War II to Red Power*. S 112

¹⁸³ Philadelphia Yearly Meeting of Friends er den overordnede organisasjonen for kvekersamfunnet (Quaker) i Philadelphia, Pennsylvania. Kvekersamfunnet er et kristelig religiøst trossamfunn. De har hjulpet Seneca-indianerne en rekke ganger i forbindelse med traktatsinngåelse og juridiske spørsmål.

or any of the alternative plans could be operated to meet the requirements established by the Corps of Engineers for flood control and low water augmentation in the Allegheny River.¹⁸⁴

Videre argumenterer Morgan for at de årsakene U.S Army Corps of Engineers oppgir som avgjørende for at Kinzua-demingen er et overlegent alternativ faktisk ikke stemmer. TAMS-rapporten tar opp tre potensielle ulemper med Morgans alternative plan: Conewango-Cattaraugus-planen. De tre forholdene som ikke taler for Morgans plan var at man oversvømte et større landområde. Noe som var sant, men Morgan mener at landområdene som da ble oversvømt var av mindre verdi. Det andre punktet omhandlet at flere mennesker måtte tvangsflyttes. Noe Morgan argumenterer for at har lite tyngde. Det tredje forholdet var kostnadene med Morgan-planen versus Kinzua-prosjektet. TAMS-rapporten hevdet at Morgan-planen var vesentlig dyrere. En konklusjon Morgan bestrider og er uenig i. Han mener at det ikke er foretatt en uavhengig studie av Conewango-Cattaraugus-planen, og at estimatene det opereres med dermed ikke er riktige. Dette støttes også opp ved at U.S Army Corps of Engineers ikke selv har nevnt Conewango-Cattaraugus i sine utredninger og at første gang dette alternative ble lansert var da Arthur E. Morgan fremskaffet det. Morgan hevder også at det har blitt beregnet ut i fra feil informasjon om planen, slik at resultatene ikke stemmer overens med prosjektet.¹⁸⁵ Et annet poeng som styrker Arthur Morgans troverdighet er det faktum at han startet som en innleid konsulent for Seneca-nasjonen, men deretter gikk over til å arbeide gratis.¹⁸⁶

Det jeg ønsker å trekke ut fra dette er at Kennedy administrasjonen ble presset hardt av Seneca-stammen og det offentlige til å faktisk undersøke Kinzua-prosjektet. Dette var en mulighet for den nyvalgte presidenten til å stake ut en ny kurs i indianerpolitikken. Slik jeg oppfatter det innhentet administrasjonen relevant informasjon fra ulike kilder for å vurdere en handling overfor Seneca-stammen. Det kildene forteller var at administrasjonen i stor grad utformet det offisielle svaret fra John F. Kennedy den 9 august 1961, og som satte en endelig stopper for alle håp Seneca-indianerne hadde hatt om å midlertidig stoppe prosjektet. Den beslutningen valgte Kennedy å fraskrive seg ansvaret for, slik at det var rådgiverne som fremskaffet et svar og som

¹⁸⁴ Arthur Morgan til Walter Taylor, 27 juli 1961, Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. Resources: Kinzua Dam, 23 June 1960-1961, aksessert 30. januar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-014-003.aspx>

¹⁸⁵ Arthur Morgan til Walter Taylor, 27 juli 1961, Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. Resources: Kinzua Dam, 23 June 1960-1961, aksessert 30. januar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-014-003.aspx>

¹⁸⁶ Philadelphia Yearly Meeting of Friends, "The Kinzua Dam Controversy: A Practical Solution—Without Shame", KINZUA PROJECT of the Indian Committee 1961, S. 6. RG 75 Records of the Bureau of Indian Affairs, Central Classified files 1958-1957, General Service files 14569-1960-341,9 to 12873-1961-314,9 Part A, Box 593, Mappe 12873-1961 1/2, National Archives Building, Washington D.C

dermed beskyttet imaget til presidenten. I det offisielle svaret mener jeg at administrasjonen i stor grad tolket informasjonen fra U.S Army Corps of Engineers og resultatene fra Kongressen og høyesterett som politisk tunge argumenter som ville kreve stor politisk kapital for å gå imot.

5.0 Innenriksdepartementet og Bureau of Indian affairs roller i Kinzua-prosjektet

5.1 Introduksjon

På nivået under John F. Kennedy arbeidet innenriksdepartementet og Bureau of Indian Affairs tett opp mot indianerpolitikken. Under Kennedy forsøkte de å etablere en ny politiske praksis for indianerpolitikken i henhold til Kennedys intensjoner. Innenriksdepartementet og Bureau of Indian Affairs utformet en ny politisk retning som var forskjellig fra termineringspolitikken. Dette kapitlet viser at den nye politiske retningen i stor grad ble utført i praksis. Den nye politiske retningen var viktig for å gjenreise indianernes tillit til føderale myndigheter. Det største bidraget fra den nye politiske retningen var derfor en holdningsendring som forbedret relasjonene mellom føderale myndigheter og indianere.

Kinzua-saken var et dilemma for Kennedy-administrasjonen. Innenriksdepartementet og Bureau of Indian Affairs var de to delene av administrasjonen som håndterte Kinzua-saken direkte. Gjennom intervjuer av innenriksminister Stewart Udall og kommisær Philleo Nash kommer det frem hvor stor oppmerksomhet og betydning Kinzua-saken hadde for administrasjonen. De viktigste funnene av innenriksdepartementet og Bureau of Indian Affairs håndtering av Kinzua-prosjektet er at Udall og Nash i stor grad ikke ønsket Kinzua-demningen bygget.

5.2 Generelle føderale mål i indianerpolitikken

En av hovedaktørene i byggingen av Kinzua-demningen var innenriksdepartementet som håndterer all indianerpolitikk på føderalt nivå. Underlagt innenriksdepartementet var Bureau of Indian Affairs den viktigste etaten som bindeledd mellom indianere og amerikansk politikk. Under Eisenhower-administrasjonen var Fred Seaton innenriksminister og Glenn L. Emmons var kommisær for Bureau of Indian Affairs. Hans kommisærperiode var fra 1953-1961. Hvert år leverte kommisæren en såkalt "Annual Report" en årlig rapport til innenriksministeren. Der oppsummerer kommisæren de viktigste hendelsene i føderal håndtering av indianere.

I rapporten for 1960 refererer Glenn L. Emmons til hvilken politikk innenriksministeren Fred Seaton hadde utformet og ønsket innen føderal indianerpolitikk. I en offentlig tale uttalte Fred Seaton at det overordnede målet for indianerpolitikken var "to provide our Indian citizens with adequate oppertunities for personal developoment and growth so they can take whatever place

they choose in the larger fabric of our national life"¹⁸⁷ En uttalelse som tyder på at departementet så for seg en assimilering inn i det amerikanske samfunnet gjennom en fortsettelse av termineringspolitikken. Det innebærer at fra administrasjonen før Kennedy var et ønske om å fortsette med samme indianerpolitikk som var ført siden 1953.

Dette skulle gjøres gjennom tilrettelegging for at indianere skulle bli utdannet til å bli "amerikanere". Retorisk inneholder utsagnet en hentydning til at indianerne kan ta hvilken som helst plass i det amerikanske samfunnet. Det spørsmålet som ikke blir besvart er om det indianske levesettet og kulturelle også regnes som et alternativ innenfor det amerikanske samfunn. Et annet punkt innebærer at utsagnet er en generell politisk linje, og ikke inneholde konkrete forslag på forbedring. Uten konkrete forslag til gjennomføring gir egentlig utsagnet ingen mening og blir å regne som politisk retorikk uten substans.

I 1961-rapporten som ble levert av den nye kommisæren Philleo Nash, til Kennedys nye innenriksminister Stewart L. Udall var det betydelige forskjeller fra 1960-rapporten. I rapporten oppsummerer Philleo Nash en rekke viktige endringer i føderal indianerpolitikk. For det første så legger Nash stor vekt på at Bureau of Indian Affairs skal starten en ny retning i indianerpolitikkpolitikken. Nash uthever hovedoppgavene som likestilt borgerskap gjennom like rettigheter og velferdsgoder. Samt størst mulig selvforsørgelse og full deltakelse i amerikanske samfunnet.¹⁸⁸ Det andre poenget som Nash regner som en viktig forskjell fra 1960 rapporten; "Probably the most important single recommendation was for a shift in program emphasis away from termination of Federal trust relationships toward greater development of the human and natural resources on Indian reservations."¹⁸⁹

Dette innebærer en endring i intensjoner for den føderale indianerpolitikken. Dermed kan det argumenteres for at det oppstod en holdningsendring i føderal indianerpolitikk under Kennedy-administrasjonen. Det kan påstås med bakgrunn i at forslagene endret Bureau of Indian Affairs prioriteringer. Som et av de viktigste instrumentene i administrasjonen må direktiver til Bureau

¹⁸⁷ U.S. Department of the Interior. *1960-Annual Report of the Secretary of the Interior*. S. 189. RG 75, Bureau of Indian Affairs, Office of the Commissioner, Office Files of Commissioner Philleo Nash, 1961-66, Indian Heirship Land Survey to Technical Cooperation and Cultural Reality, Box 1, National Archives Building, Washington D.C

¹⁸⁸ U.S. Department of the Interior. *1961-Annual Report of the Secretary of the Interior*. S. 277. RG 75, Bureau of Indian Affairs, Office of the Commissioner, Office Files of Commissioner Philleo Nash, 1961-66, Indian Heirship Land Survey to Technical Cooperation and Cultural Reality, Box 1, National Archives Building, Washington D.C

¹⁸⁹ U.S. Department of the Interior. *1961-Annual Report of the Secretary of the Interior*. S. 277. RG 75, Bureau of Indian Affairs, Office of the Commissioner, Office Files of Commissioner Philleo Nash, 1961-66, Indian Heirship Land Survey to Technical Cooperation and Cultural Reality, Box 1, National Archives Building, Washington D.C

of Indian Affairs regnes som en viktig måte å utføre indianerpolitikk på. Til forskjell fra rapporten i 1960, poengterte også 1961-rapporten flere anbefalinger for å styrke føderale programmer for sosial- og område-utvikling.¹⁹⁰ Det at rapporten inneholder konkrete politiske handlingsplaner innebærer at rapporten blir mer detaljert og inneholder mer informasjon om hvilken politisk retning Kennedy-administrasjonen med innenriksminister Stewart L. Udall og kommisær Philleo Nash ønsket å føre.

Det andre organet i føderalt oppsyn av indianere var Bureau of Indian Affairs. De arbeidet enda tettere opp mot indianerne enn det innenriksdepartementet gjorde. Kommisæren Philleo Nash sine betraktninger rundt indianerpolitikken og Bureau of Indian Affairs rolle innebar en viktig kilde til den føderale generelle indianerpolitikken.

Et interessant spørsmål Nash svarte på var i hvor stor grad Nash fikk muligheten til å styre Bureau of Indian Affairs uavhengig. Til dette svarte Nash at Bureau of Indian Affairs i stor grad opererte uavhengighet.¹⁹¹ I fortsettelsen av intervjuet understreket han derimot at som alle andre steder så kunne ikke Bureau of Indian Affairs ta store avgjørelser uten hjelp. Nash peker ut for eksempel Kongressens involveringer, der Kongressen ifølge Nash holdt nøye oppsyn med indianerpolitikken. Nash beskriver Kongressens innsats i lovregulering for innenriksdepartementet, og da indirekte i stor grad behandlet indianerpolitikk noe som var tidkrevende. Politiske kamper som både ble vunnet og tapt på vegne av indianere, var som ventet ifølge Nash.¹⁹²

Det kommer frem av Nash sine uttalelser at Bureau of Indian Affairs var forholdsvis uavhengig i beslutningsprosesser som gjaldt daglige ansvarsområder som skole, helse og velferd. Ettersom Bureau of Indian Affairs opererte på lokalt nivå var det en rekke oppgaver som var nødvendige og ikke avhengig av direkte føderal politikk, og som kan regnes som en del av et enormt apparat som tok beslutninger uten involveringer fra føderalt nivå. I så måte opererte Bureau of Indian Affairs gjennom en rekke faste delegeringsoppgaver fra føderalt nivå.

Det som kan trekkes ut fra Nash sine uttalelser er at Bureau of Indian Affairs egentlig ikke gjorde noen store beslutninger uten politisk godkjenning fra innenriksdepartementet eller

¹⁹⁰ U.S. Department of the Interior. *1961-Annual Report of the Secretary of the Interior*. S. 277-278. RG 75, Bureau of Indian Affairs, Office of the Commissioner, Office Files of Commissioner Philleo Nash, 1961-66, Indian Heirship Land Survey to Technical Cooperation and Cultural Reality, Box 1, National Archives Building, Washington D.C

¹⁹¹ Philleo Nash, intervju av Charles T. Morrissey, 08. mars 1966, intervju 2, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 28. februar 2017, <https://archive1.jfklibrary.org/JFKOH/Nash,%20Philleo/JFKOH-PN-02/JFKOH-PN-02-TR.pdf>

¹⁹² Philleo Nash, intervju av Charles T. Morrissey, 08. mars 1966, intervju 2, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 28. februar 2017, <https://archive1.jfklibrary.org/JFKOH/Nash,%20Philleo/JFKOH-PN-02/JFKOH-PN-02-TR.pdf>

Kongressen. Det er i seg selv overraskende med tanke på hva som faktisk er poenget med å ha en egen etat som overså føderalt ansvar overfor indianerne. Mye tyder derfor på at Bureau of Indian Affairs ble diktert sine politiske overordnede mål fra høyere opp i systemet. Dette innebærer også at indianere som trodde Bureau of Indian Affairs skulle fungere som en beskyttelse mot føderal amerikansk påvirkning og kjempe for indianernes synspunkt tok feil.

Til tross for at Bureau of Indian Affairs ikke tok store politiske beslutninger selv hadde de det samme overordnede målet som innenriksminister Udall kommenterte i sitt intervju. Philleo Nash kommenterer også Bureau of Indian Affairs første oppgave til å være å gjenvinne tillitt hos indianerne i etterkant av termineringspolitikken. Nash forteller i intervjuet at han dro på en rekke turer til reservater for å høre på og opprette en dialog med indianerne og høre hva de hadde å si. Nash hevder at dette bidro i stor grad til å gjenreise tillitten og relasjonen med indianerne.¹⁹³ Ved å se på både Nash og Udall sine uttalelser kan det med stor sikkerhet påstås at da Kennedy-administrasjonen tiltrådte eksisterte det et brudd mellom føderale myndigheter og indianerne. Det kommer også klart frem at dette bruddet ble ansett som veldig viktig å reparere for den nye administrasjonen, både for innenriksdepartementet og Bureau of Indian Affairs. For å lykkes med dette ble det iverksatt en arbeidsgruppe som skulle finne ut hvordan samarbeidet mellom føderale myndigheter og indianerne skulle forbedres.

5.3 Evaluering av indianerpolitikken under Kennedy administrasjonen

Kennedy-administrasjonen gjorde et viktig grep i sitt forsøk på å fremme den intensjonelle politikken som presidenten ønsket. Kennedy-administrasjonen igangsatte en arbeidsgruppe med fokus på indianerpolitikk. Denne arbeidsgruppen bestod av William W Keeler, Philleo Nash, William Zimmerman, Jr., og James Officer. De arbeidet i fem måneder for å kartlegge indianerpolitikken.¹⁹⁴

I rapporten de leverte til innenriksminister Udall kommer målsetningen til rapporten frem gjennom tre konkrete punkter;

¹⁹³ Philleo Nash, intervju av Charles T. Morrissey, 08. mars 1966, intervju 2, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 28. februar 2017, <https://archive1.jfklibrary.org/JFKOH/Nash,%20Philleo/JFKOH-PN-02/JFKOH-PN-02-TR.pdf>

¹⁹⁴ U.S. Department of the Interior. *1961-Annual Report of the Secretary of the Interior*. S. 279. RG 75, Bureau of Indian Affairs, Office of the Commissioner, Office Files of Commissioner Philleo Nash, 1961-66, Indian Heirship Land Survey to Technical Cooperation and Cultural Reality, Box 1, National Archives Building, Washington D.C

1) To create conditions under which the Indians will advance their social, economic and political adjustment to achieve a status comparable to that of their non-Indian neighbors. 2) To encourage Indians and Indian tribes to assume an increasing measure of self-sufficiency. 3) To terminate, at appropriate times, Federal supervision and services special to Indians¹⁹⁵

Det var altså ut fra disse tre problemstillingene arbeidsgruppen skulle utforme en ny politikk. De to siste punktene er egentlig kjernen i målsetningen for termineringspolitikken. Det er derfor interessant å se at den samme politikken faktisk skulle fortsette, men med noen viktige forskjeller fra tidligere. For det første skulle ikke indianerstammer termineres så hurtig som mulig, men når de selv var klar for det. Det er en vesentlig forskjell i forhold til å etablere tillit mellom føderale myndigheter og indianere. Dette leder videre til at selve prioriteringsrekkefølgen er annerledes. Arbeidsgruppen kommenterte hvilket av de tre punktene som hadde skapt problemer for føderale myndigheter. "The Task Force feels that recent Bureau policy has placed more emphasis on the last of these three objectives than on the first two."¹⁹⁶ Videre skriver de at dette har ført til at indianere frykter terminering av føderalt ansvar før de selv er klar for det. Noe som igjen har gjort indianerne mer skeptiske mot føderale myndigheter. Arbeidsgruppen beskriver møter med indianere som fordømmer termineringspolitikken voldsomt og at det var mye større interesse for termineringsspørsmålet enn de to andre punktene. Rapporten konkluderer videre med "It is apparent that Indian morale generally has been lowered and resistance to transition programs heightened as a result of the fear of premature Federal withdrawal"¹⁹⁷

Dermed går rapporten langt i å gi termineringspolitikken som ble ført av Eisenhower administrasjonen størsteparten av skylden for det dårlige forholdet mellom føderale myndigheter og indianere. Dette var et viktig funn med tanke på å forme en ny retning innen føderal indianerpolitikk. Det var også en konklusjon som preget mulighetene for å forme en ny politikk. Da det var enighet om at det tredje punktet ikke skulle være utgangspunkt for indianerpolitikk slik det hadde vært under Eisenhower ble det veldig naturlig å forme den nye politikken ut i fra de to andre problemstillingene. Til slutt endte arbeidsgruppen opp med tre hovedsetninger som de mente Bureau of Indian Affairs burde jobbe mot å oppnå. Disse var; "1) Maxium Indian economic self-sufficiency, 2) full participation of Indians in American life, and 3) equal citizenship

¹⁹⁵ Report to the Secretary of the Interior by the Task Force on Indian Affairs, 10 juli 1961. Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. S. 5, aksessert 01. mars, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-006-007.aspx>

¹⁹⁶ Report to the Secretary of the Interior by the Task Force on Indian Affairs, 10 juli 1961. Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. S. 5, aksessert 01. mars, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-006-007.aspx>

¹⁹⁷ Report to the Secretary of the Interior by the Task Force on Indian Affairs, 10 juli 1961. Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. S. 5, aksessert 01. mars, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-006-007.aspx>

rights and responsibilities for Indians."¹⁹⁸ For å oppnå disse målene måtte Bureau of Indian Affairs endre måten det ble prioritert på. Rapporten pekte på at det var viktig å fokusere mindre på bevaring og øke fokuset på utvikling av menneskelige og naturlige resurser i reservatene.¹⁹⁹

De tre hovedsetningene var egentlig ikke en ny målsetning, ettersom de kan gjenkjennes i allerede i "Dawes Act" fra 1887, forslagene i Meriam-rapporten i 1928.²⁰⁰ Til forskjell fra Meriam-rapporten som i stor grad ikke ble fulgt opp, ble faktisk arbeidsgruppens hovedsetninger fulgt opp politisk av Kennedy-administrasjonen ifølge Thomas Clarkin. Han skriver "The PHA [Public Housing Administration], ARA [Area Redevelopment Act], and other federal projects benefited Native American, offering better housing, job training, infrastructure improvement, and wages, all of which Indians wanted and needed"²⁰¹ Dermed fikk arbeidsgruppens forslag faktisk substans i politisk handling.

Ideen bak å etablere en arbeidsgruppe for å vurdere det politiske føderale ansvaret overfor indianere kom fra innenriksminister Udall. I godkjenningshøringen i Senatet for innenriksministerposten lovte Udall at han skulle arbeide for et økonomisk utviklingsprogram som ville løfte levestandarden blant indianere til det sosiale nivået slik at de kunne bli regnet som selvstyrende borgere i landet.²⁰²

Dette bekreftes også av John A. Carver assisterende sekretær for offentlig forvaltning av landområder i innenriksdepartementet. Han uttalte at det var Udall som innledet prosessen med å opprette en arbeidsgruppe for indianerpolitikk. Carver kommenterer også at det på den tiden var veldig vanlig med slike arbeidsutvalg for å kartlegge nisjedeler av politikken. Carver sa blant annet at Kennedy-administrasjonen ble presset veldig direkte fra deres eget personell for å gjøre noe med Bureau of Indian Affairs.²⁰³ Dette ble gjort på bakgrunn av løftene som Kennedy hadde gjort under valgkampen. Det gav gode forutsetninger for indianske representanter i personalet til å drive lobbyvirksomhet.

¹⁹⁸ Report to the Secretary of the Interior by the Task Force on Indian Affairs, 10 juli 1961. Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. S. 8, aksessert 01. mars, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-006-007.aspx>

¹⁹⁹ U.S. Department of the Interior. *1962-Annual Report of the Secretary of the Interior*. S. 7. RG 75, Bureau of Indian Affairs, Office of the Commissioner, Office Files of Commissioner Philleo Nash, 1961-66, Indian Heirship Land Survey to Technical Cooperation and Cultural Reality, Box 1, National Archives Building, Washington D.C

²⁰⁰ Dawes Act og Meriam-rapporten ble gjennomgått i kapittel 2, side 18-20

²⁰¹ Clarkin, *Federal Indian Policy in the Kennedy and Johnson Administrations, 1961-1969*. S. 77

²⁰² Senese, *Self-Determination and the Social Education of Native Americans*. S. 59

²⁰³ John A. Carver, intervju av W.W. Moss, 07. oktober, 1969, intervju 5, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 02. mars, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKOH-JAC-05.aspx>

Et annet poeng som må bemerkes var at initiativet ikke kom fra Kennedy selv. Dette kan også bety at det var et politisk spill, der administrasjonen var klar over at Kennedy ville måtte bryte valgkamplofter, men for å ikke ødelegge forholdet til indianerne ble det praktisert en retorisk positiv indianerpolitikk gjennom innenriksdepartementet. Dette understreker Carver på spørsmålet om hvilke fordeler innenriksministeren fikk med å handle i indianernes interesser i motsetning til alle andres interesser.

Well, it's mainly psychological, but it is extremely important and real nonetheless. It's got two aspects to it, maybe three: the first one is that the American people are generally kind of conscience stricken, they got a kind of an expiation complex about it, so that the concrete matter of the government's policy toward the Indians matters to a lot more people than just the Indians (...) A second thing which is important is that small as the number of Indians is, there are places in the country where it is politically important enough to swing Senatorial elections, for example (...) Then a third thing – and this is much more generalized – the Indians are kind of the symbol of Americanism.²⁰⁴

Uttalelsene til Carver innebærer en rekke sentrale punkter i moralen bak indianerpolitikken i Kennedy-administrasjonen. For det første var det psykologiske spillet overfor velgere sentralt for politikerne. Å være på en god moralsk politisk linje overfor en så sentral minoritet som indianerne betydde også at amerikanske velgere anså administrasjonen som moralsk gode. Spesielt den siste kommentaren til Carver der han påpeker at indianere var et symbol på hva det ville si å være en amerikaner som sentralt for prioriteringen av indianerpolitikken.

Det moralske poenget kommer godt til syne når Carver kommenterer Kinzua-prosjektet. Han sier at da innenriksdepartementet måtte håndtere spørsmålet om de skulle fortsette prosessen med Kinzua-prosjektet, gav det et ubehagelig dilemma. Carver ga uttrykk for at løsningen ble en økonomisk kompensasjon som ikke bare veide opp de fysiske tapene, men også skulle kompensere for det moralske ansvaret føderale myndigheter hadde. Til dette uttalte Carver også at de møtte stor motstand i Kongressen. Problemet til administrasjonen var at ettersom presidenten hadde vært direkte involvert måtte de ta vare på imaget, og det var derfor ikke et alternativ å tape de ekstra økonomiske bevilgningene i Kongressen. Det ville vært katastrofalt for den nye presidentens popularitet. Noe Carver også understreker ved å si at administrasjonen "(...) but

²⁰⁴ John A. Carver, intervju av W.W. Moss, 07. oktober, 1969, intervju 5, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 02. mars, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKOH-JAC-05.aspx>

still, we were, in effect, "bying out" of that problem"²⁰⁵ Det kan dermed understøtte troverdigheten av at administrasjonen anså image til Kennedy som viktigere enn å opprettholde løftene overfor Seneca-indianerne.

5.4 Stewart Udall om Kinzua-prosjektet

Etter å ha studert den generelle føderale indianerpolitikken vendes nå oppgaven mot hvilken rolle innenriksminister Stewart Udall hadde i selve Kinzua-prosjektet. Oppgaven vil dermed bli mer spesialisert inn mot innenriksdepartementets håndtering av oppgavens vektlegging; byggingen av Kinzua-demningen.

I et intervju i 1970 ble Udall spurt om hvor stor rolle innenriksdepartementet hadde i Kinzua-prosjektet. Responsen fra Udall var at innenriksdepartementet hadde en betydelig rolle. Udall innrømmer i intervjuet en viktig faktor i Kinzua-prosjektet. "(...) I wish we had been, looking back on it, even more aggressive than we were"²⁰⁶ Videre forklarer Udall at mangel på målrettethet i saker var en av de tingene som plaget ham mest med Bureau of Indian Affairs. Det kan tolkes som at det eksisterte en form for mistillit mellom innenriksdepartementet og Bureau of Indian Affairs.

Et kontroversielt utsagn beskriver Udalls syn på Bureau of Indian Affairs "I mean they never really fought for anything, always on the theory that you know, they would tell you why you were going to lost the game before you got in the game"²⁰⁷ Dette innebærer at Udall selv hadde en oppfatning om at Bureau of Indian Affairs ikke gjorde nok for indianerne de hadde ansvar for. Indirekte kan det også tenkes at Udall ikke var fornøyd med hvordan Bureau of Indian Affairs ble drevet.

I saken om Kinzua-demningen uttalte Udall i intervjuet "I personally feel now, and I felt then to a degree, that the dam never should have been built." Dette viser at Udall muligens hadde et ønske om å stoppe Kinzua-demningen, men ifølge Udall hindret Bureau of Indian Affairs og

²⁰⁵ John A. Carver, intervju av W.W. Moss, 07. oktober, 1969, intervju 5, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 02. mars, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKOH-JAC-05.aspx>

²⁰⁶ Stewart L. Udall, intervju av W.W. Moss, 02. juni, 1970, intervju 6, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 27.februar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKOH-SLU-06.aspx>

²⁰⁷ Stewart L. Udall, intervju av W.W. Moss, 02. juni, 1970, intervju 6, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 27.februar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKOH-SLU-06.aspx>

Corps of Engineers denne muligheten. Udall uttalte det samme som konklusjonen til Roy Eveans Brant; "If the Corps of Engineers said the dam should be built, the dam would be built (...)"²⁰⁸ Noe som bare underbygger hvor viktig U.S Army Corps of Engineers var i Kinzua-prosjektet.

Det som må bemerkes er at intervjuet av Udall er gjort i etterkant av begivenhetene. Det problematiserer hvor mye som faktisk er en realitet i utsagnene. For Udall kan ønsket om et bra ettermæle være motivasjon for å fremstille sine personlige synspunkter om Kinzua-prosjektet som positivt. Eventuelt kan etterpåklokskap også være et alternativ. Thomas Clarkin har undersøkt Udalls omdømme i sin studie av den føderale indianerpolitikken under Kennedy. Hans undersøkelser viser at Udall hadde et godt rykte og sto politisk for en indianerpolitikk slik den er beskrevet i arbeidsgruppen bidrag til utforming av ny indianerpolitikk.²⁰⁹ Det er derfor liten grunn til å betvile holdningene hans i Kinzua-prosjektet. Det som derimot kan kritiseres er hans mangel på å ta ansvar for det som faktisk ble utført. Udall skylder på Bureau of Indian Affairs og U.S Army Corps of Engineers, men som innenriksminister hadde Udall en avgjørende maktposisjon. Samtidig må det understrekes at Udall faktisk kommenterer at han angrer på enkelte av valgene som ble tatt i Kinzua-prosjektet.

Udall gav også en statusoppdatering på hvordan forholdet mellom indianere og føderale myndigheter var da Kennedy-administrasjonen tiltrådte. Udall hadde et interessant poeng om hvordan Kongressen drev indianerpolitikk. Det kommer frem at senatorer spesielt var veldig opptatt av indianerpolitikk fordi indianere kunne utgjøre viktige stemmer i enkelte stater. Udall mener det skapte problemer for administrasjonen ettersom en senator var kjent med indianerne i sin valgkrets og generaliserte oppfatningen av indianerne i den enkelte valgkrets til å gjelde alle indianere. Dermed ble Kongressens interesser veldig delt i spørsmål om indianerpolitikk ettersom representantene hadde så ulike oppfatninger de trodde representerte alle indianere, da de egentlig bare hadde informasjon om én eller to stammer. Udall nevner også at administrasjonen hadde problemer med Kongressens holdninger mot indianere. Han beskriver det "Some of

²⁰⁸ Stewart L. Udall, intervju av W.W. Moss, 02. juni, 1970, intervju 6, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 27.februar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKOH-SLU-06.aspx>.

²⁰⁹ Clarkin, *Federal Indian Policy in the Kennedy and Johnson Administrations, 1961-1969*. S. 20-24

them, including some of the Democratic liberals, had surprisingly illiberal ideas on Indian Affairs and some of them were quietly and privately pretty down on Indians in general, feeling that there wasn't much you could do and that they were hopeless and so on."²¹⁰

En beskrivelse av holdninger som i dag ville vært oppfattet som veldig urovekkende i en nasjonalforsamling, som også skulle representere indianerne. Det er viktig å understreke at dette var holdninger som ikke var uvanlige på 1960-tallet, med tanke på de hvites syn på minoriteter i USA, selv om det ikke gjør holdningene mer akseptable er det viktig å huske den historiske konteksten. Til tross for det, var det tydelig at den nye politikken Kennedy-administrasjonen ønsket å føre ikke hadde støtte i Kongressen. Dette understreker også Udall da han kommenterer at mange av kongressrepresentantene faktisk hadde godkjent termineringspolitikken noen år tidligere.²¹¹

Udall indikerer at administrasjonen ikke fikk til noen dramatisk endring i føderal indianerpolitikk som følge av holdninger i Kongressen. Det han derimot påpeker var at den nye administrasjonen brukte tid på å vinne tillitten til indianerne tilbake etter termineringspolitikken. Udall sa "And the Indians, I think we quieted their fears"²¹² med en tydelig henvisning til at indianerne fryktet føderale myndigheter, det inkluderer både innenriksdepartementet og Bureau of Indian Affairs. Udall konkluderer med at selv om alt ikke var perfekt gjorde de det beste de kunne for indianerne og oppnådde en økt tillitt i indianerrelasjoner.

5.5 Philleo Nash om Kinzua-prosjektet

Oppgaven vil nå rettes inn mot den andre viktige aktøren i Kinzua-prosjektet; Bureau of Indian Affairs. Deres involveringer i Kinzua-prosjektet var betydelig. Kinzua-prosjektet var den største konflikten mellom føderale myndigheter og indianere i administrasjonens regjeringstid. Nash ble innsatt som kommisjonær i september 1961, det vil si i etterkant av den tidligere diskuterte brevtvekslingen mellom Basil Williams og John F. Kennedy. I tiden før Nash ble innsatt jobbet han i arbeidsgruppen som utformet en ny føderal indianerpolitikk. I forbindelse

²¹⁰ Stewart L. Udall, intervju av W.W. Moss, 02. juni, 1970, intervju 6, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 27. februar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKOH-SLU-06.aspx>

²¹¹ Stewart L. Udall, intervju av W.W. Moss, 02. juni, 1970, intervju 6, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 27. februar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKOH-SLU-06.aspx>

²¹² Stewart L. Udall, intervju av W.W. Moss, 02. juni, 1970, intervju 6, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 27. februar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKOH-SLU-06.aspx>

med dette arbeidet mente Nash at det hadde vært uheldig om han hadde blandet seg inn i føderal politikk.²¹³ Derfor kom han forholdsvis sent inn i prosessen rundt byggingen av Kinzua-demningen.

Det Nash derimot utalte i et intervju fra 1966, var at da han ble innsatt var Kinzua-prosjektet en av de første sakene på agendaen. Nash begrunner dette med "Regardless of whether the decision had been made or was to be made to go ahead or not to go ahead, there was a tremendous job to do with the tribe."²¹⁴ For det første innebærer dette at Kinzua-prosjektet virkelig var et politisk dilemma i alle instanser, på presidentnivå, på departementsnivå, og på etatsnivå. Dette kom av at ved å autorisere og stå ansvarlig for et slikt prosjekt slik Bureau of Indian Affairs måtte, brøt Bureau of Indian Affairs den intensjonen Nash hadde for å imøtekomme indianernes ønsker. Prosjektet var derfor ikke i samsvar med det å øke tillitt og relasjoner med indianerne. For det andre innebærer uttalelsene til Nash også at han innså at selv om det skulle bygges en demning var det enormt mye arbeid Bureau of Indian Affairs måtte utføre opp mot den berørte stammen. Det innebærer at Nash tok ansvaret som Bureau of Indian Affairs hadde overfor Seneca-stammen på alvor og var fullt klar over at prosessen i prosjektet innebar mer enn bare selve demningen. Nash nevner spesielt at brevvutvekslingen mellom Kennedy og Basil Williams som inneholdt fire direktiver for føderale myndigheter å håndtere.²¹⁵ I Nash sine øyne var det en umulig oppgave for entreprenøren U.S Army Corps of Engineers å ta seg av alle disse punktene. Nash mente at det var underforstått at noen av de fire punktene ble Bureau of Indian Affairs sin oppgave å utføre.²¹⁶

Nash sitt personlige syn på byggingen av Kinzua-demningen var at dersom han hadde muligheten til å bestemme ville det aldri bli bygget en demning. Nash går så langt som å si at det var en stor feil å konstruere Kinzua-demningen.²¹⁷ Dette begrunner han i stor grad med det moralske ansvaret føderale myndigheter hadde overfor indianerne. Selv om han ikke var enig i beslutningen innså også Nash at den politiske situasjonen Kennedy-administrasjonen befant seg

²¹³ Philleo Nash, intervju av Charles T. Morrissey, 08. mars 1966, intervju 2, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 28. februar, 2017, <https://archive1.jfklibrary.org/JFKOH/Nash,%20Philleo/JFKOH-PN-02/JFKOH-PN-02-TR.pdf>

²¹⁴ Philleo Nash, intervju av Charles T. Morrissey, 08. mars 1966, intervju 2, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 28. februar, 2017, <https://archive1.jfklibrary.org/JFKOH/Nash,%20Philleo/JFKOH-PN-02/JFKOH-PN-02-TR.pdf>

²¹⁵ De fire direktivene Philleo Nash referer til er sitert i kapittel 4, side 51

²¹⁶ Philleo Nash, intervju av Charles T. Morrissey, 08. mars 1966, intervju 2, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 28. februar, 2017, <https://archive1.jfklibrary.org/JFKOH/Nash,%20Philleo/JFKOH-PN-02/JFKOH-PN-02-TR.pdf>

²¹⁷ Philleo Nash, intervju av Charles T. Morrissey, 08. mars 1966, intervju 2, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 28. februar, 2017, <https://archive1.jfklibrary.org/JFKOH/Nash,%20Philleo/JFKOH-PN-02/JFKOH-PN-02-TR.pdf>

i, gjorde at det var svært vanskelig å stoppe Kinzua-prosjektet. Det interessante i Nash sine uttalelser er at han som Udall fraskriver seg ansvar. Videre kommenterer Nash at etter selve beslutningen var avgjort av dem med kompetanse på det område så gjorde Bureau of Indian Affairs alt de kunne for Seneca-stammen.

Det som kan tolkes ut ifra dette er at Nash anså Kongressen for det bestemmende organet og at det ikke var mulig å endre Kongressens beslutninger. En av årsakene til at Nash muligens ikke ønsket en kontrovers med Kongressen kan ligge i hvordan han ble grillet under innsettelseshøringen som kommisær. Under innsettelseshøringen ble han spurt om hans perspektiver på termineringspolitikken og Kongressen var ikke veldig fornøyd med svarene de fikk.²¹⁸ Nash måtte i stor grad forsvare arbeidsgruppens funn for indianerpolitikk, som ikke var den politikken Kongressen ønsket. Innsettelseskomiteen bestemte at Nash var kvalifisert for jobben, men dere holdninger mot Nash blir beskrevet; "(...), but they remained suspicious and even hostile toward his approach to Indian affairs"²¹⁹ Sammen med at Nash i realiteten var på bunnen av det politiske hierarkiet, der innenriksministeren, og Kongressen var overordnet kommisærstillingen er det forståelig at Nash ikke utfordret beslutningen om Kinzua-prosjektet i større grad. Det gir også belegg for å hevde at Nash faktisk mente at Kinzua-prosjektet aldri burde vært realisert selv om intervjuet er utført i etterkant av begivenhetene.

Dette utsagnet får også støtte i Nashs og Bureau of Indian Affairs håndtering av Seneca-stammen i arbeidet med erstatning for landområdene som ble tatt ved konstruksjonen av Kinzua-demningen. I en høring for hvor mye Seneca-stammen skulle få i erstatning leverte Seneca-stammen inn en takstvurdering på 5, 898 886 dollar for landområdene og forbedringer utført av Seneca-stammen. I en redegjørelse fra Nash på vegne av Bureau of Indian Affairs uttalte han "We do not challenge their appraisal of \$5, 898 886 for the land and the improvements thereon."²²⁰ Noe som tyder på at Bureau of Indian Affairs aksepterte at det måtte betales en del ekstra som følge av det moralske ansvaret de hadde overfor indianerne. Også Stewart Udall kommenterte erstatningene som ble gitt til Seneca-stammen som "The Senecas actually were

²¹⁸ Margaret Connell Szasz, "Philleo Nash 1961-66", i *The Commissioners of Indian Affairs 1824-1977*, red Robert M. Kvasnicka og Herman J. Viola (Lincoln; London: University of Nebraska Press, 1979) S. 314

²¹⁹ Ibid. S. 314

²²⁰ House Committee on Interior and Insular affairs, *Kinzua Dam (Seneca Indian Relocation): Hearings on H.R. 1794. H.R. 3343 and H.R. 7354*, 88 Cong., 1st sess., 1963. S. 292

given a, I think, rather handsome settlement – not handsome really, but I mean as compared with other Indians got."²²¹

Utsagnene sier mye om indianerpolitikken. Når Udall uttaler at Seneca-indianerne fikk en høy sum i forhold til andre stammer innebærer det ikke at summen i realiteten var veldig stor. Det forteller derimot veldig mye om holdninger for at indianere ikke fortjente så veldig mye i utgangspunktet. Samtidig kan Nash sine uttalelser om at Bureau of Indian Affairs ikke ønsket å bestride Seneca-stammens økonomiske krav være en indikasjon på at Nash aktivt jobbet for indianerne og forsøkte å få Kongressen med på en relativt høy erstatningssum til å gjelde indianerpolitikk. Det er slik sett belegg for å støtte Nash sine uttalelser om at i etterkant av beslutningen om å bygge Kinzua-demningen ble indianernes interesser tatt vare på fra Bureau of Indian Affairs sin posisjon.

²²¹ Stewart L. Udall, intervju av W.W. Moss, 02. juni, 1970, intervju 6, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 27. februar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKOH-SLU-06.aspx>

6.0 Opposisjon mot Kinzua-prosjektet

6.1 Introduksjon

Kinzua-prosjektet ble til slutt realisert som følger av at domstolene i USA ikke stoppet bruddet på Canandaigua-traktaten. Gjennom flere instanser tapte Seneca-stammen alle muligheter for å få Kinzua-prosjektet stoppet i retten. Hovedargumentet til domstolen var at Kongressen med viten vilje hadde valgt å bryte traktaten ved å bevilge penger til konstruksjonen i budsjettet. De fant ingen grunn til å stoppe et prosjekt de folkevalgte selv hadde bestemt at skulle bygges.

Indianerne, som følge av en følelse av urettferdig behandling av føderale myndigheter konstruerte *Declaration of Indian Purpose* under The American Indian Conference 1961. Det kan argumenteres for at begynnelsen på borgerrettighetskampen og Red Power bevegelsen begynte med denne konferansen. En viktig fanesak på konferansen var Kinzua-prosjektet, som fikk enorm støtte fra delegatene på konferansen. Seneca-indianerne gjorde Kinzua-saken til en moralsk kamp, som fikk stor oppmerksomhet i offentligheten. Kjente personer som president Franklin D. Roosevelts kone Eleanor Roosevelt kommenterte i en artikkel at moralen til det amerikanske folk stod på spill. Flere artikler i en rekke aviser bidro til at saken ble nasjonalt kjent. Noe som førte til at privatpersoner sendte enorme mengder brev til føderale myndigheter. Den moralske kampen var ikke et reelt forsøk på å få stoppet prosjektet, men bidro i stor grad til å gi Seneca-indianerne en relativt stor erstatning. Kinzua-saken har siden også fungert som et eksempel som ikke bør etterfølges av føderale myndigheter, dersom ønsket var å unngå negativ omtale.

6.2 Kinzua-saken for domstolen

Selv om Kinzua-prosjektet hele tiden har gått fremover, har det ikke manglet på motstand. Hovedmotstanderen mot prosjektet har hele tiden vært Seneca-indianerne. De har hele tiden hevdet at konstruksjonen og den påfølgende oversvømmelsen av deres hellige landområder er et klart brudd på Canandaigua-traktaten. De baserer mesteparten av argumentasjonen på spesielt punkt tre i trakten:

Now, the United States acknowledge all the land within the aforementioned boundaries, to be the property of the Seneca nation; and the United States will never claim the same, nore disturb the Seneca nation, nor any of the Six Nations, or of their Indian friends residing thereon, and united with them, in the free use

and enjoyment thereof; but it shall remain theirs, until they choose to sell the same to the people of the United States, who have the right to purchase.²²²

Dette direkte sitatet fra traktaten innebærer at Seneca-stammens landområde skulle være deres for evig tid og den eneste muligheten for amerikanske myndigheter til å overta landområdene, var at Seneca-stammen solgte landområdene frivillig. Seneca-stammen hevder at Kinzua-prosjektet bryter denne traktaten ved å oversvømme området deres, ettersom det i traktaten er eksplisitt nevnt at deres landområder ikke skal forstyrres. I en høring i Kongressen 1964 sa president og høvding av Seneca-nasjonen George D. Heron. "The Seneca Nation did not choose to sell the choicest portions of its Allegany Reservation to the people of the United States, but notwithstanding the language of the treaty, the Federal Government is taking that property."²²³ Noe som understreker hvilket syn Seneca-nasjonen har på fremferdselen til amerikanske myndigheter i overtakelse av landområdene. Seneca-stammen underbygger sitt traktat-argument med å hevde at de i kraft av å være en indianerstamme er de et delvis selvstendig organ inne i USA og at traktaten må opprettholdes og ikke kan settes til side.²²⁴

Ettersom Kinzua-demningen faktisk ble bygget ligger det et poeng i å se på hvordan amerikanske myndigheter faktisk legaliserte sitt mandat til å bygge demningen. Kinzua-prosjektet ble i 1957 prøvd for retten. Seneca-stammen mente myndighetene ikke hadde rett til å ta deres landområder, med hovedargument om at Canandaigua-traktaten fremdeles var gjeldende. Den første dommen ble tatt av U.S District Court for Western District of New York den 7 januar 1957, og der opprettholdt retten at amerikanske myndigheter hadde lov til å ta landområdene fra Seneca-nasjonen. Den 21 januar 1957 avslo U.S Court of Appeals klagen til Seneca-stammen for å stoppe overtakelsen av landområdene. Da Seneca-indianerene ikke fikk gehør for å stoppe selve demningen prøvde de å stoppe byggingen av Allegheny Reservoir, altså selve vannoversvømmelsene Kinzua-demningen ville skape når den ble bygd. Dette ble gjort i U.S District Court for the District of Columbia, men også der tapte de saken. I U.S District Court of Appeals for the District of Columbia den 25 november 1958 stadfestet retten også det samme som i første instans, noe som innebar nok et tap i retten for Seneca-stammen. Det siste og avgjørende slaget i retten fikk Seneca-stammen den 15 juni 1959, da Supreme Court avslo Seneca-stam-

²²² Jemison og Schein, *Treaty of Canandaigua 1794 : 200 Years of Treaty Relations between the Iroquois Confederacy and the United States*. S. 296

²²³ Senate Committee on Interior and Insular affairs, *Kinzua Dam (Seneca Indian Relocation): Hearings on S. 1836 and H.R 1794*, 88 Cong., 2d sess., 1964, S. 84-86

²²⁴ Allen Burrig Lee, "The Kinzua Dam Project : A Case Study of the Politics of Flood Control" (University of Pittsburg, 1959). S. 61

mens begjæring om en såkalt "writ of certiorari", hvilket betyr at Supreme Court ber om saksdokumentene til en lavere instans for en gjennomgang. I praksis er det slik Supreme Court velger hvilke saker de skal høre. Etersom Supreme Court avslo begjæringen til Seneca-stammen var det ikke lenger et håp om å vinne i retten.²²⁵ Et av punktene i avslaget var at retten mente at Kongressen med viten vilje brøt Canandaigua-traktaten som følge av det tidligere diskuterte budsjettet fra 1958 der det ble bevilget penger til Kinzua-prosjektet. Hovedargumentet til retten var "a federal-Indian treaty could not rise above the power of the Congress to legislate"²²⁶ Retten vurderte det dermed slik at dersom Kongressen ønsket å bryte en traktat med en indianerstamme kunne de gjøre det, og konkluderte med at dette ikke var i konflikt med Grunnloven.²²⁷

6.3 The American Indian Chicago Conference 1961

Under Kennedy-administrasjonens regjeringstid ble det iverksatt tiltak fra indiansk side for å sikre indianeres rettigheter overfor føderale myndigheter. Et av de viktigste tiltakene som ble arrangert av indianerne var "The American Indian Chicago Conference" i 1961. Laurence M. Hauptman og Jack Campisi kalte konferansen for "(...) a major watershed in the history of contemporary native peoples."²²⁸ Sol Tax, en antropolog stod bak organiseringen. Motivet for å arrangere en slik konferanse var å sette fokus på ulike aspekter med indianerpolitikken som det var bekymring for i USA.

Konferansen bestod av indianere fra over 90 ulike stammer. Over 460 delegater totalt deltok på konferansen som fremsatte indianernes politiske krav til føderale myndigheter gjennom det som omtales som *Declaration of Indian Purpose*.²²⁹ Dette var konferanses største bidrag i indianernes kamp for borgerrettigheter. I meddelelsen ble det spurt om en reversering av termineringspolitikken; en økt mulighet for utdanning for indianere; flere økonomiske utviklingsprogram;

²²⁵ House Committee on Interior and Insular affairs, *Kinzua Dam (Seneca Indian Relocation): Hearings on H.R. 1794. H.R. 3343 and H.R. 7354*, 88 Cong., 1st sess., 1963, S. 8

²²⁶ Paul C. Rosier, "Dam Building and Treaty Breaking: The Kinzua Dam Controversy, 1936-1958." *The Pennsylvania Magazine of History and Biography* 119, nr. 4 (1995). S. 367

²²⁷ Joy Ann Bilharz, *The Allegany Senecas and Kinzua Dam : Forced Relocation through Two Generations* (Lincoln; London: University of Nebraska Press, 1998). S. 52

²²⁸ Laurence M. Hauptman og Jack Campisi, "The Voice of Eastern Indians: The American Indian Chicago Conference of 1961 and the Movement for Federal Recognition," *Proceedings of the American Philosophical Society* 132, nr. 4 (1988). S. 316

²²⁹ American Indian Chicago Conference, "Declaration of Indian Purpose", Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. Indians, 1962: July-September, aksessert 07.mars 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-006-007.aspx>

og bedre helsesystem. Et annet viktig poeng var at de ønsket en bedre beskyttelse for indianske vannrettigheter og for en re-evaluering av presidenten om de føderale planen for å bygge Kinzua-demningen.²³⁰ I konferansens avsluttende uttalelser redegjør de for hva som er konferansens høyeste ønsker; "What we ask of America is not charity, not paternalism, even when benevolent. We ask only that the nature of our situation be recognized and made the basis of policy and action."²³¹ Retorisk en tydelig referanse til Kennedys innsettingstale og appellen var da også ment for Kennedy-administrasjonens ører. *Declaration of Indian purpose* ble presentert for Kennedy i en høytidelig seremoni i det hvite hus 15 august 1962.²³²

Konferansens bidrag i Kinzua-prosjektet innebar en felles uttalelse på vegne av konferansens delegater. I uttalelsen ble det lagt vekt på det moralske aspektet og ble skrevet som et brev direkte til president Kennedy.

This assembly of more than five hundred Indian people coming from sixty-seven tribes of American Indians respectfully urges you to give full and careful consideration before breaking the treaty of 1794, and also give careful consideration to all possible alternatives to the Kinzua dam project. Only you can stop the United States from breaking its solemn treaty of 1794 with the Seneca Nation. We join the Seneca Nation in this final appeal that the United States honor the treaty signed by the first president of the United States²³³

Konferansen var derfor en stemme for samvittigheten og gav Seneca-indianerne en kraftig stemme i offentligheten. Den felles uttalelsen viste også at Seneca-indianerne ikke var alene i kampen mot føderale myndigheter. Det siste håpet hos Seneca-indianerne lå i å få frem et budskap i offentligheten. Et poeng som er verdt å merke seg er at fokuset for arrangørene av konferansen var på føderal og statlig anerkjennelse av indianerstammer øst for Mississippi.²³⁴ Det var derfor en anerkjennelse for hvor mye Kinzua-prosjektet betydde i det indianske samfunnet da det også ble tatt med som et hovedbudskap til konferansen.

²³⁰ Hauptman og Campisi, "The Voice of Eastern Indians: The American Indian Chicago Conference of 1961 and the Movement for Federal Recognition." S. 316

²³¹ American Indian Chicago Conference, "Declaration of Indian Purpose", S. 20. Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. Indians, 1962: July-September, aksessert 07.mars 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-006-007.aspx>

²³² Hauptman og Campisi, "The Voice of Eastern Indians: The American Indian Chicago Conference of 1961 and the Movement for Federal Recognition." S. 329

²³³ American Indian Chicago Conference, "Declaration of Indian Purpose", S. 37. Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. Indians, 1962: July-September, aksessert 07.mars 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-006-007.aspx>

²³⁴ Hauptman og Campisi, "The Voice of Eastern Indians: The American Indian Chicago Conference of 1961 and the Movement for Federal Recognition." S. 317

I ettertid er konferansen blitt kommentert for å ikke ha en veldig stor betydning for indianerpolitikken. Laurence M. Hauptman og Jack Campisi har kritisert forskere for å undervurdere betydningen konferansen hadde for de østlige indianerne i USA.²³⁵ Intensjoner og begynnelse på endringer blir ikke alltid lagt godt merke til uten at det er et revolusjonerende startpunkt. The American Indian Conference var utvilsomt ikke et produkt av revolusjonerende tilstander i indianerbefolkningen, men det er viktig å understreke at historiske hendelser ofte har en rekke mindre kjente faktorer som leder opp til selve endringen. Som Laurence M. Hauptman skriver "The dawn of Red Power was slowly coming up in the East, almost ten years before it arose in the rest of Indian country."²³⁶ Et eksempel på at de østlige indianerne i USA, de som var nærmest Washington D.C, allerede så tidlig som 1961 begynte prosessen mot det som i dag går under borgerrettighetskampen for indianere "The Red Power". Det kan dermed også argumenteres for at Kinzua-prosjektet var en faktor i startfasen på borgerrettighetskampen blant indianere ettersom prosjektet fikk enorm oppmerksomhet i offentligheten. Det samme poenget er blitt hevdet av Frederick E. Hoxie som skriver "Despite the thoughtlessness of the Chicago declaration, its deeper significance lay in its tone and ambition."²³⁷

6.4 Den moralske kampen

Etter rundene i retten ble kampen for Seneca-indianerne gjort om til en moralsk kamp. Der hovedformålet var at en nasjon som USA, ikke burde gå tilbake på sine traktater og spesielt ikke traktater med sine egne borgere. I det lengste ble det også trukket opp mot den kalde krigen og konsekvenser i forholdet til Sovjet. Motstander av Kinzua-prosjektet, kongressrepresentant John R. Saylor skrev i et brev til Eisenhower i 1959 at presidenten hadde anklaget Sovjet for å bryte sine traktater, og poengterte at USA dermed ikke var noe bedre i så måte. Slik trakk han poenget så langt som å si at USA ikke var særlig tillitsverdig når de så lett brøt en 150 år gammel traktat. Noe som selvfølgelig også ville sende et signal til de europeiske landene under som befant seg på hødepunktet av den kalde krigen.²³⁸

Kinzua-prosjektet berørte veldig mange personer i USA, ikke bare indianere men også andre grupper av amerikanske borgere. Et tydelig tegn på at det eksisterte en voksende gruppe med

²³⁵ Ibid. S. 317

²³⁶ Hauptman, *The Iroquois Struggle for Survival : World War I to Red Power*. S. 122

²³⁷ Frederick E. Hoxie, *This Indian Country American Indian Political Activists and the Place They Made* (New York: Penguin Press, 2012). S. 348

²³⁸ Clarkin, *Federal Indian Policy in the Kennedy and Johnson Administrations, 1961-1969*. S. 52

sympatisører for den indianske siden var en rekke avisartikler som ble publisert med støtte til Seneca-indianerne. En meget viktig sympatisør for Seneca-indianerne var Eleanor Roosevelt. I en artikkel uttrykte hun bekymring for den behandlingen Seneca-indianerne fikk. Hun beskrev Kinzua-prosjektet inn i en større sammenheng ved å åpne artikkelen med ordene; "In our preoccupation with world affairs, we sometimes neglect those affairs close at home that may well affect the way people around the world feel about us"²³⁹ Eleanor Roosevelt satte med det fokus på at til tross for et vanskelige internasjonale tider, var det viktig å opprettholde moralske standarder i sitt eget land. Hun argumenterte for at dersom USA skulle opptre som et eksempel til å følge, var det like viktig å konsentrere seg om innenrikspolitiske saker som å fokusere på internasjonale politiske saker. Eleanor Roosevelt skrev "As a Nation, it would be a shameful thing for us to break this treaty if there is an alternative."²⁴⁰ I henne hadde Seneca-indianerne en mektig alliert i den moralske kampen. Det er også interessant å se på hvor nært Eleanor Roosevelt stod John F. Kennedy. Artikkelen som Eleanor Roosevelt skrev ble publisert på sommeren 1961. I et brev hun sendte et halvt år senere kommer det frem at Kennedy hadde nominert Eleanor Roosevelt for Nobels fredsprisen i 1962.²⁴¹ Dermed må det kunne hevdes at forholdet mellom Eleanor Roosevelt og Kennedy var vennskapelig, også etter at Roosevelt hadde tatt Seneca-indianerne i forsvar. Eleanor Roosevelt var en innflytelsesrik kvinne og et forbilde for mange.

En annen bidragsgiver i den moralske kampen var artikkelen til Brooks Atkinson "Critic at Large". Hovedpoenget til Atkinson i artikkelen var at kvekere også stilte spørsmålsteget ved nødvendigheten av å bryte Canandaigua-traktaten. Kvekerne var viktige partnere til Iroquois-indianerne da avtalen ble signert i 1794, som rådgivere i avtaleinnhold. Artikkelen til Atkinson tok også opp den historiske behandlingen av indianerne; "Despite explicit commitments made by responsible people over a period of 150 years we as a nation are doing what we have repeatedly promised not to do"²⁴² I tillegg skrev han "Although we Americans continually apply moral standards to the behavior of other nations, our moral record in respect to Indian treaties

²³⁹ Eleanor Roosevelt, "Moral Issue at Stake, Senecas' Land-for-Dam Fight", *Philadelphia Daily News* (Pennsylvania), 08 juni, 1961, RG 75 Records of the Bureau of Indian Affairs, Central Classified files 1958-1957, General Service files 14569-1960-341,9 to 12873-1961-314,9 Part A, Box 593, Mappe 12873-1961 2/2, National Archives Building, Washington D.C

²⁴⁰ Eleanor Roosevelt, "Moral Issue at Stake, Senecas' Land-for-Dam Fight", *Philadelphia Daily News* (Pennsylvania), 08 juni, 1961, RG 75 Records of the Bureau of Indian Affairs, Central Classified files 1958-1957, General Service files 14569-1960-341,9 to 12873-1961-314,9 Part A, Box 593, Mappe 12873-1961 2/2, National Archives Building, Washington D.C

²⁴¹ Martin W. Sandler, red. *The Letters of John F. Kennedy* (Bloomsbury Publishing Ltd., 2015). S. 168

²⁴² Brooks Atkins, "Critic at Large", *The New York Times* (New York), 09 juni 1961, RG 75 Records of the Bureau of Indian Affairs, Central Classified files 1958-1957, General Service files 14569-1960-341,9 to 12873-1961-314,9 Part A, Box 593, Mappe 12873-1961 2/2, National Archives Building, Washington D.C

is indefensible."²⁴³ Ved å appellere til amerikanernes selvfølelse traff artikkelen veldig mange. Den ble også kopiert opp og brukt aktivt blant annet av Philadelphia Yearly Meeting of Friends i en brosjyre som ble laget for å støtte Seneca-indianerne.²⁴⁴

Det var en rekke andre artikler som også ble publisert i aviser. Alt fra lokalavisen *Salamanca Republican* og *Buffalo Courier*²⁴⁵, til større aviser som *New York Times*²⁴⁶ og *The Arizona Daily Star*.²⁴⁷ Noe som betyr at saken vakte oppmerksomhet over hele USA. Alle artiklene hadde et felles budskap som innebar å stoppe Kinzua-prosjektet fordi det stred mot deres moralske ansvarfølelse. All denne mediedekningen merket også administrasjonen. De måtte utforme standard brev som svar på alle forespørslene som kom inn angående Kinzua-prosjektet. Et eksempel på et standardsvar inneholdt en referanse til at det var mange som var interesserte i Kinzua-prosjektet. Deretter ble det henvist til brevet Kennedy sendte til Basill Williams med de fire instruksjonene som føderale myndigheter skulle utføre. Deretter avhengig om det var det Hvite Hus, Bureau of Indian Affairs, innenriksdepartementet eller U.S Army Corps of Engineers som svarte på brevet, listet den aktuelle myndigheten opp hvilke ansvarsområder det ble jobbet med av dem. For å til slutt avslutte med at tiltakene ville være til nytte for Seneca-indianerne.²⁴⁸ Veldig mange brev fikk et svar som lignet på det overnevnte. Bare det at administrasjonen måtte se seg nødt til å utforme et standardsvar innebærer at pågangen har vært stor fra bekymrede amerikanere.

Et annet eksempel som kan trekkes frem var at samtidig med at administrasjonen utformet et standard svarbrev ble det utformet standard kort for å sende til innenriksdepartementet. Der

²⁴³ Brooks Atkins, "Critic at Large", *The New York Times* (New York), 09 juni 1961, RG 75 Records of the Bureau of Indian Affairs, Central Classified files 1958-1957, General Service files 14569-1960-341,9 to 12873-1961-314,9 Part A, Box 593, Mappe 12873-1961 2/2, National Archives Building, Wasington D.C

²⁴⁴ Philadelphia Yearly Meating of Friends, "The Kinzua Dam Controversy: A Practical Solution—Without Shame", KINZUA PROJECT of the Indian Committee 1961, RG 75 Records of the Bureau of Indian Affairs, Central Classified files 1958-1957, General Service files 14569-1960-341,9 to 12873-1961-314,9 Part A, Box 593, Mappe 12873-1961 1/2, National Archives Building, Wasington D.C

²⁴⁵ Ukjent forfatter, "National Park Proposed, Taking Land of Indians", *Salamanca Republican*, 28 feb, 1962 og Lucian C. Warren, "At Kinzua Urged", *Buffalo Courier*, 28 feb, 1962, RG 75 Records of the Bureau of Indian Affairs, Central Classified files 1958-1957, General Service files 12873-1961-341,9 Part 1-A to 12873-1961-341,9 Part 2-A, Box 594, Mappe 12873-1961-Part 1-A, 2/2, National Archives Building, Wasington D.C

²⁴⁶ Arnold H. Lubasch, "Seneca Cermony Mourns Land Taken by U.S. Despite Treaty", *New York Times*, 15 sep, 1962, RG 75 Records of the Bureau of Indian Affairs, Central Classified files 1958-1957, General Service files 12873-1961-341,9 Part 1-A to 12873-1961-341,9 Part 2-A, Box 594, Mappe 12873-1961-Part 2, 3/3, National Archives Building, Wasington D.C

²⁴⁷ Arnold H. Lubasch "Iroquios to Lose Ancestral Lands to U.S Dam Project", *The Arizona Daily Star*, 17 sep, 1962, RG 75 Records of the Bureau of Indian Affairs, Central Classified files 1958-1957, General Service files 12873-1961-341,9 Part 2-A to 384-1962-341,9 Part 2, Box 595, Mappe 384-1962-part 1-1/3, National Archives Building, Wasington D.C

²⁴⁸ For eksempler på kort se; RG 75 Records of the Bureau of Indian Affairs, Central Classified files 1958-1957, General Service files 12873-1961-341,9 Part 2-A to 384-1962-341,9 Part 2, Box 595, Mappe 384-1962-part 1-2/3, National Archives Building, Wasington D.C

personene egentlig ble en del av en underskriftskampanje, der de som ønsket å sende inn et lite kort med en ytring om at de støttet Seneca-indianerne bare behøvde å skrive under på kortet, med navn, adresse, by og stat. De små kortene avsluttes med "This distasteful action only places one more shabby entry in the record of the white man's relations with the American Indian"²⁴⁹ En tydelig referanse til det moralske aspektet. I tillegg var det mange ikke-indianere som også sendte inn slike kort.

Sympatisører fra hele landet uttrykte sin misnøye med administrasjonens håndtering av Kinzua-prosjektet. Dette bidro til at Seneca-indianerne fikk en relativt stor erstatning for landområdene som ble tatt. Det førte også til at det ble påført Kennedy-administrasjonen et politisk problem, som førte til et svekket image for presidenten selv. Allerede da den moralske kampen startet var det tydelig at Seneca-indianerne ikke kunne hindre en utbygging av Kinzua-demingen. Kampen ble derfor i all hovedsak en moralsk kamp som skulle påvirke administrasjonen til å sette fokus på indianerpolitikk og ikke utføre lignende traktatbrudd i fremtiden. Kinzua-saken ble dermed gjort til et eksempel i indianerpolitikk som kun ville vekke negativitet dersom politiske saker ble sammenlignet.

Det moralske aspektet var også godt synlig da Kongressen diskuterte erstatning for de landområdene føderale myndigheter tok fra Seneca-indianerne. Representanten for Seneca-indianerne Waltor G. Taylor kommenterte føderale myndigheters overtakelse av Seneca-landområder som "(...), not only the treaty [Canandaigua-traktaten] is violated, but also a people are violatet."²⁵⁰ På denne måten gjorde Taylor Kinzua-prosjektet til mer enn å bare handle om politikk. Det handlet om en overtredelse ikke bare mot Canandaigua-traktaten, men også mot mennesker. I høringen kommenterer Taylor også diskusjonen om hvem som har ansvaret.

If there has been any failure on the part of the agencies, if there has been any polite arrogance on the part of the U.S Army Corps of Engineers, if there has been any oversight over the years on the part of Congress, behind all of it the people of the United States have basically the responsibility and bear the burden.²⁵¹

²⁴⁹ RG 75 Records of the Bureau of Indian Affairs, Central Classified files 1958-1957, General Service files 12873-1961-341,9 Part 2-A to 384-1962-341,9 Part 2, Box 595, Mappe 384-1962-part 1-2/3, National Archives Building, Wasington D.C

²⁵⁰ House Committee on Interior and Insular affairs, *Kinzua Dam (Seneca Indian Relocation): Hearings on H.R. 1794. H.R. 3343 and H.R. 7354*, 88 Cong., 1st sess., 1963. S. 325

²⁵¹ House Committee on Interior and Insular affairs, *Kinzua Dam (Seneca Indian Relocation): Hearings on H.R. 1794. H.R. 3343 and H.R. 7354*, 88 Cong., 1st sess., 1963. S. 325

Taylor deler dermed ut skyld til hele USA for overtrampet mot Seneca-indianerne og gir hele USAs befolkning byrden for hvordan indianere har blitt behandlet. Det er å gi det moralske ansvaret en enorm styrke.

Der både innenriksdepartement og Bureau of Indian Affairs utformet standard svarbrev på den moralske kampen og opposisjonen mot Kinzua-prosjektet er det bemerkelsesverdig at det ikke kom noen form for respons i fra det Hvite Hus og John F. Kennedy. Det i seg selv er et funn og kan forsterke troverdigheten av at ansvaret for Kinzua-prosjektet ble ført nedover til underliggende deler av administrasjonen for å bevare presidentens image, slik det har blitt argumentert for tidligere i oppgaven. Det er også kritikkverdig at en så omstridt og omtalt sak ikke får et tilsvarende svar fra øverste nivå, ettersom presidentembetet allerede var innblandet i saken. Kinzua-prosjektet viser med all tydelighet at en politikers ettermæle betydde mer enn den indianske kulturarven som gikk tapt.

7.0 Epilog

7.1 En ny politisk retning

John F. Kennedy ble skutt og drept i 1963, før hans fire år som president var fullført. Hans etterfølger ble Lyndon Johnson var president fra 1963-1969. Han er ofte omtalt som borgerrettighetspresidenten og en forkjemper for velferdsgoder. En av de viktigste beslutningene Johnson tok var å beholde Stewart Udall som innenriksminister. Det betydde at indianerpolitikken ville bli videreført med de samme grunnleggende prinsippene som var fremsatt i arbeidsgruppens rapport i 1961. Dermed videreførte Johnson indianerpolitikken i en retning bort fra termineringspolitikk.²⁵² Selv om det utelukkende var positivt for indianerne hadde Johnson begrenset interesse for indianerpolitikken de årene han var president. Det eneste han selv lovet var å sette indianerne i førersetet i kampen mot fattigdom.²⁵³

I 1968 holdt Johnson en såkalt "Special Message to Congress" som offentlig erkjente den nye politiske retningen i indianerpolitikk som *self-determination*. Ironisk nok inneholdt talen de samme politiske målene som tidligere;

A standard of living for the Indians equal to that of the country as a whole. Freedom of Choice: An opportunity to remain in their homelands, if they choose, without surrendering their dignity; an opportunity to move to the towns and cities of America, if they choose, equipped with the skills to live in equality and dignity. Full participation in the life of modern America, with a full share of economic opportunity and social justice²⁵⁴

Som vanlig var det føderale hovedmålet innen indianerpolitikk integrering av indianere inn i det amerikanske samfunnet. Det skal nevnes at i sin kamp mot fattigdom implementerte Johnson noen viktige lovendringer som også forbedret indianernes tilværelse. I 1968 kom også "Indian Civil Rights Act" som gjorde store deler av Bill of Rights gjeldende for indianere også. Det ble organisert en rekke interessegrupper som skulle sørge for at indianernes interesser skulle bli representert i den føderale indianerpolitikken. Noen av de viktigste var The National Indian Education Advisory Commission og The National Council on Indian Opportunity som eksempler. I tillegg fremmet Johnson-administrasjonen self-determination gjennom føderale

²⁵² Clarkin, *Federal Indian Policy in the Kennedy and Johnson Administrations, 1961-1969*. S. 107-108

²⁵³ Ibid. S. 109

²⁵⁴ Prucha, *Documents of United States Indian Policy*. S. 248

velferdstiltak.²⁵⁵ Til tross for dette var det ikke Lyndon Johnson som definerte self-determination begrepet i føderal indianerpolitikk.

De fleste forskere på amerikansk føderal indianerpolitikk regner Richard Nixon som den presidenten som gav begrepet self-determination begrepet substans i politikken. Nixon uttalte at føderal indianerpolitikk ikke skulle ha som mål å være paternalistisk. Det vil si at indianerne ikke skulle bli passet på av føderale myndigheter, slik oppfatningen var tidligere. Den nye politikken skulle bygges på indianernes egen kompetanse og vilje. For at dette skulle være mulig måtte Kongressen forkaste terminering- og assimileringstankegangen. På denne måten endret Nixon det grunnleggende synspunktet om at føderale myndigheter var ansvarlige overfor indianerne, når premisset for føderale og indianske relasjoner var tuftet på feil grunnlag. De nye relasjonen skulle være tuftet på likhetsprinsipper, der indianere var å regne som en selvstendig nasjoner.²⁵⁶

Dette kulminerte i det som har blitt kalt den endelige opphevelsen av termineringspolitikken; Innføringen av Indian Self-Determination and Education Assistance Act fra 1975. En lovendring som innebar at indianske stammer fikk bestemmelsesrett over når og hvordan de ville administrere føderale program på indianske reservater. Året etter i 1976 ble Indian Health Care Improvement Act også innført for å redusere forskjellen i helsetilstand mellom indianere og resten av befolkningen i USA. Deretter i 1978 ble Indian Child Welfare Act ratifisert og satte fokus på indianske barns velferd.²⁵⁷ På denne måten ble termineringspolitikken faset ut av amerikansk føderal indianerpolitikk.

7.2 Dagens indianerpolitikk

Til tross for at termineringspolitikk ikke lengre brukes i omtale av dagens situasjon kan det være interessant å se på nylige hendelser i indianerpolitikken. For å trekke linjer til et eksempel som er relevant i dag, kan man se på prosjektet Dakota Access Pipeline. Dette er et planlagt prosjekt som innebærer å legge rørledninger i nærheten av Standing Rock Indian Reservation. Selv om rørledningen ikke går inn på dagens reservat skal den legges på landområder som er

²⁵⁵ Emma R. Gross, *Contemporary Federal Policy toward American Indians* (New York: Greenwood Press, 1989). S. 159

²⁵⁶ Ibid. S. 34-35

²⁵⁷ Prucha, *Documents of United States Indian Policy*. S. 174-195

blitt tatt fra indianerne de siste 150 årene og derfor kan inneholde hellige gravsteder og lignende.²⁵⁸ Barack Obama-administrasjonen stoppet utbyggingen etter massive protester fra urbefolkningen og miljøvernere. I det som tilsynelatende så ut som en seier for indianerne kom deretter valget av Donald Trump som president i 2016. Noen dager etter innsettelsen 20 januar 2017 signerte Trump en presidentordre for å gjenopprette byggingen av rørledningen.²⁵⁹ En del av debatten går ut på alternative trasserer for rørledningen ikke vurderes og kan på den måten sammenlignes med Kinzua-prosjektet som også hadde alternative planer. Litt ironisk er det at U.S. Army Corps of Engineers som var en av hovedaktørene i Kinzua-prosjektet også driver Dakota Access Pipeline prosjektet i dag. Det kan dermed se ut til at indianere i dag innehar samme problem med føderale myndigheter som det Seneca-stammen hadde ved konstruksjonen av Kinzua-demningen. Det er også samme selskap som fungerer som en viktig aktør og instrument for Kongressen.

Av helt moderne føderale retningslinjer i indianerpolitikk kom høyesterett med en bekreftelse på forholdet mellom føderale amerikanske myndigheter og indianere i 2011 da de uttalte at det eksisterte "a general trust relationship between the United States and the Indian people."²⁶⁰ Det er fortsatt for tidlig å vurdere dagens situasjon, men indianere på generell basis sliter med en rekke utfordringer. Indianske ungdommer har for eksempel den høyeste raten for selvmord av alle etniske grupper i USA. Sannsynligheten for skjerpene overfall mot indianere er omtrent dobbel så høy enn for gjennomsnittet i USA. Bare rundt fem prosent indianerne har tatt en akademisk utdanning eller et profesjonsstudium, mot rundt 10 prosent av den totale befolkningen.²⁶¹ Den føderale indianerpolitikken som har blitt ført de siste 40 årene har dermed ikke klart å utjevne store forskjeller innen kriminell-, helse- og velferds-ulikheter mellom indianerne og den øvrige befolkningen i USA.

²⁵⁸ Joe Heim, "Showdown over Oil Pipeline Becomes a National Movement for Native Americans," *The Washington Post*, 2016, aksessert 11. mai, 2017, https://www.washingtonpost.com/national/showdown-over-oil-pipeline-becomes-a-national-movement-for-native-americans/2016/09/06/ea0cb042-7167-11e6-8533-6b0b0ded0253_story.html?utm_term=.18afdc546597

²⁵⁹ Steven Mufson og Juliet Eilperin, "Trump Seeks to Revive Dakota Access, Keystone Xl Oil Pipelines," *The Washington Post*, 2017, aksessert 11. mai, 2017, https://www.washingtonpost.com/news/energy-environment/wp/2017/01/24/trump-gives-green-light-to-dakota-access-keystone-xl-oil-pipelines/?utm_term=.c526c7be048d

²⁶⁰ Pevar, *The Rights of Indians and Tribes*. S. 29

²⁶¹ National Congress of American Indians, "Indian Country Demographics", aksessert 24. april 2017, <http://www.ncai.org/about-tribes/demographics>

7.3 Seneca-indianerne etter Kinzua-prosjektet

Kinzua-prosjektet hadde store konsekvenser for Seneca-stammen. Tap av landområder og tapet av viktige kulturhistoriske verdier har satt sine spor i Seneca-stammen. I alle aspekter av Seneca-stammens liv; kulturelt, økonomisk, politisk og utdanning har blitt påvirket av Kinzua-demningen.²⁶² Den generasjonen av Seneca-indianere som vokste opp i det Laurence M. Hauptman kaller skyggen av Kinzua-demningen er nå lederne av Seneca-nasjonen. For dem har Kinzua-prosjektet påvirket dere syn på amerikansk føderal og statlig politikk.

Seneca-indianerne bestemte i 1984 at den siste søndagen i september skulle være "Remember the Removal Day". Som en anerkjennelse til alle dem som ble tvangsflyttet som følge av byggingen av Kinzua-demningen.²⁶³ På den dagen som hvert år arrangeres av Seneca-Iroquois National Museum, blir det avholdt en rekke presentasjoner og fremvist gjenstander for å holde det smertefulle minnet om Kinzua-prosjektets intakt.²⁶⁴

Seneca-stammen har etter Kinzua-prosjektet fått forbedret levekår ved at Kongressen innførte Seneca Nation Compensation Act i 1964. Gjennom føderalt tildelte økonomiske midler som følge av tapet av landområder og tvangsflytting har Seneca-stammen bygd nye husstander til dem som mistet huset sitt, et museum, to bibliotek, to kulturhus, to helsestasjoner.²⁶⁵ Velferdstilbud som har økt helse og utdanningstilbudet betraktelig.

I forbindelse med konsekvensene av Kinzua-prosjektet har det blitt påpekt at Seneca-lederne manglet høyere utdanning, og som følge av det, manglet mye kompetanse i økonomisk planlegging i årene etter Kinzua-prosjektet. Det var derfor først på 1980-tallet, da resultatene fra økt fokus på utdanning gav resultater med at Seneca-lederne klarte å bedre økonomiske forutsetningene i stammen. Det økonomiske grunnlaget for stammen har siden 1980-tallet vært en sentral del av Seneca-nasjonens utvikling.

På midten av 1980-tallet utviklet det seg butikker som solgte sigaretter og drivstoff skattefritt, som følge av de spesielle skattelovene på indianerreservater. Dette skapte en stor debatt i Seneca-stammen fordi enkeltpersoner tjente godt, men ikke bidro til samfunnsutvikling.²⁶⁶ Seneca-indianernes sigarett salg ble kraftig redusert i 2010, da Prevent All Cigarette Trafficking

²⁶² Hauptman, *In the Shadow of Kinzua : The Seneca Nation of Indians since World War II*. S. 267

²⁶³ Billharz, *The Allegany Senecas and Kinzua Dam : Forced Relocation through Two Generations*. S. 1

²⁶⁴ Hauptman, *In the Shadow of Kinzua : The Seneca Nation of Indians since World War II*. S. 267

²⁶⁵ Ibid. S. 268

²⁶⁶ Ibid. S. 228-245 og 269

Act ble innført av Kongressen. Den gjorde at salg av sigaretter over internett ble mye mer krevende og rammet sigarett-industrien til Seneca-indianerne.²⁶⁷

Den videre økonomiske diskusjonen gikk over i om Seneca-indianerne skulle strebe etter, eller forkaste kasinoutvikling på indianerreservatet.²⁶⁸ I 2002 stemte Seneca-indianerne ja til å etablere tre kasinoer.²⁶⁹ Dette har gitt arbeidsplasser og inntekter til Seneca-stammen. I 2012 genererte kasinoene verdier på 1,1 milliarder dollar og som medeier i kasinovirksomheten har det ledet til at inntekter fra kasinoer har blitt Seneca-stammens hovedinntekt de siste 15 årene.²⁷⁰

I dag leter Seneca-nasjonen stadig etter nye økonomiske muligheter for å forbedre stammens økonomiske situasjon. I forbindelse med byggingen av Kinzua-demningen ble det også konstruert et hydroelektrisk kraftverk. Tilhørende dette kraftverket gav føderale myndigheter ut en lisens for å drive kraftverket. Denne lisensen gikk ut i 2015 og Seneca-nasjonen håper å få tildelt lisensen, som dermed gjør at Seneca-nasjonen kan innhente inntekter fra Kinzua-demningen. Tildelingen av lisens pågår fremdeles og er ikke avklart hos Federal Energy Regulatory Commission. Potensielt kan Seneca-indianerne få tilbakebetalt noe av den uretten som ble utført mot dem. I Seneca-indianernes øyne har føderale myndigheter nå en mulighet til å rette på tidligere feil.²⁷¹

7.4 Videre forskning

Det er en rekke elementer som ikke dekkes av denne oppgaven. Derfor er det interessant å presentere noen alternative områder innenfor temaet til oppgaven, som potensielt kan bidra på forskningsfeltet. Et av de mest opplagte områdene for videre forskning er å undersøke ulike aktørers rolle i Kinzua-prosjektet. Ettersom denne oppgaven kun benytter seg av amerikanske arkiver eksisterer det en rekke andre innfallsvinkler for å belyse både John. F Kennedys indianerpolitikk, men også Kinzua-prosjektet.

Et alternativ for en ny innfallsvinkel på amerikansk føderal indianerpolitikk er å undersøke andre aspekter ved Kennedys indianerpolitikk. Denne oppgaven vektlegger i stor grad Kinzua-prosjektet, men det var en rekke andre kontroversielle avgjørelser i indianerpolitikken under Kennedy. For eksempel fikk Kennedy-administrasjonen etterslepet av termineringsprosessen

²⁶⁷ Ibid. S. 263

²⁶⁸ Ibid. S. 244

²⁶⁹ Ibid. S. 257

²⁷⁰ Ibid. S. 270

²⁷¹ Daniel Robison, "Seneca Nation Fights for Control of Kinzua Dam," Innovation Trail - Public media reports on the economy and technology in upstate New York, aksessert 04. mai 2017, <http://innovationtrail.org/post/seneca-nation-fights-control-kinzua-dam>.

til Menominees-stammen. Det kan være interessant å se på hvordan Kennedy-administrasjonen håndterte det politiske problemet, og om det kan settes opp mot den generelle føderale indianerpolitikken.

Et annet alternativ kan være å ta i bruk indianske kilder lokalisert ved Seneca Nation of Indians Archives i byen Salamanca. I forbindelse med et arkivbesøk til Salamanca som ligger i nærheten av Kinzua-demningen vil det også være mulighet for innhenting av muntlige kilder gjennom intervjuer. På denne måten kan temaet bli dekket av indianske kilder og gi et enda større helhetlig forklaring på den historiske fortiden.

Et annet alternativ for videre forskning på alternativt kildemateriale kan være militærarkivet til U.S Army Corps of Engineers, en aktør som er omtalt en rekke ganger i denne oppgaven. Det arkivet er lokalisert ved College Park i Maryland, like utenfor Washington D.C. Dette arkivet er en underdel av National Archives i Washington D.C. En annen tilnærming kan være å bruke et statlig perspektiv. Relevante arkiv for denne tematiske tilnærmingen vil da være Pennsylvania State Archives i Harrisburg eller New York State Archives i Albany. Da vil det kunne forskes på lokale politiske kamper og perspektiver på både Kinzua-prosjektet og statlig syn på føderal indianerpolitikk under Kennedy-administrasjonen.

Hel til slutt eksisterer det en mulighet for komparativ forskning. Eksempler på slike innfallsvinkler kan være å sammenligne amerikansk føderal indianerpolitikk med andre nasjoners behandling av urbefolkningen. Det åpner for muligheten til å undersøke norske samers forhold til norske myndigheter. Det er også muligheter for å sammenligne overordnede norske politiske mål overfor samene, og føderal politikk overfor indianere. Spesielt forsøket på å fornorske samer kan sammenlignes med den amerikanske indianerpolitikken integrering og assimileringssøker helt fra "Dawes Act" i 1887 frem til situasjonen i dag.

8.0 Primærkilder

American Indian Chicago Conference, "Declaration of Indian Purpose", Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. Indians, 1962: July-September, aksessert 07.mars, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-006-007.aspx>

Basil Williams til John F. Kennedy, 22 februar 1961, Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. Resources: Kinzua Dam, 23 June 1960-1961, aksessert 30. januar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-014-003.aspx>

Bureau of Indian Affairs (RG 75), Central Classified Files 1958-1975, General Service, Box 587-598, National Archives Building, Washington D.C

Bureau of Indian Affairs (RG 75), Office of the Commissioner, Office Files of Commissioner Philleo Nash, 1961-66, Indian Heirship Land Survey to Technical Cooperation and Cultural Reality, Box 1, National Archives Building, Washington D.C

John A. Carver, intervju av W.W. Moss, 07. oktober, 1969, intervju 5, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 02.mars, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKOH-JAC-05.aspx>

Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. President's Office Files. Special Events Through the Years, Convention acceptance speech, "The New Frontier," 15 July 1960, aksessert 30. januar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKPOF-137-003.aspx>

Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964. Resources: Kinzua Dam, 23 June 1960-1961, aksessert 30. januar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-014-003.aspx>

Philleo Nash, intervju av Charles T. Morrissey, 08. mars 1966, intervju 2, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 28. februar, 2017,

<https://archive1.jfklibrary.org/JFKOH/Nash,%20Philleo/JFKOH-PN-02/JFKOH-PN-02-TR.pdf>

Report to the Secretary of the Interior by the Task Force on Indian Affairs, 10 juli 1961 Papers of John F. Kennedy. Presidential Papers. White House Staff Files of Lee C. White. General File, 1954-1964, aksessert 01. mars, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKWHSFLCW-006-007.aspx>

Stewart L. Udall, intervju av W.W. Moss, 02. juni, 1970, intervju 6, transkribert, John F. Kennedy Library Oral History Program, aksessert 27. februar, 2017, <https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/Archives/JFKOH-SLU-06.aspx>

U.S. Congress. House. *Report of Comprehensive Flood-Control Plans and Works for Reservoirs, Levees and Floodwalls*. 75th Cong., 3d sess., 1938. Report No. 2353

U.S. Congress. House. Committee on Interior and Insular affairs, *Kinzua Dam (Seneca Indian Relocation): Hearing before the Subcommittee on Indian affairs*. 88 Cong., 1st sess., May 18, July 15, 16, August 8, 9, 12, 19 and 20 october 31, november 1, december 9 and 10, 1963.

U.S. Congress. Senate. Committee on Interior and Insular affairs, *Kinzua Dam (Seneca Indian Relocation): Hearing before the Subcommittee on Indian affairs*. 88th Cong., 2d sess., March 02, 1964

9.0 Bibliografi

9.1 Litteratur

Abler, Thomas S. "Friends, Factions, and the Seneca Nation Revolution of 1848." *Niagara Frontier* 21, nr. 4 (1974): 74-79

Abrams, George H. J. *The Seneca People*. Phoenix: Indian Tribal Series, 1976.

Ashworth, William. *Under the Influence : Congress, Lobbies, and the American Pork-Barrel System*. New York: Hawthorn/Dutton, 1981.

Bilharz, Joy Ann. *The Allegany Senecas and Kinzua Dam : Forced Relocation through Two Generations*. Lincoln; London: University of Nebraska Press, 1998.

Brant, Roy Evans. "A Flood Control Dam for the Upper Allegheny River : Forty Years of Controversy." PhD diss, University of Pittsburgh, 1970.

Campisi, Jack, og William A. Starna. "On the Road to Canandaigua: The Treaty of 1794." *American Indian Quarterly* 19, nr. 4 (1995): 467-490.

Castile, George Pierre. *To Show Heart : Native American Self Determination and Federal Indian Policy, 1960-1975*. Tucson: University of Arizona Press, 1998.

Clarkin, Thomas. *Federal Indian Policy in the Kennedy and Johnson Administrations, 1961-1969*. Albuquerque: University of New Mexico Press, 2001.

Dallek, Robert. *An Unfinished Life : John F. Kennedy, 1917-1963*. New York.: Back Bay Books, 2013.

Deloria, Vine, og Clifford M. Lytle. *The Nations Within : The Past and Future of American Indian Sovereignty*. New York: Pantheon Books, 1984.

Ferejohn, John A. *Pork Barrel Politics : Rivers and Harbors Legislation, 1947-1968*. Stanford, Cal: Stanford University Press, 1974.

Fixico, Donald L. *Termination and Relocation Federal Indian Policy 1945-1960*. Albuquerque: University of New Mexico Press, 1992.

Florén, Anders, og Henrik Ågren. *Historiska undersökningar : grunder i historisk teori, metod och framställningssätt*. 2. utg. red. Lund: Studentlitteratur, 2006.

Gaddis, John Lewis. *The Landscape of History : How Historians Map the Past*. Oxford: Oxford University Press, 2002.

Greenstein, Fred I. "Eisenhower as an Activist President: A Look at New Evidence." *Political Science Quarterly* 94, nr. 4 (1979): 575-599

Greenstein, Fred I. *The Hidden-Hand Presidency : Eisenhower as Leader*. Baltimore, Md.; London: Johns Hopkins University Press, 1994.

Gross, Emma R. *Contemporary Federal Policy toward American Indians*. New York: Greenwood Press, 1989.

Hauptman, Laurence M. "General John S. Bragdon, the Office of Public Works Planning, and the Decision to Build Pennsylvania's Kinzua Dam." *Pennsylvania History: A Journal of Mid-Atlantic Studies* 53, nr. 3 (1986): 181-200.

Hauptman, Laurence M. *In the Shadow of Kinzua : The Seneca Nation of Indians since World War II*. Syracuse University Press, 2013.

Hauptman, Laurence M. *The Iroquois Struggle for Survival : World War II to Red Power*. Syracuse, N.Y.: Syracuse University Press, 1986.

Hauptman, Laurence M., og Jack Campisi. "The Voice of Eastern Indians: The American Indian Chicago Conference of 1961 and the Movement for Federal Recognition." *Proceedings of the American Philosophical Society* 132, nr. 4 (1988): 316-329.

Hoxie, Frederick E. *This Indian Country American Indian Political Activists and the Place They Made*. New York: Penguin Press, 2012.

Jemison, G. Peter., og Anna M. Schein, red. *Treaty of Canandaigua 1794 : 200 Years of Treaty Relations between the Iroquois Confederacy and the United States*. Santa Fe (N.M.): Clear Light Publishers, 2000.

Kjeldstadli, Knut. *Fortida er ikke hva den en gang var : en innføring i historiefaget*. 2. utg. red. Oslo: Universitetsforlaget, 1999.

Kvasnicka, Robert M., og Herman J. Viola, red, *The Commissioners of Indian Affairs 1824-1977*. Lincoln; London: University of Nebraska Press, 1979

Lee, Allen Burrig. "The Kinzua Dam Project : A Case Study of the Politics of Flood Control." University of Pittsburg, 1959.

- Mihesuah, Devon A., red. *Natives and Academics : Researching and Writing About American Indians*. Lincoln: University of Nebraska Press, 1998.
- Morgan, Arthur E. *Dams and Other Disasters; a Century of the Army Corps of Engineers in Civil Works*. Boston: P. Sargent, 1971.
- Morgan, Lewis Henry. *League of the Iroquois*. Secaucus, N.J: Citadel Press, 1962.
- Page, Jake. *In the Hands of the Great Spirit : The 20,000-Year History of American Indians*. New York: Free Press, 2003.
- Petersen, Tore T. *The Military Conquest of the Prairie : Native American Resistance, Evasion and Survival, 1865-1890*. Sussex Academic Press, 2016.
- Pevar, Stephen L. *The Rights of Indians and Tribes*. Oxford: Oxford University Press, 2012.
- Prucha, Francis Paul. *American Indian Treaties - the History of a Political Anomaly*. University of California Press, 1997.
- Prucha, Francis Paul. *Documents of United States Indian Policy*. 2utg, red., utvided. utg. Lincoln, Neb: University of Nebraska Press, 1990.
- Prucha, Francis Paul. *The Great Father : The United States Government and the American Indians*. Lincoln: University of Nebraska Press, 1996.
- Reeves, Richard. *President Kennedy : Profile of Power*. New York: Simon & Schuster, 1994.
- Rosier, Paul C. "Dam Building and Treaty Breaking: The Kinzua Dam Controversy, 1936-1958." *The Pennsylvania Magazine of History and Biography* 119, nr. 4 (1995): 345-368
- Sandler, Martin W., red. *The Letters of John F. Kennedy*: Bloomsbury Publishing Ltd., 2015.
- Schlesinger, Arthur M. *A Thousand Days : John F. Kennedy in the White House*. Boston: Houghton Mifflin, 2002.
- Senese, Guy B. *Self-Determination and the Social Education of Native Americans*. New York: Praeger, 1991.
- Sorensen, Theodore C. *Kennedy*. New York: Harper Perennial Political Classics, 2009.
- Stuart, Paul. "United States Indian Policy: From the Dawes Act to the American Indian Policy Review Commission." *Social Service Review* 51, nr. 3 (1977): 451-463.

Trigger, Bruce G., og Wilcomb E. Washburn. *The Cambridge History of the Native Peoples of the Americas : Vol. 1 : North America*. Cambridge: Cambridge University Press, 1996.

Tyler, S. Lyman. *A History of Indian Policy*. Honolulu, Hawaii: University Press of the Pacific, 2001.

Wallace, Anthony F. C. *The Death and Rebirth of the Seneca*. New York, NY: Random House, 1972.

White, Lee C. *Government for the People : Reflections of a White House Counsel to Presidents Kennedy and Johnson*. Lanham, Md.: Hamilton Books, 2008.

Zimmerman, William. "The Role of the Bureau of Indian Affairs since 1933." *Annals of the American Academy of Political and Social Science* 311 (1957): 31-40.

9.2 Avisartikler og nettressurser

Heim, Joe. "Showdown over Oil Pipeline Becomes a National Movement for Native Americans", *The Washington Post*, 2016, aksessert 11. mai, 2017, https://www.washingtonpost.com/national/showdown-over-oil-pipeline-becomes-a-national-movement-for-native-americans/2016/09/06/ea0cb042-7167-11e6-8533-6b0b0ded0253_story.html?utm_term=.18afdc546597

Mufson, Steven, og Juliet Eilperin. "Trump Seeks to Revive Dakota Access, Keystone Xl Oil Pipelines", *The Washington Post*, 2017, aksessert 11. mai, 2017, https://www.washingtonpost.com/news/energy-environment/wp/2017/01/24/trump-gives-green-light-to-dakota-access-keystone-xl-oil-pipelines/?utm_term=.c526c7be048d

National Congress of American Indians, "Indian Country Demographics", aksessert 24. april 2017, <http://www.ncai.org/about-tribes/demographics>

Robison, Daniel. "Seneca Nation Fights for Control of Kinzua Dam." Innovation Trail - Public media reports on the economy and technology in upstate New York, aksessert 04. mai, 2017, <http://innovationtrail.org/post/seneca-nation-fights-control-kinzua-dam>

Seneca Nation of Indians, "Our Government", aksessert 03. april 2017, <https://sni.org/government/>

The American Presidency Project. "Political Party Platform: Republican Party Platform of 1960", aksessert 04. januar, 2017, <http://www.presidency.ucsb.edu/ws/?pid=25839>

The American Presidency Project. "Political Party Platform: 1960 Democratic Party Platform", aksessert 04 januar, 2017, <http://www.presidency.ucsb.edu/ws/?pid=29602>

The United States Army Corps of Engineers. "About Us", aksessert 10. oktober 2016, <http://www.usace.army.mil/About/>

Tvegård, Anders. "Dette Trenger Du Å Vite Om Trumps Presidentordre", *NRK*, 2017, aksessert 11. mai, 2017, <https://www.nrk.no/urix/dette-trenger-du-a-vite-om-trumps-presidentordre-1.13343401>

U.S Department Of Interior: Indian Affairs, "Frequently Asked Questions", aksessert 13. mai, 2017, <https://www.bia.gov/FAQs/index.htm>

U.S Department Of The Interior: Indian Affairs, "Who we are" aksessert 24. mars 2017, <https://www.bia.gov/WhoWeAre/index.htm>